

Documentar: **Marte – invazia pământurilor**

FLACĂRA

Andrei Gheorghe:

**„PSD-ul dorește
să controleze presa“**

**Industria
sexului
în România**

Acasă la Cătălin Sraha

Love story

Ioana Bănescu și Bodo

**Senzațional
Un norvegian
și-a cumpărat nevastă
din Mangalia**

**Reportaje
Din suflet
se stinge arsura
Cu pluta pe Jiu**

Dimensiunea nu contează!

NOU
REAL SOLVENT
OUT DOOR PRINTING (2.6 M)
Mesh, Blackout, Backlit, Flag
Frontlit, Autocolant, Blueback
Windowgraphics, Floorgraphics
Garantie 3 ani

| plotare afise policromie 1200dpi, latime maxima 1,5 M, diferite tipuri de media | plotare ACAD laser alb/negru, 300dpi, latime maxima 0,88 M | plotare ACAD inkjet linii color, 600 dpi, latime maxima 1,5 M | printare laser color si alb/negru, 600dpi, format maxim A3 | copiere alb/negru, latime maxima 0,88 M | copiere color, format maxim A3 | laminare, incapsulare orice format, latime maxima 1,5 M | servicii de finisare: binduire, capsare, pliere, taiere, etc. | machetare si design | carti de vizita alb/negru si color | etc.

Blue Ridge
Art & Graphics

art print & copy center

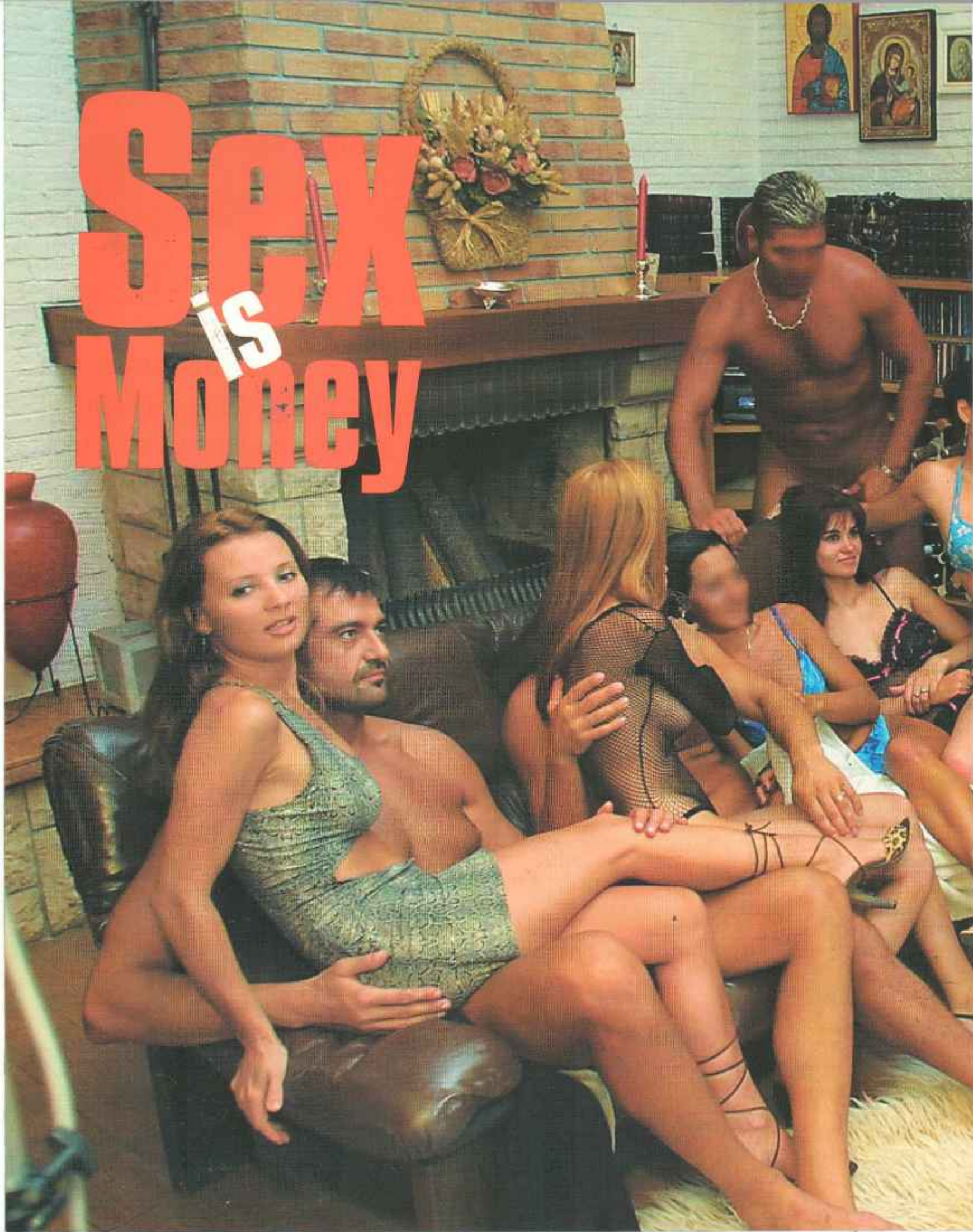
Sos Stefan cel Mare 50 Bucuresti Tel.: 021 210 68 28 e-mail: plotare@blueridge.ro

De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

SALA DE
LECTURĂ

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

SEX is Money

Filmări la P. Stars:
Raul le explică
interpretelor ce au
de făcut

Sexul aduce bani. Mulți bani. Iată o afirmație cu care toată lumea este de acord. În definitiv, sexul, ca și mâncarea, este, înainte de toate, o necesitate biologică. Și, acolo unde există necesitate, deci cerere, există și ofertă. De atunci până la actul comercial nu mai e nici un pas. Dar dacă ne gândim doar la prostituție, greșim. Sexul aduce bani (undeva) în foarte multe alte feluri. Când nevoile din acest domeniu vizează nu numai actul sexual propriu-zis. Așa cum în război există „acțiuni colaterale”, în sex putem vorbi de „plăceri colaterale”.

Așfel, pe măsură ce prejudecățile au fost înfrânte, în ultimele decenii a proliferat o adevărată industrie a plăcerii. Conotații sexuale: filme, fotografii, reviste, magazine, cărți, adrese de internet unde poți găsi orice, inclusiv parteneri de discuție pe teme sexuale sau chiar parteneri de sex (real sau virtual), iluzii telefonice „tebinti”, anunțuri de mică publicitate, servicii „de companie”, masaje erotice, localuri cu program de strip-tease (bașcă activitățile după program). Putem adăuga pe această lungă listă spectacole (teatru, muzică, amon), videoclipuri (hit-uri muzicale, ba și spoturi publicitare care fac trimiteri directe sau aluzive la sex. Și, cu vna dv., prostituția.

O meserie ca oricare alta?

Cristina Bella,
de la Floyd -
Budapesta

Dornică să se integreze cât mai repede și cât mai bine în stilul de viață apusean, România n-a ratat nimic din toate acestea. În doar câțiva ani, am „ars” etape parcurse de alții, cu timiditate, în jumătate de secol. În unele privințe, chiar am luat-o înaintea bogatului Occident, a Extremului Orient și a tuturor.

La început a fost *Cinematograful de noapte*. Filmele din seria *Emmanuelle* și altele au tulburat nopțile și mințile multor români. În aceeași perioadă (începutul anilor '90), piața a fost invadată de reviste cu imagini care mai sexy, care mai porno, care mai de groază. S-a aplicat atunci principiul convenabil: „Tot ceea ce nu e interzis, e permis”. Reviste făcute de o redacție formată din trei oameni, într-o mansardă, cu poze furate din publicații străine și texte scrise pe colțul mesei, la o bere, în pragul închiderii ediției. „Îmi trebuie un viol de 3.000 de semne, repede!” nu este o replică inventată.

Ulterior a intrat în scenă Autoritatea. Revistele chiar-prea-de-tot au fost măturate de pe piață, iar cele cu greutate (ediții românești ale unor publicații de mult consacrate) au fost supuse unor norme de prezentare și comercializare. Era și timpul, căci pe tarabe se amestecau cărțile de colorat pentru copii și coperte ce

puteau face să roșească un sergent.

Toate variantele *Cinematografului de noapte* au dispărut. Probabil că se și terminaseră cele câteva pelicule luate pe bani puțini, în care puteam admira „fete” devenite între timp pensionare. În plus, cum se știe, CNA a impus „stampilarea” tuturor filmelor, drept care am putut auzi doi puști pe stradă sfătându-se: „Dacă n-are nici măcar cercul cu 12, e nașpa de tot, mai bine stau la calculator!”

Au apărut în schimb sex-shop-urile. Deocamdată, comerțul autohton nu e susținut însă și de producție. Chiar, oare nici unul dintre combinatele industriale falimentare n-ar putea fi reconvertit să producă ceva aparate de plăcere intimă?

Au apărut nenumărate cărți, de la cele foarte serioase, scrise de medici, psihologi, sociologi, până la volumase de genul „Cum poți fi potent la 90 de ani utilizând tehnici feniciene”.

Accesul la Internet a deschis și românilor porțile spre paradisul plăcerilor, de la cele cât de cât normale, până la pedofiliile, zoofiliile, site-uri cu poze de nuduri foarte grase ori foarte bătrâne și alte asemenea delicatețuri. N-au întârziat să apară variante „made in Romania”, inclusiv cele în care-ți trimiți imaginea fără haine și aștepti

cereri. Dacă fiecare are un suflet-pereche, de ce n-ar avea și un trup-pereche? Sau mai multe.

Liniiile telefonice au înnebunit părinții și patronii, ai căror copii, respectiv angajați, au făcut să explodeze factura cu „adiționale”. Nu contează că la celălalt capăt al liniei se află o înregistrare și că vocea languroasă care te îndeamnă la mici nebunii aparține, de fapt, unei gospodine planturoase care și-a găsit astfel un mijloc de a plăti factura de întreținere.

Anunțurile de mică publicitate au virat încet, dar ferm, dinspre „Doamnă, 45, fără obligații, caut domn similar, nefumător, numai pentru căsătorie. Rog seriozitate”, spre „Blondă răpitoare, săni foarte mari, accept orice”. Te pomenesti că, în unele cazuri, o fi vorba de aceeași persoană, care și-a adaptat mesajul la cerințele pietei! Pentru a nu violenta și mai mult pudibonderia celor de modă veche, s-a găsit și un titlu cuminte de rubrică: „Contacte intime”. Sub acest vag generic, s-a oficializat practic prostituția și proxenetismul (căci deseori nu răspunde blondă, ci „peștele” ei).

A făcut istorie inițiativa unui patron de local (cam căutat, oricum, de către organele de anchetă) de a prezenta un spectacol de *live sex*. La avanpremieră, e drept, au fost chemați doar ziaristi (iată că are și jurnalismul satisfacțiile lui!), iar premiera n-a mai avut loc. Dar e numai o chestiune de timp. Oricum, în unele dintre localurile de strip-tease biclele „dansatoare” prestează și peste program, inclusiv pentru oficialități, așa cum a mai răsuflet prin presă.

O scurtă existență au avut cele câteva localuri de *peep show*, dedicate voyeristilor: o tanti se dezbracă într-o cameră înconjurată de gemulețe prin care se zgăieșe la ea mai mulți cetățeni, fiecare singur în cămăruța lui.

N-au fost iertate de *trend-ul* sexual nici zonele mai sobre, precum teatrul. La începutul anilor '90, Andrei Șerban a montat la Naționalului bucurestean spectacolul *Cine are nevoie de teatru*, în care zburdau liber limbajul cel mai frust, gesturile mimând sexul și oarece nudități. N-ar fi fost o problemă dacă afișul ar fi făcut vreo precizare în acest sens, să-și lase oamenii copii acasă. Au urmat și alte montări îndrăznețe, la diverse teatre.

Destule dintre videoclipurile care se perindă pe micile ecrane fac trimiteri, mai discrete ori mai fățise, la sexualitate, sporind astfel șansele ca melodia respectivă să devină un șlagăr. În fine, domeniul în care sexul a luat avântul cel mai neașteptat (excesiv!) este cel al publicității, astfel încât putem vedea/auzi multe spot-uri de genul celui în care o voce găfăită și exaltată de femeie șoptește: „Au venit și... și mi-au pus-o!”, fiind vorba despre o ușă.

Tânăr patron prezentabil, caut modele fără prejudecăți

Dar gata cu aluziile, vibratoarele și pozele! Vârful de lance al industriei sexului nu poate fi decât cinematografia. Aici se aplică ideal (și inedit) proverbul chinez „O imagine face cât o

mie de cuvinte”. Trecu vremea când vreo Domniță Ralu își dezgolea umărul sau genunchiul ori puteam zări un nud printr-un geam mat! Mai întâi, puținele pelicule de lung metraj care s-au produs în România după 1989 au exploatat scenele de sex cum s-au priceput mai bine scenariștii și regizorii, culminând cu oribila scenă a violului homosexual din *Cel mai iubit dintre pământeni*.

În faza a doua, au apărut casetele video cu filme „deocheate” produse în străinătate (unele circulau, clandestin, și înainte de decembrie 1989). La ora actuală, majoritatea celor prezente în magazine sunt produse de *Vivid Film*, companie urmată, într-un top ad-hoc, de *Playboy* și *After Dark Video*.

A trecut însă și vremea asta și s-a lansat producția autohtonă de filme porno pe bune. După câteva încercări timide, s-a întemeiat *Agencia Floyd*, în fapt o filială a firmei-mamă, cu același nume, de la Budapesta.

Sediul se află la parterul unui bloc de pe o stradă centrală, dar relativ liniștită. Fără firmă pe stradă, orișicât. Un apartament oarecare, tapetat cu afișe destul de cuminti și dotat cu logistică electronică de vârf (vezi www.floyd-agency.com, pentru amatori). Ela, o cățea Rotweiler, îi miroase atent pe musafiri, dar nu sare să muște. De curând, a primit în grijă un pui de Yorkshire terrier care arată ca un bulgăre de blană.

Raul Cristian, director general și unul dintre cei doi asociați ai firmei, are tot ce-i trebuie unui om de afaceri: e tânăr, prezentabil, vorbește cumpătat și este neașteptat de echilibrat. În timp ce stăm de vorbă, mai sună câte un nene trecut de vârsta a doua care s-ar cam lansa în firme porno. În loc să-l pufnească râsul, Raul îi răspunde politicos și calm: „Îmi pare rău, dar nu avem oferte pentru categoria dv. de vârstă”!

Rareori am văzut o arhivă (fotografii, CD-uri, documente) atât de bine pusă la punct cum are Raul, care se dovedește în același timp un utilizator profesionist al computerului.

De la bun început, ne precizează că, la ora actuală, agenția produce filme doar pentru piața americană, filmează numai în străinătate și folosește mai mult actori străini. Motivul: „Femeile din România nu sunt încă pregătite, deși opinia publică e mai deschisă și, în ciuda faptului că sexualitatea este într-o adevărată explozie, e un dezmăț total în viețile particulare, toată lumea se complică acum cu toată lumea, și nu numai tinerii”. Și deși, după opinia lui, a fi porno-actor „este o meserie ca oricare alta, cu diferența că aici se fac bani”!

Din motivele de mai sus, în România nu se poate vorbi momentan despre o industrie a filmelor porno, ci doar de comerțul cu acestea, distribuitorul numărul unu fiind NGM, care deține și majoritatea sex-shop-urilor.

Ginger, Mugur și Angela
intr-o scenă fierbinte

Nicile, Zenza Raggi și Leslie Young, jucându-se într-o pauză de filmare

Claudia Ferrari, vedetă budapestană

Raul a plecat din Arad în Ungaria când avea 19 ani. Peste vreun an, răspunzând unui anunț de casting, a filmat prima lui scenă porno. A revenit în branșă abia la 26 de ani, tot în Ungaria, când s-a „lipit” de echipa nemților de la Magma, una dintre cele mai tari firme din domeniu. A „lucrat” alături de actori cu vechime, posesori a numeroase distincții echivalând, în zona filmelor porno, Premiile Oscar. Acestea se acordă în cadrul expozițiilor produselor de gen, unde fiecare casă de producție își promovează peliculele de vârf. La ora actuală, în Europa, cele mai tari manifestări de gen sunt, în ordine crescătoare, cele de la Bruxelles (în februarie), Barcelona (inceputul lui octombrie) și mai ales festivalul *Venus* de la Berlin (15-19 octombrie). Cel de la Cannes, care avea loc cu o săptămână înainte de fratele mai mare și mai cuminte, „a fost ras”. La cele rămase, se acordă toate premiile obișnuite de la festivalurile clasice: regie, scenariu, actorie, imagine etc.

O parte dintre colegii budapeșteni, sub conducerea operatorului Niels Molitor, om cu 20 de „Oscar”-uri, tocmai se organizau să treacă la producție pe cont propriu, ceea ce a constituit norocul lui. Așa a luat ființă *Agencia Floyd*, specializată în impresariat, dar și în organizarea producțiilor. Asta înseamnă totul, de la asigurarea transportului și a locațiilor de filmare, până la casting și make-up.

Au început cu mici filme de amatori, apoi și-au luat avânt. În 2000, însă, în mai toată Europa, genul a înregistrat o recesiune. Cauze: inflația de produse, explozia accesului la Internet și răspândirea DVD-urilor („Sunt mari depozite pline cu tone de casete care nu se mai pot vinde”). Așa încât Raul s-a decis să deschidă un birou în România: „M-am gândit că, dacă țara se îndreaptă spre Occident, politic vorbind, va fi și piață pentru filmele noastre. Pornografia e ca pâinea, n-o să dispară niciodată nevoia de ea, mai ales pentru bărbați”.

Așa a apărut *P. Stars*, un film 100% românesc. „Nu ne-am propus să ne îmbogățim din el, ci să promovăm industria. De aceea am făcut un film foarte simplu, elastic, lejer, deși puteam să-l facem mult mai bun”. *P. Stars* este un *back-stage*, un film în film. Scenariul: într-o pauză de filmare la o producție porno, actorii se apucă să se împerecheze cum vor ei, nu cum vrea regizorul!

Pentru alegerea distribuției s-a făcut un an de marketing! De filmat s-a filmat în două zile. De altfel, doar super-producțiile ajung la 7-8 zile de filmare. Aici nu prea se trag duble, ori merge, ori nu merge... De regulă merge. Fără stimulente. Interpretii sunt aleși după calitate. „Îmi dau seama repede care ce poate”. Și fiecare are grijă să fie în formă. Nu de alta, dar nu sunt plătiți la oră, ci la scenă, în funcție de specificul acesteia: normal, oral, anal, de grup etc.

Rețeta ideală a unei producții de gen este „fete frumoase și acțiune bună”. De fapt, interpretele nici nu trebuie să fie răpitoare, „le facem noi frumoase, totul e să aibă calitățile de bază”. Pentru o filmare e nevoie de vreo 30 de fete și câțiva băieți. Nu se face sex protejat. Nu e cazul, căci toată lumea e cu analizele la zi. Dragut este că producțiile, ca orice film, trebuie avizate de Consiliul Național al Cinematografiei – vă dați seama cum o fi la vizionare!

La ora actuală, *Floyd Agency* are comenzi cât nu poate duce, dar nu prea are interpreți români. Și locațiile sunt greu de găsit, așa că totul se întâmplă „afară”. Închirierea unui spațiu începe de la 500 \$ pe zi în sus. Pentru vile cu piscină și teren de tenis, castele sau grote antice (sic!) se poate ajunge la 1.000 \$/zi. Sunt oameni care se îmbogățesc pentru că își pun casa la dispoziție.

După părerea lui Raul, în Occident nu prea sunt fete frumoase. Crema e în Cehia, România și Ungaria. Cât despre băieți, mulți visează, puțini fac față.

El, unul, nu mai joacă. „Interesul meu e să ridic un colos. O să scoatem în curând și o revistă, și un ziar. Nu pentru profit, ci pentru promovare”. Producțiile autohotone mai așteaptă, să se mai schimbe mentalitățile. „Sunt destule fete cu fițe, care n-au bani să treacă strada, deși visează mașini de lux și prinți pe cai albi, dar nu înțeleg că ar putea să câștige serios cu ajutorul nostru”, conchide el.

Așa o fi.

Vedetă porno la 19 ani

Profesia de porno-star n-a fost prinsă încă în Nomenclatorul de meserii (ăla în care nu există „scriitor”, doar „scriitor de vagoane”), dar există și se dezvoltă, tinzând să devină o breaslă. Și ce breaslă!

Gia arată aproape ca o fetiță și vorbește la fel, cu un dulce accent ardelenesc. Nimic din ceea ce ne-am așteptat. Nici o undă de vulgaritate. Dacă ai întâlni-o pe stradă ai crede că e elevă pe undeva și merge la mare cu părinții.

E din Cluj-Napoca și s-a stabilit în București, în urmă cu trei ani, la o mătușă. Pe atunci n-avea nici un gând de vreo meserie, cu atât mai puțin cea de porno-star. Ulterior, a văzut un film, a aflat de firmă, și s-a gândit: „De ce să nu-ncerc și eu?” A sunat, au luat legătura și au început colaborarea.

O parte dintre cei apropiați știu cu ce se ocupă. În primul rând, tatăl Giei (mama nu – părinții sunt despărțiți). Erau împreună atunci când s-a dat la TV un interviu cu ea. Taică-su nu știa ce urmează, vorbea omul despre altceva, Gia i-a cerut să tacă, el nimic. „Atunci i-am zis: «Taci și uite-mă!» La care el s-a uitat, s-a blocat și a spus: «Doamne, m-ai făcut de sfântă minune!» M-a certat puțin, dar i-am zis că e viața mea”.

Asta era prin martie. Între timp, omul s-a obișnuit cu ideea, cel puțin așa spune Gia, care nici nu prea vorbește cu el „despre chestiile astea”. Oricum, n-o interesează ce zice lumea. Dacă nu le place ce face ea, să nu se uite.

Deocamdată nu i s-a întâmplat s-o oprească pe stradă cineva care a văzut vreun film de-al ei. „Sper să nu mă oprească!”, spune Gia râzând, știe că există și alte firme de filme porno, dar nu-și cunoaște concurența. *Câți actori filmează cu Floyd?* „S-ar putea să fie foarte mulți, nu știu să vă spun. Știi cum e? În momentul în care eu intru să filmez o secvență, se toarnă doar o anumită porțiune – doar eu și o anumită persoană. S-ar putea ca în momentul ăla să fie mai multe grupuri, dar eu încă n-am pățit așa ceva”. Totuși, actorii știu scenariul și „se explică totul de la bun început, ca totul să meargă bine”.

Gia nu s-a simțit stingherită de echipa de filmare, nici măcar prima dată. „Mi s-a părut haios, amuzant”. *Și dacă n-ai chef?* „Atunci partenerul îți înțelege problemele și încearcă totuși să facă ceva ca să te simți mai bine. Nu foarte bine, dar cât de cât”. La nevoie, se mai folosesc și stimulente.

S-a gândit la viitor, în condițiile în care nu e genul de job pe care să-l mai practici și la 50 de ani („Nu se știe”, râde Gia)? Nu, nu s-a gândit. S-a gândit că peste 20 de ani fiul/fiica ei o să-i vadă filmele? Nu, nu s-a gândit. S-a gândit să ajungă actriță și în alt tip de filme? Nu, nu s-a gândit.

Volumul de muncă e suportabil, n-a avut probleme, deși uneori „e destul de obositor să filmezi 5-6-7-8 ore, să fii oprit, să ți se spună: «Uite, aici ai greșit, trebuie să faci chestia asta»”. Nu e și puțin enervant să ți se dea indicații într-un domeniu atât de personal (că intim nu se mai poate chema)? Nu, „dacă mă oprește știu unde-am greșit și încerc să fac să iasă bine”.

Cât privește partenerii de „joc”, Gia n-are nici o preferință. Asta e scenariul, asta-i distribuția, trebuie să iasă bine, restul nu contează. Are, în schimb, limitele ei în ceea ce privește acțiunea: „Deocamdată nu fac scene anale. Am zis că, poate, cine știe, dacă o să fie, poate că o să ajung să fac și asta, dar deocamdată nu sunt în stare”.

Tânăra și-a ales ca nume de scenă Gia, pentru că li s-a părut „foarte ușor și foarte frumos în același timp”. Decisiv a fost filmul *Gia*, cu Angelina Joyce, care-i place foarte mult (cui nu-i place!). Nu știa, până i-am spus noi, că există o cântăreață cu același nume. O distrează ideea că aceasta ar putea s-o caute și să-i ceară socoteală.

A doua zi, la sedința foto de la piscină, Gia se dovedește docilă și fără pretenții. Sigur că, dezbrăcată, nu mai arată chiar așa inocentă, dar

parcă tot nu-ți vine să crezi cu ce se ocupă. Chiar și pe drum, discuția curge, așa, în stilul ăla neutru: *Și ce faci tu în timpul liber, ești mulțumită cât câștigi, la uite ce ploaie vine...*

Un pas mic către o industrie prosperă

În România se vorbește cu greu despre sex. Cei 14 ani „de libertate” nu au reușit să schimbe mentalitatea oamenilor obișnuiți. Mulți români constată că sexul face parte din viața noastră de zi cu zi, puțini însă o recunosc. Comerțul cu materiale sexuale este un lucru firesc în Europa. De câțiva ani el există și în România dar este încă în fază incipientă. Cu toate acestea oferta este destul de bogată dar limitată, ca acoperire și număr de magazine. De la afrodisiace și până la casete cu filme „deochete”, în sex-shopurile din București găsești cam tot ce vrei. Dar mai nimic de fabricație autohtonă.

Sex-shopurile din București au un aer occidental. Vanzătorii sunt lipsiți de inhibiții și dispuși să discute cu tine despre aproape orice. Ai spune că, odată ce ai trecut ușa unui sex-shop, ai ieșit din România. Dar totul numai în incinta sex-shopului. Vanzătorii nu vor accepta să-și spună numele complet pentru că le este frică de judecata compatrioților. „Ce vor spune prietenii și vecinii mei dacă vor afla că lucrez într-un sex-shop”, spune Paul, un vânzător dintr-un sex-shop aflat în centrul Bucureștiului, nu departe de Piața Romană. În rest totul e O.K.

Vanzătorii din sex-shopuri sunt tineri între 20 și 30 de ani, în majoritatea lor băieți. Au fost recrutați în mod firesc, semn că aici nu funcționează sistemul pilelor. Ei sunt mai mult decât niște simpli vânzători. Principalul lor rol este de a sfătui cumpărătorii asupra produselor care li se potrivesc cel mai bine. „Am citit anunțul din ziar. Am încercat și am fost selectat

pentru training. Am fost instruit timp de două săptămâni despre modul de folosire a produselor aflate spre vânzare și cum să mă port față de clienți. Niciodată nu știm totul. Cum apare un produs nou, atât eu cât și colegii mei suntem convocați la un nou instructaj. Se poate spune că suntem într-un proces de formare permanentă”, afirmă Gabi, un tânăr de 21 de ani, vânzător într-un sex-shop.

În sex-shopuri intră femei și bărbați, oameni de aproape toate categoriile sociale, dar nu în număr foarte mare. Majoritatea sunt dezinhibiți. Sau poate doar și-au lăsat inhibițiile la ușă. Intrarea minorilor este interzisă. În rest, cei mai mulți clienți au între 19 și 55 de ani. „A intrat odată un domn care avea în jur de 75 de ani. Era interesat de un spray pentru prelungirea duratei erecției. I-am prezentat toate produsele compatibile cu cerința dumnealui. În final s-a hotărât și și-a achiziționat un astfel de produs”, își amintește Paul.

Cei mai mulți cumpărători vin în cupluri. Ei sunt cei care cumpără produse fără a ascunde adevăratul motiv al vizitei lor într-un astfel de magazin. Astfel, sunt și cei mai câștigați, vânzătorii identificându-le cel mai bine necesitățile. Băieții sau fetele care se hotărăsc să plece de unii singuri „la cumpărături” ascund, de cele mai multe ori, faptul că și-ar dori „ceva” pentru ei. „Cei care vin singuri spun că vor să facă un cadou. E ușor să-ți dai seama că, de fapt produsele sunt pentru ei. Fetele, în general, caută cadouri pentru o prietenă iar băieții pentru un prieten”, spune Paul. Bărbații, trecuți de 35 de

ani, sunt cei mai hotărâți. Ei spun exact ce vor și nu se ascund sub nici un fals motiv. Mai nou, în sex-shopuri intră și femei trecute de prima tinerețe, semn că maturizarea postdecebristă a eliminat „statul la cratiță” ca fiind singura lor preocupare. Un semn bun, de altfel.

Despre zilele din săptămână sau orele în care sunt cei mai mulți cumpărători în sex-shopuri nu se poate trage o concluzie pertinentă. Frecvența e aceeași la orice oră. Dar „de marți până vineri. Lunea și în week-end nu se prea înghesuie lumea la ușile magazinului”, spune Gabi. Are omul dreptate. Să fi tot stat, mai bine de o oră, în magazin, încercând să deslușesc mulțimea de produse oferite spre vânzare, timp în care a intrat un singur bărbat, la vreo 40 de ani, care în maximum trei minute și-a ales un DVD pe care l-a cumpărat. Era luni, în jur de ora prânzului.

Afrodisiace, jucării erotice, casete video și DVD-uri mai mult sau mai puțin „deochete” este oferta sex-shopurilor din București. O ofertă nicidecum săracioasă. Cel mai căutat afrodisiac, și cel mai bine vândut, este *Yohimbinum D4*. Este un lichid util ambelor sexe, care sporește libidoul. 15-20 picături într-un pahar cu băutură fac minuni. Lichidul este incolor, inodor și înșipid iar o sticlută costă 600 mii lei. Ajunge cam de 20 de ori. Excesul dăunează. „Un pusti și-a turnat toată sticluta și a adormit pe loc. S-a trezit mai târziu dezamăgit”, își amintește răzând Paul.

Pastilele, unele sub formă de bomboane gustoase, spray-urile, cremele și gelurile lubrifiante sunt alte tipuri de afrodisiace care se vând bine în București. Se găsesc la prețuri cuprinse între 300 mii lei și un milion. Depinde de performanța ce urmează a fi atinsă și de producător. Pastilele au denumiri sugestive: *Erotik-bombon*, pentru bărbați sau *Hot-Lady*, pentru femei. Efectul lor este imediat. Cică ar fi energizante și stimulează dorința. Cremele sunt și ele în top. Prețurile variază între 600 mii lei și un milion iar denumirile spun totul: *Maximum* sau *Erection-cream* pentru domni și *Orgasmic-cream*, pentru doamne. La folosirea acestora, un lucru nu trebuie omis. Igiena este obligatorie. Bărbații pot găsi și spray-uri care asigură o erecție prelungită. Majoritatea sunt importate din Germania. Un spray de 600 mii lei poate fi folosit de 60 de ori. Gelurile lubrifiante sunt și ele la mare căutare în sex-shopuri. Dozele de până într-o 100 ml se găsesc la prețuri cuprinse între 300 și 600 mii lei. Totuși, cel mai bine vândut gel este unul disponibil în doză de 200 ml și care poate fi achiziționat cu 800 mii lei.

Se spune că rămânem copii toată viața. Poate din acest motiv s-au inventat jucăriile pentru adulți. Sex-shopurile le oferă, atât pentru bărbați cât și pentru femei. Mai departe totul ține de imaginația fiecăruia. Ca prețuri, ele depășesc

posibilitățile românilor cu venituri medii pe economie. La vibratoare, prețurile diferă de la 700 mii lei la șapte milioane. Cele mai ieftine sunt din plastic și mult mai rudimentare. Cele din silicon sau cauciuc natural au prețuri pe măsură. Prețul este în funcție de performanță: programe, telecomandă, mărime etc. „Cel mai bine se vând vibratoarele cu prețuri ce variază între două și trei milioane și sunt făcute din cauciuc natural. Săptămâna trecută am vândut patru bucăți”, spune Paul. Bărbații au și ei de unde să aleagă. Din punctul de vedere al prețului, nici aceștia nu vor scoate mai puțin din buzunar. Între unul și trei milioane de lei pentru jucăriile mici, iar cele mari pot ajunge până la zece milioane, în funcție de tipul materialului, existența vibrațiilor și numărul de zone în care acestea există.

Oferta sex-shopurilor nu-i ocolește nici pe cei ale căror fantezii se deplasează din sfera normalului. Curele, ce-i drept din piele, costă în jur de două milioane de lei, iar bicele între opt sute de mii și două milioane de lei, în funcție de natura materialului. În rest, seturi de lenjerie, mult diferite de cele din magazinele obișnuite. Prețurile sunt pe măsură, ajungând până la două milioane de lei.

Casetele și DVD-urile sunt disponibile în două variante: la vânzare, cu prețuri până într-un milion de lei și spre închiriere, contra unei sume cuprinsă între 50 mii și o sută mii lei. Producțiile acoperă întreaga gamă: soft, hard, group, gay, lesbi și sado-maso. Pentru 700 mii lei pot fi văzuți și câțiva compatrioți jucând într-o producție românească, *P. STARS*, un film de 105 minute, produs de *Floyd Agency*. Reclama filmului sună cam așa: „Șase scene incendiare, puține texte, multă acțiune”.

Bani frumoși din „sex pe Internet”

Ceea ce astăzi numim pornografie, era numit de indieni, chinezi sau japonezi, ce-i drept cu multă vreme în urmă, normalitate. Sexualitatea era privită atât ca artă cât și ca știință. Azi, părerile sunt împărțite. Internetul este de partea sexualității și o găzduiește din plin: anunțuri, fotografii, filme, chat-uri, biblioteci erotice, sfaturi ale specialiștilor. Site-urile sexuale sunt canale de distribuție ale unor afaceri prospere.

Când e vorba de făcut bani românii găsesc imediat soluții. Sexul a fost, din cele mai îndepărtate timpuri, o sursă de câștig ușor. Adaptați la noul val al tehnologiei, compatrioții noștri, dornici de exploatarea comercială a sexului, și-au mutat afacerile și pe Internet. Ideea nu le aparține dar au adoptat-o cu succes.

Cu câțiva dolari și cam tot atâtea minute libere se poate intra în lumea afacerilor pe Internet. Mai trebuie un pic de imaginație pentru a denumi site-ul într-un mod atrăgător. Denumirea site-ului nu poate conține însă cuvinte obscene sau pornografice. Gestionarul domeniilor .ro, *Romanian National R&D Computer Network (RNC)* va anihila orice tentativă de a fi un „afacelist onest”. În rest, totul e cât se poate

Karma de la Praga

de simplu. Se accesează www.rnc.ro, se verifică dacă numele ales nu este atribuit altui domeniu și se urmează procedura de înregistrare. Confirmarea efectuării plății dă dreptul de utilizare a domeniului .ro.

Achiziționarea domeniului .ro nu costă cine știe ce. Totul face 61 dolari, plățibili la înscriere. În rest nimic pentru un domeniu pe viață sau... până la prima abatere. *Lolita.ro* a fost suspendat de RNC pentru că a publicat legături cu site-uri pornografice ce conțineau imagini cu perversiuni sexuale implicând imagini cu minori.

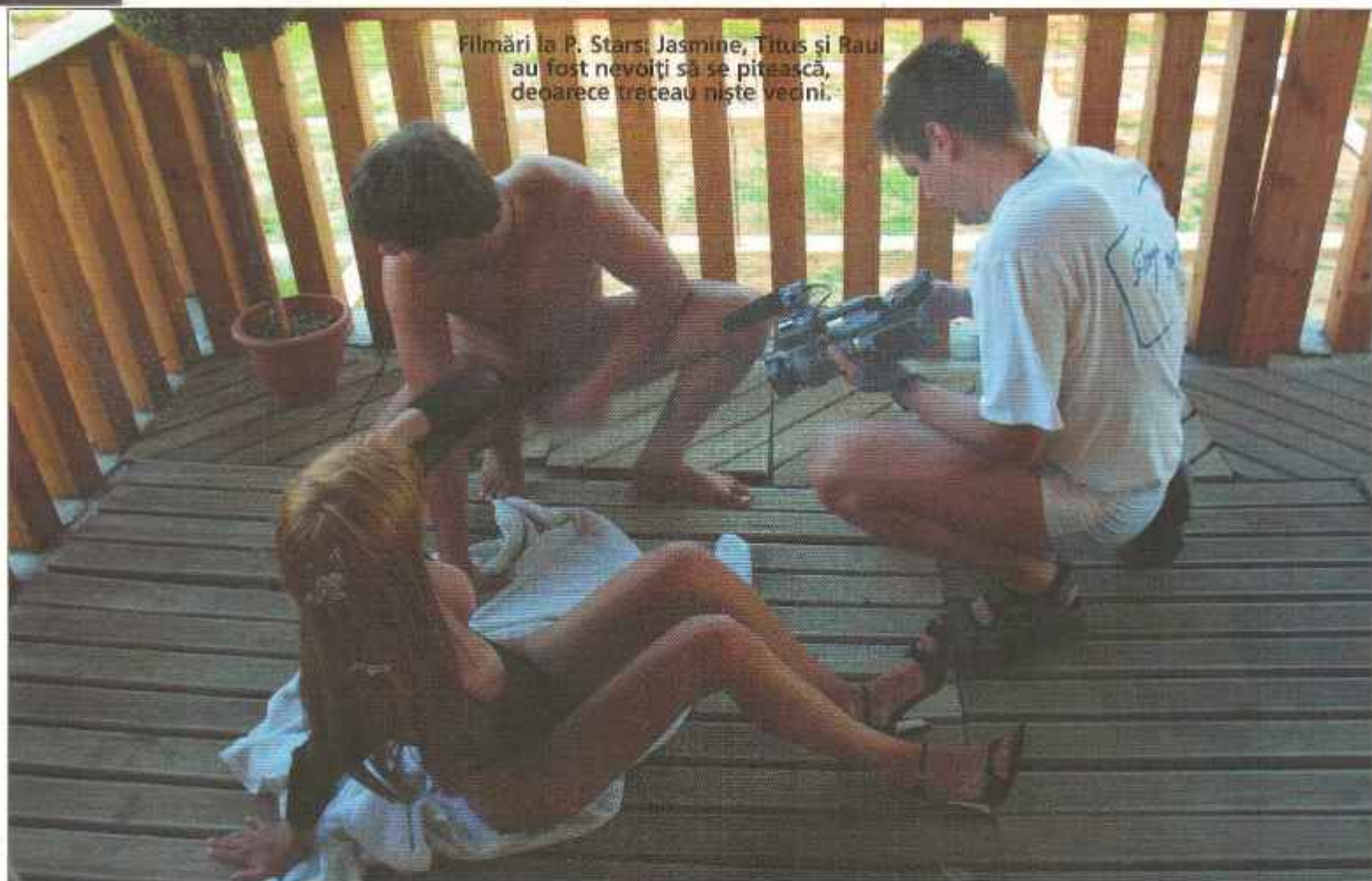
Afacerea în sine, via Internet, mai cere ceva bani. Nu foarte mulți raportat la veniturile potențiale imense. „Procurarea adresei IP se face contra a o sută de dolari. La aceasta se adaugă salariul unui administrator de sistem, pe care îl găsești, în România, dispus să muncească pentru 600 dolari lunar. Mai trebuie plătiți cam patru sute de dolari lunar pentru întreținerea serveru-

lui și a conexiunii Internet, care nu poate avea un canal minim garantat mai mic de 512Kb/s, astfel încât să poată susține 1.000 de utilizatori simultan activi la fiecare secundă”, susține Cătălin S., administrator de rețea.

Toate site-urile erotice se deschid cu o pagină de preîntâmpinare. Acestea te avizează asupra conținutului. Atât minorii cât și persoanele trecute de 18 ani dar care consideră că vizualizarea unor materiale de natură sexuală le ofensează sunt invitați să părăsească site-ul. Intrarea se face pe proprie răspundere. Domeniile .ro „mai îndrăznețe”, pentru a nu intra sub incidența legilor promulgate în România, sunt găzduite pe servere aflate în Statele Unite. Astfel, paginile lor sunt sub protecția Constituției SUA, care garantează prin Amendamentul 1 libera expresie a opiniilor și ideilor.

Site-urile românești nu strălucesc prin originalitate. Ele se rezumă la a publica anunțuri,

Filmări la P. Stars: Jasmine, Titus și Raul au fost nevoiți să se pitească, deoarece treceau niște vecini.

fotografii, articole despre sex sau sfaturi ale ginecologilor. Marketingul își face însă prezența: „fete drăguțe, femei frumoase, nonconformiste și cu siluete de invidiat așteaptă să le descoperi” sau „băieți și bărbați atletici, fără obligații, abia așteaptă să-ți țină companie și nu numai”. Sloganele nu se opresc aici. Pe Internet găsești tot felul de oportunități, indiferent de orientarea sexuală sau dorințele de moment: „o grămadă de băieți homo și femei lesbi te așteaptă să-i cunoști, vino și tu în lumea lor” sau „cupluri normale, de orice vârstă și fără prejudecăți, vă așteaptă să experimentați lucruri noi”.

Accesul pe majoritatea domeniilor .ro nu este însoțit de vreo taxă de acces. Ai spune că totul e un „act de caritate”. Doar la suprafață însă. Veniturile apar de pe urma exploatarea spațiilor publicitare. Site-urile din top au și cele mai multe bannere. Ascensiunea în top se face în funcție de numărul de vizitatori care votează site-ul respectiv. Astfel apar și banii.

Pe același sistem „votează-mă și voi câștiga, nu de la tine ci de la sponsori” sunt și site-urile care oferă link-uri către suratele lor din lumea largă. Pentru a putea beneficia de oferta site-urilor străine ai nevoie doar de o adresă de e-mail validă. Dar nu la întâmplare. Ea nu trebuie să conțină extensia .ro iar titularul să fie de prin Europa de Vest. Urmând instrucțiunile, pas cu pas, ești liber să navighezi printre sutele de fotografii și filme. Afacerea e copiată. Avantajul e că instrucțiunile sunt în limba română și par-

ticularizate pentru compatrioții noștri.

Există și domenii .ro care condiționează accesul de anumite sume de bani. Ele diferă de la șapte dolari, pentru 30 de zile, până la 80 dolari, pentru un an. Pe astfel de site-uri găsești cam tot ce se poate în domeniul fotografiilor: fete, băieți, cupluri, grup, oral, anal, fetiș, sado-maso. Pentru cei care nu prea o duc bine cu banii s-a găsit și o idee năstrușnică. Nud.ro oferă posibilitatea navigării printre sute de fotografii și clipuri cu tineri români fără nici un ban. Trebuie doar să trimiți o fotografie nud reală, „proprie și personală”, și primești acces gratuit pentru 30 de zile. Accesul gratuit pentru un an se obține ceva mai greu. Este vorba despre 16 astfel de fotografii sau un clip, evident cu tine nud.

Sex-shopurile românești și-au găsit și ele locul pe Internet. Se poate comanda orice, totul e ca valoarea comenzii să depășească 350 mii lei. Dacă valoarea cumpărăturilor este până într-un milion se percepe o taxă de 50 mii lei. Altfel, se plătește doar contravaloarea produselor comandate. Modalitățile de plată sunt aceleași ca la orice formă de comerț electronic: în numerar la livrare, prin transfer bancar, CEC, bilet la ordin, mandat postal, plată ramburs sau prioripost. Produsele ajung la ușa clientului în maximum 24 ore. Este garantată confidențialitatea.

Banii serioși din sex nu se fac pe domeniile .ro. Filmele sunt cele care atrag cei mai mulți vizitatori. Ele se găsesc pe domeniile .com. „Acestea se obțin de la Tucows.com. Procedura de

înregistrare este la fel ca în cazul domeniilor .ro. Taxa însă diferă, fiind de 15 dolari anual. Marele avantaj constă în faptul că domeniile .com sunt supuse legislației internaționale. Așa că un site anunțat ca fiind cu rating xxx nu este în ilegalitate, atâta timp cât respectă reglementările Tucows”, afirmă Cătălin S.

Site-urile cu extensia .com, specializate în exploatarea comercială a sexului, oferă satisfacerea oricărei fantezii. Pot fi găsite filme de la câteva minute până la mai bine de o oră, indiferent de gustul vizitatorului. Accesul se face pe bază de abonament, care poate ajunge până la 150 dolari pentru un an. Gratuitățile nu prea mai sunt la îndemână. Pot fi vizualizate doar clipuri de cel mult 15 secunde și doar ca o formă de promovare a filmelor.

* Filmele reîntorc banii investiți pentru un site .com foarte repede și îi înmulțesc la fel. Succesul afacerii pe domeniile .com depinde de calitatea ofertei și a modalităților de plată. Plata de pe card este, în România, în fază incipientă. Mulți vizitatori nici nu posedă astfel de instrumente de plată. Așa că încasările mari se fac prin apelurile telefonice cu valoare adăugată de genul numerelor 89,89..... Vizitatorul găsește pe site un număr de telefon, iar prin formarea acestuia află codul de acces la site-ul respectiv. Cheltuiala o va resimți pe factura telefonică. Nici un astfel de apel nu este mai ieftin de 50 mii lei. Timpul de acces la conținutul site-ului este direct proporțional cu costul apelului telefonic. ■

Sex de import, în texte românești

De cum au învățat să scrijească pe stânci și să lege cât de cât două linii, oamenii și-au ilustrat preocupările. Fiind una dintre cele mai importante, sexul a fost intens mediatizat și în vremea artelor rupestre. Producția primitivă de sex a adus ceva beneficii: nu numai munca l-a creat pe om, ci și exersarea fanteziei. De la primele reprezentări ale Homo Sapiens și până acum nu s-au schimbat prea multe. Ba chiar, ținând cont de faptul că fosila celui mai vechi om de pe Pământ a fost descoperită în Munții Carpați (datând de acum 36.000 de ani), ar fi fost de așteptat ca tamen aici să se producă mai mult. Eroare. Bruma de minte din paleolitic a evoluat prea încet în acest domeniu față de alte civilizații. Față de *Kama Sutra*, *Ananga Ranga*, *Ishimpo*, adevărate opere de artă sexuală, poporul român nu a încheiat nimic. Nu avem, carevasăzică, specific românesc în arta erotică. Abia Creangă, cu Povestea lui Ionica cel prost, dar și Eminescu, cu încă nepublicate versuri pornografice, ar mai fi dezmoșit imaginația românilor. Astăzi, destui autori români își pigmentează textul cu scene fierbinți. Literatura nu este, însă, capabilă să producă atâta profit cât o industrie de sex bine pusă la punct. Rudimentul sexual brut se cere stimulat. De aici ies bani frumoși. Dar nici aici n-am fost originali. Preluăm și informație, și imagine, de la popoarele civilizate erotice.

Revistele care se vând cel mai bine în România sunt *Hustler*, *Playboy* și *Penthouse*. Prețurile ridicate (*Hustler* - 69.500, *Penthouse* - 69.500, *Playboy* - 55.000) generează mode noi. Cumpărătorii își închiniază revista preferată pe câțiva bănuți. Sau tovarășii de dorință și de suferință pun mână de la mână și citesc pe rând. Fotografiile sunt preluate în cea mai mare parte de la revistele-mamă. Succesul pe care îl au aceste reviste în România, față de celelalte țări europene, demonstrează, însă, că românii ar fi un popor mai rafinat decât celelalte. Ei nu caută numai pozele, ci, mai ales, sunt interesați (și) de text. Horia Tabacu, redactor șef *Hustler* (apărută în aprilie 2001 în România, iscând numeroase scandaluri): „Am fost invitat de Larry Flint la Paris, la aniversarea celor 60 de ani ai săi. Este un om care gândește foarte productiv fenomenul mass-media. Dintre toate celelalte țări europene în care se produce *Hustler*, în România se vinde cel mai bine. Pentru ei e de-a dreptul spectaculos! Or, se știe că pictorialele sunt susținute de aceleași fotografii, la aceleași pagini, în toate țările în care apare revista. Amprenta locală nu este vizibilă decât în texte, în tematica aleasă. Așa am ajuns la concluzia că românii sunt mai interesați de informație, de interviuri, decât chiar de fotografii.” Și *Playboy*, și *Penthouse*, mizează pe același interes. Oricât de bune ar fi textele, dorința de a vedea imagini nu poate fi contestată. Și nici jena cu care,

Horia Tabacu și mentorul său, celebrul Larry Flint

în continuare, românii cer revista la tarabă. „Cei mai mulți dintre cei care-mi cer reviste de-astea se cam codesc să o facă. O apucă repede și o bagă în diplomat. Sau o înfășoară în alte ziare. Iar cei care le cumpără pe cele deocheate rău de tot sunt perversi. Se vede pe ei. Au privirea ascunsă”, spune Mariana Pucică, vânzător presă la Vatra Luminoasă. „Românii sunt interesați de politică și de sex. Dacă pe prima o strigă pe toate drumurile, când e vorba de sex se cam ascund. Da-i văd cum le alunecă ochii.” (DL Tony, vânzător ziare și reviste, Piața Iancului). „Vin mai mult bărbați, de 30-45 de ani. Sunt bine îmbrăcați, se vede pe ei că au bani. Da' vin și femei. Multe zic c-o iau pentru sot, să-i facă o surpriză. Ori pentru un coleg. Da' eu sunt sigură că unele mai și mint. Cred c-o iau pentru ele”, zice Aristina Rădăntă, vânzător tarabă la Piața Romană. Directorii revistelor cu pricina au studiat piața. Ei știu pe cine mizează. Emilian Isăilă, redactor șef *Penthouse*: „Cititorii noștri sunt bărbați în proporție de 75 %, cu vârste cuprinse între 25-40 de ani, provenind din mediul urban, cu un venit de peste 200 de dolari pe lună. Peste 60% dintre ei au studii superioare. Noi suntem o revistă de sex și atitudine. Nu facem parte neapărat dintr-un angrenaj al producției de sex. Pentru că așa ceva nu există în România. Aici erotismul este numai un vector pentru a atrage atenția. Față de alte țări, la noi este o diferență de sistem. În primul rând, noi nu avem suficiente resurse. Adică bani. Toate femeile frumoase din România se realizează mult mai bine în afară. Și apoi, Internetul a rezolvat cea mai mare parte dintre aspirațiile erotice ale românilor.” Cu toată funcția atotcuprinzătoare a Internetului, se tipăresc și la noi reviste, mai ieftine ce-i drept, reproduse aproape integral din afară. *Sex Total*, *Sexy Club*, *Sex Party*, *Pisiciute*, *Casanova*, sunt prezente în locuri dosnice ale tarabelor. „N-avem voie să le expunem. Dar le pun mai în spate pen-

tru că se fură cel mai repede”, spune Mariana Pucică, vânzătoare. Revistele nu au o adresă de redacție, iar producătorii lucrează sub acoperire. O acoperire sugestivă. Un redactor șef se poate numi E. Vulvescu. Puțin probabil ca aceștia să plătească pentru reproducerea lor.

Tinerii români sunt un pic mai liniștiți decât bărbații maturi. Cei mai mulți cumpără reviste de informatică și jocuri pe calculator. Sau își iau cărți de educație sexuală. „Bebe Mihăescu și Adrian Popescu s-au vândut foarte bine. O iau tinerii, dar și părinții lor, ca să evite discuțiile. Le lasă cărțile pe noptieră. Să se informeze singuri. Și noi cumpărăm cărți de acest fel. Sunt necesare”, spune Valentina Neacșu, librar la Librăria Papirus. „*Lecțiile particulare*, ale lui Adrian Popescu (*Cum să-ți trăiești primii ani de viață sexuală* și *Cum să ieși în serios viața sexuală*, 100.000 fiecare) și *A face dragoste aproape perfect*, de Bebe Mihăescu, sunt foarte cerute. Cumpără tinerii, liceenii. Mai ales fetele”, spune Mihai, vânzător de cărți în Piața Iancului. Față de bogata producție occidentală, noi avem numai doi autori de manuale de educație sexuală. Nici reviste de producție pur românească nu avem. Doar câteva vedete, care s-au dezbrăcat pentru un preț pe măsura gestului. Sexul aduce bani, iată, și românilor. Horia Tabacu: „Nu știu exact, dar cred că *Hustler* aduce cam câteva zeci de mii de dolari pe lună. Din cauză că și hârtia, și tipografia sunt foarte scumpe, revista nu se vinde, de fapt, la prețul ei real. Altfel, vânzările ar aduce un profit și mai mare. Cu alte cuvinte, se lipește și ea de sărăcia din România!”

texte Tudor Călin Zorojanu,
Giani Grădinaru și Gia Iova

foto Paul Agarici, Robert Handiarc
și arhiva Floyd Agency

FLACĂRA®

Fondată în 1911 de Constantin Brâncuși

Publicație auditată BRAT

DIRECTOR: ALEXANDRU ARION
SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE: Petru Stoiciu
SENIOR EDITORI: Maria Pătruș, Tudor Călin Zăvoianu
EDITORI: Găbriela, Dan Tomoaia
SPORT: Pompiliu Leușanu Dumitrescu
SENIOR EDITOR FOTO: Ovidiu Tăbăc
FOTOREPORTERI: Paul Agăș, Robert Hărtăleac, Florin Ioniță
TEHNOREDACTOR: Laura Tăbăc
CULEGERE COMPUTERIZATĂ: Angela Ciocășanu
COLABORATORI PERMANENȚI:
 - Emil Huișeanu, Radu Ionescu,
 Nicolae Mandulescu, Stefan Nicolae,
 H.A. Popăș, Dan Pavel, Hora Pătrășcu,
 Basil Stefan, Alex. Săbăreanu
CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE:
 Gabriela Adam Ciagi (Austria),
 Alexandru Găvrut (Italia), Ion Măg (SUA)

Grafică, tehnoredactare
și prelucrare imagine

Service client și informații:
 Călin Popăș, Constantin Bucur
 telefon: 40/35871091 din 04.07.2011
 Cod Unic de înregistrare: 1552276

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al:
 Biroul Român de Audit al Tiparilor - BRAT

Consiliul de Administrație:
PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion
VICEPREȘEDINTE: Alexandru Pășărin
MEMBRI: Manuela Ruxandra Arion, Alexandru Arion, Dan Sitaru
DIRECTOR EXECUTIV: Beatrice Anca Arion
DIRECTOR DISTRIBUȚIE: Gabriel Bumbă
CONTABIL ȘEF: Florin Anghel
DIRECTOR PUBLICITATE ȘI MARKETING: Emil Dumitru
 Email: emil.dumitru@flacara21.ro
SECRETARIAT: Ileana Teodorescu Tel: 224.35.88; 224.37.44
 Fax: 224.37.13 Email: redactia@flacara21.ro
 Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei nr. 1, cod 71341
 C.P. 33, C.P. 12
 Cont lei: 2511.1.789 / ROL BCR, sector 1, București
 Cont valută: 2511.1.789.3 / USD BCF, sector 1, București

Fundația „Proiectul Flacăra - România”
 Președinte: George Arion
 Director executiv: Manuela Ruxandra Arion

Director al publicațiilor de divertisment: ALEXANDRU PĂȘĂRIN

REBUS®

Redactorșef: MIHA ZGUBEĂ
 Revista Rebus are Certificat de Audit eliberat de BRAT

REBUSACHE®

Redactorșef: DANIEL POFA
 Redactor artistic: Aurel Ștefan Alexandrescu
 Tehnoredactare computerizată: Doru Vintă
 Corectură: Ioan Gugușo

Publicitate și marketing: Robin Toma
 Telefon, fax: 222.67.38; 224.36.88

Distribuție (222.66.28; 224.37.44): Marian Călcău
 Constantin Epure, Mihail Ion, Nicolae Predescu
 Clienții din țară și din străinătate se pot abona
 prin S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A.

Clienții se pot abona și prin: S.C. IMPRESS IMPRESS S.R.L., București
 Tel./fax: 021/255.48.15; 021/255.48.16; 021/255.48.2

**Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bis, Flacăra Focus,
 Rebus, Almanah Rebus, Rebusache**
 sunt mărci înregistrate
 ale S.C. Publicațiile Flacăra S.A.

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul
 articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenți
 de presă și personalități citate, responsabilitatea juridică le
 aparține.

ISSN: 1220-773x
 Tipar: MEGAPRESS - BUCUREȘTI

REPORTAJ

Cu pluta pe Jiu

32

**Din suflet
 se stinge arsura**

24

DOCUMENTAR

90

Marte - invazia pământenilor

Interviu Gheorghe e doar unul

18

Senzațional

84

**Când Cenușăreasa
 ajunge Regina balului**

VIP Gabi, sinceritate primejdioasă

50

REPORTAJ

- Omul cu găina adormită 30
La Calafat, istoria se pierde
cu o pompă hidraulică 40

VIP

- Love story: Ioana și Bodo 46
Dana Deac 57

INTERVIU

- Principele Radu de Hohenzollern-Veringen 42
Ioan Rus, ministrul
Administrației și Internelor 70

BUSINESS

- Internetul mută băncile
în propriile noastre locuințe 66

SPECTACOLUL POLITIC

- Goi în prelungiri 68

FILM

- Chicago 74

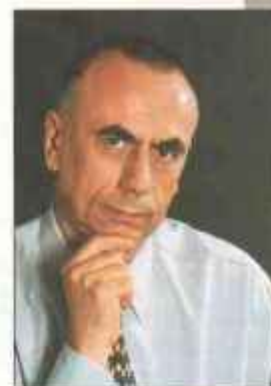
AUTO

- Mașinile au venit la București 82

Coperta: Nicile, Zenza Raggi
și Leslie Young
Foto: Arhiva Floyd Agency

Altceva

După mai bine de un deceniu de la prăbușirea
dictaturii comuniste, analiștii încearcă să afle cum
mai arată societatea în care trăim. Pomind de la o
șăgalnică poezie a lui Nichita Stănescu, propunem
și noi o imagine a acestei societăți.

SOCIETATEA ROMÂNEASCĂ

Societatea românească se compune din trei pături:

pătura de sus,
pătura de mijloc,
pătura de jos.

Pătura de sus este compusă din:
pătura de sus a păturii de sus și
pătura de mijloc a păturii de sus și
pătura de jos a păturii de sus.

Pătura de mijloc este compusă din:
pătura de sus a păturii de mijloc și
pătura de mijloc a păturii de mijloc și
pătura de jos a păturii de mijloc.

Pătura de jos este compusă din:
pătura de jos a păturii de jos și
pătura de foarte jos a păturii de jos și
pătura de cât se poate de jos a păturii de jos.

Huo!

Sergiu Briceag

A fi sau a nu fi **expulzat**

Decizia autorităților israeliene de a-l expulza pe Yasser Arafat din West Bank (ceea ce, oricum, nu se știe prea bine cum s-ar putea pune în aplicare) a stârnit previzibile proteste. Arafat însuși, într-un interviu, a precizat amenințător că stă cu mâna pe pistol. La rândul lor, suporterii lui (vezi foto) au declanșat demonstrații în fața biroului Națiunilor Unite din Gaza. La nivel internațional, ca de obicei, reacțiile au fost diferite: ONU a propus o rezoluție prin care cerea Israelului să renunțe la intenție, dar Statele Unite și-au exercitat dreptul de veto asupra documentului. ■

Dosare!

Ion Iliescu
și directorul
SRI, Radu
Timofte

Codul numeric personal n-a fost de-ajuns (las' că și-așa e degeaba, de vreme ce, de fiecare dată, pe lângă el, ți se cer toate datele din care este, de fapt, compus). Dă-mai Direcția pentru Evidența Informatizată a Persoanei n-a fost de-ajuns. Trebuia să fim și mai bine urmăriti, trecuți în registre, contabilizați. Și cine putea să se ocupe de asta mai cu spor decât drăguțul de Serviciu Român de Informații, căruia, printr-o simplă Hotărâre de Guvern, i s-a promis o mult visată bază de date cu 23 de milioane de înregistrări (e de presupus că va intra aici și diaspora, doar sunt tot ai noștri, nu?). Și pentru că toate acestea trebuiau să poarte un nume, un singur nume, li s-a spus: Sistemul Informatic Integrat. Până la urmă tot ne integrăm și noi cumva! Dacă nu în Europa, măcar în dosare. ■

Suspect

Asasinarea, într-un magazin, a ministrului suedez de Externe, Anna Lindh, în preajma referendumului pentru adoptarea monedei unice europene (pe care victima atentatului o susținea din toate puterile) a zguduit o țară în care demnitarii nu folosesc body-guarzi – ceea ce i-a fost fatal și lui Olof Palme. Paradoxal, emoțiile nu au influențat votul populației, care a respins trecerea la euro. La scurt timp, poliția a arestat un suspect, în preajma stadionului Rasunda (de care microbiștii români își amintesc cu plăcere). El apare într-o înregistrare video efectuată în preajma locului crimei. De menționat că asasinul lui Olof Palme nu a fost identificat niciodată. ■

Ochelari TV

Un fotomodel prezintă noul browser holografic de tip see-through produs de Minolta. Purtând un ecran pe post de ochelari, utilizatorul poate urmări imagini TV sau înregistrări video oriunde s-ar afla. Ecranul cântărește 27 de grame, are 3,5 mm grosime și nu împiedică vederea în exterior. ■

Au revoir!

Concorde se pregătește de ieșirea definitivă din scenă. Considerat prea zgomotos și prea costisitor, singurul supersonic de călători care a fost construit vreodată se va retrage din serviciu, nu fără „torte”: peste 2.000 de călători vor urca la bordul aeronavelor Concorde între 18 și 23 octombrie, în călătorii transatlantice de rămas-bun, după 27 de ani de istorie agitată. Parcă e păcat... ■

Care e diferența între a visa la o casă nouă și a trăi în ea?

Un singur pas!

Când ai nevoie de un credit pentru cumpărarea unei case, Raiffeisen Bank este soluția într-un singur pas. Tu trebuie doar să vii la cea mai apropiată unitate Raiffeisen Bank și vei beneficia imediat de cel mai simplu program de creditare:

- fără girant
- rate fixe
- perioadă de rambursare de până la 20 de ani

Cu peste un secol de experiență, este firesc ca Raiffeisen Bank să te conducă pe drumul cel mai scurt către împlinirea visului tău: drumul dintr-un singur pas!

Pentru mai multe detalii, sună gratuit la Raiffeisen Direct - 0800 802 02 02 sau accesează www.raiffeisen.ro pentru a-ți face calculul de rate personalizat.

**Raiffeisen
BANK**

Banca ta de încredere.

0800 802 02 02

luni - vineri: 8:00 - 20:00; sâmbătă: 9:00 - 15:00
Număr apelabil gratuit, fără prefix, din întreaga țară,
de la posturi telefonice fixe.

www.raiffeisen.ro

Gheorghe e doar unul

Agil. Insinuant. Alunecos. Asta e Gheorghe. Uite-l cum se mișcă-ntruna la birou, cum sare scriitor de la un gând la altul. Ba chiar și de la un post TV la altul. În spațiul nostru mediatic, doar unu-i Gheorghe, și acela se produce la *Antena 1*. Mutarea lui de la *PRO TV* a clarificat lucrurile. De-acum, lupta pentru audiență are, în sfârșit, specific național: Gheorghe îl va bate, în vâzul tuturor, pe Nicu!

 interviu

„Hai să-ți spun adevărurile mari despre România. PSD-ul controlează tot în țara asta. Punct. În momentul în care ceva îi scapă de sub degete, turbează. Și ceea ce dorește PSD-ul să controleze mai mult și mai mult e presa. Pentru că se apropie alegerile.”

„Cum să fie ușoară despărțirea de

▼ Cum te simți la noul loc de muncă?

– Bine, am schimbat zeci de locuri de muncă până acum.

– Există o plăcere a începutului?

– Da, cel mai bine-i prima dată.

– Putem să ne gândim că și de aici vei pleca, la un moment dat?

– De ce nu, n-ar fi nici o nenorocire. Ce, tu te gândești să îmbătrânești la Flacăra?

– Nu cred. E un semn de evoluție, să schimbi locul.

– Ha, ha, atunci de ce mă-ntrebi pe mine. Eu, oricum, nu lucrez aici. Eu lucrez la mine. Eu nu sunt angajatul Antenei 1. Singurul meu loc de muncă e la mine. Constant.

– E profitabil să muncești așa? Care-i principalul tău câștig?

– Foarte profitabil. La ce fel de câștig te referi? Bani sau distracție?

– La câștigul profesional, la asta mă gândesc. Sau să întreb de bani?

– Că mă distrez, ăsta-i câștigul! Vezi Doamne, aș putea să zic că devin mai deștept, sau că primesc noi provocări în viață... Nu, nu mă-ntreba de bani. E *fun*, e distracție. Toată viața am încercat cu tenacitate să fac ce-mi place. Îmi place să fac ce-mi place, asta e!

– Vei urma aceeași linie, același stil care te-a consacrat la PRO TV?

– Ei, ce credeai, că mă rujez și-mi pun sutien acum? Ha, ha, ha! Nu poți să te schimbi. Ce, instituțiile sunt uniforme?!

– Nu ți se impune un anumit format?

– Aici e o discuție complicată. Nu-nteleg încotro bați. Vrei să mă-ntrebi dacă nu cumva la Antena 1 o să devin simpatic și drăguț? Asta-i teamă?

– Nu cred că-i o teamă. Nu s-ar speria nimeni de asta.

– În ce constă noul format? (*Râde sarcastic*) E o emisiune foarte frumoasă, cu mine. Averi impresia că, atunci când întrebăm pe

cineva despre formatul unei emisiuni, o să ne spună un lucru extraordinar. Format... Stă teamă să mă gâncesc la ce am de zis în emisiune... Că până la urmă, ăsta-i formatul. Vezi, toate proastele astea care încep așa: „Bună seara, bine ați venit, ce gust are iubirea?” Genul ăsta de-ntrebare? Ei, n-aș putea să fac așa ceva. Stil, sunt momente când cred că am lucruri de spus. Și atunci mă gândesc că știu despre ce o să fie vorba în emisiune.

– Trebuie să-i incuți pe ceilalți să aibă și ei ceva de spus.

– Asta-i nasol. Chemi pe cineva, îi spui „Bună ziua, ce mai faci?” și după aia tragi de el. Sunt invitați din ăstia de care tragi de-ți dă sângele pe nas. Tu știi, îi lei unuia un interviu și îți răspunde cam cum îți răspundeam eu la început. Îți dau răspunsuri monosilabice și tu nu-ți dai seama dacă ți le dau că-s proști sau că-s timizi. Sigur că e greu, pentru că o să am public. Iar publicul, în România, e foarte dificil. Eu n-am văzut pe nimeni până acum care să reușească să dea viață publicului. Și cred că sunt mai multe motive. E plictiseala, e oboseala. Publicul ăla muncește în draci toată ziua. Știi cum se face? Vine ore-n șir, stă acolo pe coridoare, pe urmă vine cineva la el și urlă: „Rădeți!” Pe urmă vine altcineva și strigă: „Gate!” E foarte greu de lucrat cu publicul. Că nu există audiență care să se bucure de tot ceea ce faci tu. Ai văzut deseori, în planul secund, pe ăia care cască, se scobesc în nas, dorm... Dacă mă-ntrebi pe mine ce aș vrea eu cel mai tare? Da, aș vrea să am public viu.

– E prima dată când ți se-ntâmplă asta.

– Nu, nu e prima dată. Am mai avut public. Dar dacă mă-ntrebi care-ar fi lucrul cel mai bun pe care aș vrea să-l fac în *show*, aș zice că aș vrea ca publicul meu din studio să se uite la mine.

– În timp ce vei face ce?

– În timp ce o să vorbesc cu... În timp ce o să vorbesc cu tine.

– E un experiment mediatic?

– Nu e nici un experiment. În România nu facem experimente mediatic. Pentru că ele se produc rar în lume. Care-i ultimul experiment mediatic pe care l-am văzut?

– N-am văzut. Poate experimente artistice.

– Artă? Ți place Bil Viola? Aha, nu știi... Eu pot să-ți povestesc c-am fost la Bil Viola și a fost extraordinar. Îmi plac instalațiile. Dar arta? Nu-mi place arta. Și mie nu-mi plac emisiunile culturale. Și mie nu-mi plac oamenii serioși și nici indivizii care fac televiziune și spun: „Uitați-vă la mine, că eu vă spun lucruri interesante și inteligente!”. Mie-mi plac oamenii vii, care au bunul simț de a combina în același timp un dram de cultură cu un dram de spontaneitate.

o femeie cu care ai trăit șapte ani?"

– Va fi interesant de văzut cum îți vor face față invitații. O să-i alegi atent, numai din cei pe măsura ta?

– A, rostul show-ului meu nu este să calc în picioare oamenii și să le demonstrez că eu sunt cel mai deștept om din lume.

– Totuși, ai fost acuzat că faci asta.

– Păi, a trebuit să demonstrez la un moment dat. Dar eu nu atac dacă nu sunt atacat. E, poate, un lucru mai greu sesizabil. Nu e rostul vieții mele să demonstrez că eu sunt mai deștept decât tine. S-o lăsăm baltă. S-a dus. Toți am suferit de adolescentinism. De fapt, eu încă sunt la pubertate.

– Un moderator trebuie să conducă. Sau e indicat s-o faci ponderat, cu moderație?

– Ete, scârț! Ha, ha! Nu-i bună moderația. Spune-mi ceva bun în moderație. Nimic nu e bun în moderație. Știi, ăștia spun: „Consumul de alcool în exces dăunează grav sănătății”. Dar să o zică și p-ai: „Consumul de zahăr în exces dăunează grav sănătății”. Că nu cred că dacă mănânci o cisternă de zahăr, aia nu-ți dăunează, idiotule! Consumul de cacat în exces dăunează sănătății! Asta spus așa, știi, pe limba românilor! Ce-i aia moderație!? Mie-mi place excesul. Îmi place ceea ce dăunează sănătății.

– Ești excesiv până la aroganță?

– România este țara în care e cel mai simplu să fii arogant. Abia deschizi gura și gata, ești arogant. De unde vine acuzația asta de aroganță? Ce-i aia aroganță?

– Mie nu mi se pare că ești arogant.

– Atunci de ce mă-ntrebi pe mine? De unde vine aroganța? Dintr-un exces de personalitate? Putem spune că orice idiot care urlă e arogant? Sau că are personalitate? Absența umilinței produce acuzația de aroganță? Eu nu sunt umil. Dacă-mi dai o palmă, îți dau și eu.

– A fost ușoară despărțirea de PRO TV?

– Ușoară? Cum să fie ușoară despărțirea de o femeie cu care ai trăit șapte ani de zile? E o dramă. E o rupere. Orice despărțire e o rupere. Numai impotenții pot să treacă absolut senini. Știi, stăteam și mă gândeam: cum o fi când divorțezi? Cum ar fi să mă despart eu de nevastă-mea? Mă uitam la prieteni de-ai mei care divorțau. Asta părăndu-mi-se culmea despărțirii. Culmea plecării. E o traumă. Pe de altă parte, cine-i PRO TV-ul?

– Asta voiam să te-nreb. Mai există o televiziune cu personalitate în România? După toate migrațiile astea?

– Cum să nu.

– Care este acum specificul PRO TV?

– PRO-ul este un post cosmopolit, urban, o marcă premium, un target de 18-45, solid, cu o adresabilitate mai ales către cei dinamici, activi.

– Spre deosebire de Antena 1, care cum este?

– Antena a fost mult timp follower. Cum e și în telefonie mobilă: Orange/Connex. Lider/follower. Împart amândouă aceeași piață, se luptă pentru întâietate, cu mai mult sau mai puțin succes. Eu cred că în România s-au petrecut lucrurile cam așa: a venit Radio Contact și a oferit o rețetă de radio care, după aceea, a fost urmată de absolut toate radiourile. A venit Evenimentul Zilei, care a oferit o rețetă de presă scrisă, iarăși a fost imediat urmată de toți. A venit PRO-ul, la fel s-a întâmplat. PRO-ul este un inovator. Cu timpul, ceea ce inovatorul aduce pe piață este consumat de ceilalți, și atunci poziția inovatorului începe să devină instabilă. Totul depinde de inventivitatea celorlalți și de capacitatea inovatorului de a-și menține poziția. Radio Contact a decedat pe propria sa limbă, Evenimentul Zilei nu mai este number one. Ei, acum este marele pariu: Antena 1 sau PRO

Eu văd cum și-a construit Pro Sport-ul revenirea: au făcut tombola aia de un miliard opt sute, aia a fost prima lor manevră. După care a venit Gazeta repede, cu „Noi suntem cea mai bună echipă!” Eu așa mă uit la luptele astea fratricide. Pentru mine, din punctul ăsta de vedere sunt emoționante. Pentru audiență ele sunt minunate pentru că e bătaie! PRO-ul nu mai poate să stea în expectativă: „Sunt primul, n-am concurență!” E nevoit să se-nconordeze. Oricum, PRO-ul, de câțiva ani de zile, era într-un dulce far niente plictisit... Dormea pe-o ureche. Îmi place anul ăsta!

– Tu cu cine te bați? Ai concurent?

– Da. Cu mine.

– Locul pe care l-ai lăsat în PRO TV nu poate fi ocupat. Sau poate?

– Eu nu eram un generator de rating în PRO TV. Eu n-am fost o pierdere de rating pentru ei. Eu am fost o pierdere de imagine. Sigur că mă

TV? Anul ăsta, în presă se produc niște bătălii extraordinare. Sunt bătălii fratricide. Toți au rețetele, formatele, și toți se bat la fel. Cele mai interesante bătălii de urmărit anul ăsta, pentru mine, sunt: Gazeta Sporturilor/Pro Sport, PRO TV/Antena 1, și o altă bătălie presupun că va fi în piața radio. Numai că aici, până acum, nu mi s-au conturat exact grupurile, cine cu cine.

– Nu cumva mișcările astea, bătăliile, au ajuns să fie mai interesante decât producțiile înseși, decât emisiunile?

– Păi ei se bat pentru public! Noi judecăm altfel. Din interior. Nu mă gândesc la lupta dintre Pro Sport și Gazeta Sporturilor ca un cititor.

flatează faptul că un reporter îmi spune: „Locul pe care l-ai părăsit acolo nu poate fi ocupat...” Eu cred că n-ai cum să suplinești. Nu cred în doctrina care spune că oricine poate fi înlocuit. Oamenii care susțin că oricine poate fi înlocuit ne dau dovada propriei lor micimi intelectuale, spirituale și manageriale. Și-n România sunt foarte mulți din ăștia. (Spre fotoreporter) „Ce, bă, tu, ăsta cu pozele! Ești șmecher? Am zece ca tine-n spate. Măine.”

– Chiar nu te simți concurat?

– Ba da. Cine spune că nu se simte concurat e-un mincinos. Noi facem o meserie în care ne uităm unul la altul. Îți pui un

benchmark. Cât de sus ți-l pui, atât măsori. „Vreau să fiu cel mai mare pitic din România!” Parcă nu-l haios, nu? Sau: „Vreau să fiu mai bun decât Christiane Amanpour, cel mai bun reporter de război din lume!” Cum e mai bine, să fiu mai bun decât Cătălin Radu Tănase, sau decât Christiane Amanpour?

– **Să lăsăm reporterii de război. Să revenim la divertisment.**

– Am folosit o metaforă.

– **E o metaforă, dar și un subterfugiu. Reluăm: în România cu cine te bați?**

– Pe radio am avut o perioadă când mă băteam cu Exarhu, când m-am bătut cu Dobrovolschi, când m-am bătut cu Craioveanu, cu Cărcotașii. Au fost pusee. Pe TV n-am o concurență foarte clară. Cine aleargă pe aceeași câmpie cu mine? Nu pot să-l concurez pe Tucă, nici el pe mine. Nu, eu sunt în concurență cu simpatia publicului. Fiind singur pe un teren, eu pe terenul ăla trebuia să obțin, sau nu, efectul. Dacă voi intra într-un *Late Night Show*, atunci voi fi în concurență clară cu alt *show* de felul ăsta care va apărea pe alt post. La radio, câtă vreme eram la 13-14 eram în concurență cu băiatul ăla de la *Europa FM*, Robert Turcescu. Să fim serioși! Scriind în *B-24-Fun*, iarăși, mă uit și la ceilalți.

– **„Transferul anului: Gheorghe pleacă la Antena 1!” De ce mișcarea ta a fost așa percepută?**

– Yes! Thank you! Pe mine mă ntrebi? Întreabăi pe cei care au scris. Pe de-o parte, e un titlu bun. Dă bine la gazetă. Pe de altă parte, da, e un transfer surpriză. „Gheorghe, la Antena 1?!” Nu se poate! Cred că asta e. Sunt incompatibilități.

– **Asta da. Cum le rezolvi? Publicul Antenei 1 e de altă factură decât cel cu care ești tu obișnuit.**

– Nu mai sunt incompatibilități acum. Antena 1 are o dorință teribilă de a face anumite lucruri. Eu sunt de acord cu aceste lucruri care-mi plac tare mult.

– **Anumite care lucruri?**

– Nu pot să răspund, pentru că eu n-am dreptul să propag în exterior decizii care sunt strategii interne. Însă pe mine m-au convins. Crezi că m-aș fi transferat la *Din dragoste*?

– **Dacă s-ar fi dorit ironizarea celor implicați, poate că da. I-ai fi vindecat pe toți de boală.**

– Da, eu îi împușcam pe ăia. „Ai părăsit-o pasta?” Puți! (*Glonte cu degetul în aer*). Ha! Ha! *Din dragoste*, cu Andrei Gheorghe! „Ce plângi ca proasta?” Puți! Ar fi fost o emisiune unică. A doua oară nu m-ar mai fi chemat. Dar

mie chiar îmi place programul, e foarte bine făcut. E de excepție. Mă uit, pentru că sunt curios. Înainte mă uitam 90% la *PRO TV*, 10% la celelalte posturi. Acum e invers. La *Din dragoste* a fost un *show* băț ieri. Țăla era deja postmodernism. Știi, în meseria asta nu trebuie să judeci neapărat după ce-ți place. Cărțile care-mi plac le citesc acasă, nu în studio.

– **De Sârbu cum te-ai despărțit?**

– Ca și de *PRO*. A fost o despărțire incomodă. Sârbu e un individ incomod. Eu, dimpotrivă, sunt un comod. Eu cred că el nu a crezut că plec. Până-n ziua aia. La două l-am zis. N-am semnat. Și seara la nouă și jumate am semnat și m-am dus.

– **Nu s-a enervat, n-a strigat?**

– De ce să se supere? Cine-l Sârbu? Despre cine vorbim? Sârbu este un milionar care are o afacere de milioane, da? De ce trebuie să se supere?

– **Contextul era destul de tensionat. Plecaseră și alții, tot acolo. Ioanitoala, Măndruță, Berecleanu...**

– Decizia mea n-avea nici o legătură cu ei. Decizia mea este generată exclusiv de propunerile care mi s-au făcut. Extrem de interesante.

– **Nu există legătură între toate aceste plecări? Pare a fi un program de racolare.**

– Un plan diabolic? Ca să-i furăm banii lui Sârbu? Ha, ha, ha! Repet: plecarea mea nu are nici o legătură cu alții. Și-apoi, au mai vrut și alții, care n-au fost acceptați. Care nu s-au ridicat la standarde. Care n-au putut. Care n-au fost primiți.

– **Au fost invitați și alții?**

– Au fost refuzați și alții? Este ca o masonerie meseria asta.

– **Pot să înaintez și să întreb dacă au o finalitate politică toate aceste mișcări? Toate vedetele astea vor consolida o anumită imagine.**

– Poți să mă ntrebi. Aici e vorba de televiziune. Care ar putea să fie legătura cu politi-

ca? Crezi că am venit la Antena 1 ca să devin membru marcant *PUR*? Nici vorbă! Hai să-ți spun adevărurile mari despre România. PSD-ul controlează tot în țara asta. Punct. În momentul în care ceva ți scapă de sub degete, turbează. Și ceea ce dorește PSD-ul să controleze mai mult și mai mult e presa. Pentru că se apropie alegerile.

– **Ai resimțit presiunea asta?**

– Eu? Am o reputație proastă. Nu se încearcă. Plus că ar fi o surpriză destul de mișto pentru ei să ies și pe post și să spun asta. Dacă ar face-o. (*Răs mușcător*) Eu nu fac politică. N-am prieteni politicieni. Nu mă interesează. Nu-mi doresc să intru vreodată în politică. Mulți dintre jurnaliștii români își ascund în spatele opțiunilor politice, dorința de a prinde un post mai bun. Mulți dintre ei visează să devină purtători de cuvânt... Un jobuleț la un minister. Sau poate chiar ministru!

– **Oameni mici. Țștia sunt vedete?**

– Vedetă e un cuvânt urât. Are consistență hârtiei igienice. Și nu-mi mai pune mie întrebări de politică a Antenei 1.

– **Care e politica ta, atunci?**

– Politica mea este că eu nu sunt cu nimeni. Niciodată. Dacă ceva mi se pare remarcabil, aplaud. Dacă ceva mi se pare vulgar și urât, o spun.

– **N-ai nevoie de tovarăși? De curând, când ai avut probleme din cauza unei reviste, Sârbu ți-a fost tovarăș.**

– Și? Crezi că dacă eram cu adevărat vinovat venea Sârbu la Parchet? Dacă eram vinovat se mai ridica cineva pentru mine? Nu. Dacă ție, mâine, ți

se întâmplă așa ceva și eu aflu, crezi că eu n-o să vin la Parchet? Nu te cunosc, n-am nici o legătură cu tine. Eu cred că-mi să vin. Pentru că e o obligație. E un gest normal. Așa trebuie să faci bărbatii.

– **Voiculescu ar face la fel? Dacă, Doamne ferește, s-ar mai întâmpla?**

– Întreabă-l pe Voiculescu. Eu nu sunt prieten cu el. Nu-l cunosc.

– **E un gest bărbătesc, ai zis. Și Voiculescu e bărbat. Dar poate n-o să se mai întâmple nimic.**

– Ei, se vor întâmpla multe, nu-ți fie teamă.

– **Îți convine să fii vânat în felul ăsta?**

– Ha, ha! Îți place să mergi încet cu mașina?

intervi de **Gia Iova**
foto **Robert Hanciarec**

Te așteptăm cu ușile deschise...

CITYCENTER

VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobanților 31-33,

Sector 1 București

Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.212.27.01

e-mail: bu30@bx.logicnet.ro

În curând și în Bd. Poligrafiei nr. 1

Matiz – creat pentru tine

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMANIA

Telefonul clientului: 0251.144.187
Asistentă tehnică 24h: 0251.196.767
www.daewooauto.ro

GARANȚIE 3 ani sau 100.000 km

reportaj

Din suflet se stinge arsura

Un loc sfâșietor. Clinica de chirurgie plastică și microchirurgie reconstructivă din cadrul Spitalului clinic de urgență pentru copii Grigore Alexandrescu.

Un loc în care, acum 15 ani, mureau cam 70-80 de copii pe an. Conf. dr. Dan Enescu, șeful clinicii, a obținut un record: 18 luni consecutive fără nici un deces. Și asta numai după ani lungi de încăpățănare. „Trebuie să știi ce să faci cu viața ta!”, susține dr. Enescu. Din momentul în care simți că ai o misiune de împlinit, nu aștepti să ți se dea. Trebuie să iei întruna, să folosești tot ce știi, să înveți de la cei mai buni. O lecție minunată de viață.

Adriana s-a ars cu
borhot. Inconștiența
părinților a adus-o
la spital într-o stare
foarte gravă

„Dacă cineva se consideră nefericit sau d

Operație pe maxilar, pentru repararea unei mușcături de câine. Andreea Ilea (6 ani) din Snagov a fost mușcată acum trei ani, și tot aici a fost operată. A revenit. „Vrem să nu i se mai vadă cicatricea. Merge la școală anul ăsta, și copiii sunt cam răi. Râd de ea.”, spune mama fetei.

Vizita de dimineață. Medicul se mișcă foarte repede, de la un pat la altul, indicând asistentelor ce și cum. În timp ce vorbește cu mama copilului, are un răgaz scurt să analizeze, să scruteze, să calculeze câțiva centimetri de piele. Se vorbește despre operații, excizii, extirpări, în timp ce pacientul, prins în pansamente grele, încearcă un găngurit spre „nenea doctoru’”. Ca semn că nu mai vrea să fie atins. Suferința lui îți răscolește inima, îți furnică pielea. Copilașul nu mai poate reacționa astfel la emoție, el nu mai simte mângâierea nici acum, nici multă vreme de aici încolo. Pielea lui e o rană vie. Arsura mănâncă din carnea încă mirosind a laptele mamei mult timp după ce s-a produs accidentul, mai ales dacă micuțul nu a fost adus imediat la spital. Corpul unui nou născut conține apă în proporție de 80-88%. O cifră alăturată unui trupuşor de copil pare o cruzime, dar tot personalul de aici, din clinică, folosește cifre. Cei pregătiți să înfrunte arsura și toate consecințele ei calculează totul cu minuție. Conținutul mare de apă (corpul unui adult are numai 60-70% apă) determină o sensibilitate crescută, șocul se instalează mult mai re-

pede, chiar pentru arsuri aparent neînsemnate. De aceea, una dintre primele măsuri care se impun în cazul unei arsuri este reanimarea hidro-electrolitică adecvată. Mai departe, tratamentul chirurgical este foarte complicat și diferentiat pentru fiecare caz în parte.

Nenea doctoru’ studiază, în timpul vizitei de dimineață, picioruse, mânuțe, fețișoare palide de copii. Tot ceea ce repară doctorul Dan Enescu e atât de mic! Atât de mic încât te-ai întreba câtă durere poate să încapă într-un centimetru de fragilitate. Paturile clinici de chirurgie plastică și microchirurgie reconstructivă din Spitalul Grigore Alexandrescu urlă de durere! Sunt copii cărora un eveniment cumplit, neașteptat, le-a schimbat viața. De cele mai multe ori, adulții sunt responsabili de suferința micuților. Ori soarta. Dar parcă mai poți pune problema vinovăției aici. Cu ochi umflați de plâns, părinții se roagă pentru copiii lor. Să reziste. Să nu rămână mutilați pe viață. În cazurile cele mai grave, părinții sunt gata să doneze. Un mod cât se poate de concret de a-și proteja copilul. Îl înveleşe în propria lor piele. Suportă și ei dure-

rea pielii sfâșiate. Apoi, parcele sângerânde chină trupul adultului. Sacrificiul lor vine din dorința de a micșora suferința micuțului. Sau vine de sus, ca o pedeapsă. Pentru că părinții și-ar fi putut apăra copilul, dacă ar fi fost mai atenți. Din totalul arsurilor suferite de populație, copiii suportă 40-50% din cazuri. Statisticile spun multe: în țările cu nivel economic și educațional scăzut se ard mult mai mulți copii decât în cele dezvoltate. În anii '90, în România, arsurile copilului erau de trei ori mai frecvente decât în țările central și vest-europene. În general, peste 70% din cazuri sunt provocate de lichid fierbinte. Peste 50% din cazuri afectează copiii sub 4 ani (accidentele sunt determinate și de curiozitatea copiilor la această vârstă, dar și de calitatea îngrijirilor din familie). Băieții sunt cei mai supuși riscurilor arsurii. Majoritatea accidentelor de acest fel se produc în casă, în prezența unuia sau mai multor membri ai familiei. Majoritatea copiilor care suferă au mama casnică, iar accidentele se produc de regulă în a doua parte a zilei, pe fondul oboseli și al preocupărilor casnice ale adulților. Chiar dacă România a fost considerată,

eprimat, să viziteze un centru de arsuri!“

Un caz foarte urât. Din păcate, medicii nu mai au ce să facă. De la Centrul de Plasament Luminia a fost adusă o fetiță de 15 ani. Un copil în trup smochinlit de bătrână. Are tetrapareză spastică. O boală cât un blestem. Nu este părăsită de părinți, dar are nevoie de îngrijire specială, de-aia au internat-o la Centru. Însoțitoarea n-are voie să dea amănunte. El face tot ce pot. De doi ani este alimentată pe sondă și nu se poate mișca. A făcut escare în zona genitală. Mult peste această zonă, deșeurile trupului au mâncat din pielea întinsă pe os. Arsura vine din Interior. Nu îndrăznim să ne gândim dacă îngrijirea atentă, mai multă apă și mai mult săpun n-ar fi putut evita o suferință în plus. Dr. Enescu a văzut-o, a oftat, a indicat tratamentul: cremă și pansament. „Nu-i putem scuza cauza de nimic. E inevitabil. Și în centrele mari, europene, se întâmplă la fel. Poziția trupului și imunitatea scăzută fac ca orice act natural să fie un chin.“

În anii '90, o țară în care educația și actul medical în caz de arsură se situau la nivel foarte scăzut (o mortalitate de 7% în 1988), acum ceva s-a schimbat. Anul acesta, la clinica doctorului Enescu nu s-a înregistrat decât un deces, după 18 luni de recuperare 100%. Drumul până aici a fost lung. Dar, mai înainte de toate, s-a născut conștiința unei misiuni de viață.

Un creator de disciplină

Dan Enescu a absolvit Facultatea de Medicină, secția Pediatrie și a avut șansa să se specializeze în chirurgie plastică. O combinație rară la acea vreme, care a valorat ca predestinare. Un timp a făcut chirurgie pentru adulți, alături de prof. Agrippa Ionescu. În 1998 a auzit că există un spital în care mor foarte mulți copii (la acea vreme, 70-90 de copii pe an). A fost o străfulgerare. „Am avut o trăire clară, nu vreau să zic mistică. Am avut o trăire cum nu ai de multe ori în viață. Am simțit că acolo este locul meu. Decât să stai undeva, la căldicel, trebuie să fii acolo unde este nevoie de tine.“ Și-a dat demisia de la clini-

ca profesorului Agrippa. „Ai înnebunit!“, i-a spus acesta. În mod logic, învățăcelul trebuia să-și urmeze propriul destin. În timp, și-a organizat propria clinică. Și-a crescut propria echipă. Și-a clădit propriul renume.

Dr. Enescu a pornit cu încăpățănare, de unul singur, să revizuiască toți algoritmi medicali, organizatorici și de comunicare. Pentru a înțelege succesul într-o luptă de viață și de moarte, trebuie să vedem care este relația doctorului cu pacienții săi, copiii. Pentru că aici nu este numai o chestiune de buchiseală cu bisturiul pe pielea tânără, nu este numai o abilitate în a mână aparatura și oamenii. Este, mai înainte de toate, o terapie a sufletului care se propagă până pe piele. „Nu pot să-mi numesc copiii pacienți. Ei sunt ai mei. Cu ei, ai o altă perspectivă a vieții: lucrezi în viitor, nu în prezent. Pentru ei, nu pentru părinții lor. Ei sunt un material veșnic în mișcare. Cresc continuu, unii, cei mici, chiar se dublează în timpul internării. Tot ceea ce lucrezi pe un trup de copil trebuie să proiectezi pentru 10-20 de ani înainte. Ei au nevoie de mine toată viața. Trebuie să mă adaptez tuturor necesități-

lor lor viitoare. Vor avea nevoie să-și folosească mâna, piciorul... Încerc să transmit fiecăruia acest mesaj: dacă a scăpat cu bine din așa o încercare grea, înseamnă că Dumnezeu are planuri importante cu el. Nu oricui i se dau două șanse în viață. Cine scapă după o arsură de 60-80% sau după o electrocuție, înseamnă că a renăscut. Trebuie să știi ce să faci cu viața ta de aici încolo.“

Dr. Enescu știe. Stie că fără a fi conectat la tehnica de vârf în acest domeniu nu poți avea succes. A trebuit să învețe singur, pentru că în România nu exista specializarea pe care o practică acum. De fapt, el este creator de disciplină. Acum 10-15 ani, cu totul alta era viziunea asupra arsurilor. Mulți copii nu puteau fi salvați iar alții rămăneau cu malformații postoperatorii. Până când au fost vizitați de profesorul Jack Fischer din America. Dr. Enescu i-a „desfăcut“ toți copiii, să-i vadă, să-i explice. Românul vroia să vindece și nu știa cum. Americanul l-a învățat. „Eram atât de îngrozit de ceea ce mi se întâmpla, de faptul că nu puteam să controlez suferințele copiilor. Se năștea o specialitate nouă, dar eu nu știam. Când a venit profesorul din America, l-am

Conf. dr. Dan Enescu: „Lucrez mental. Mă uit la arsură și știu ce se-nțeapla pe dinăuntru. Anticipez. Văd celula. De-acolo iese sodiu, potasiu, altele intră. Mă gândesc la membrană. Pentru mine, astea nu sunt abstracții. Văd celula. E vie. Asta a fost cheia succesului. Mi-am dat seama că nu trebuie să corectez ceea ce s-a distrus, ci trebuie doar să-i dau celulei ceea ce-i lipsește.”

rugat să-mi dea cărți, să-mi arate, să înțeleg ceva. Peste o lună am primit invitație la Universitatea San Diego. Am stat o lună și ceva și am plecat, pentru că nu înțelegeam nimic. Am luat o grămadă de cărți, cu gând să mă întorc după ce începeam să pricep cât de cât.” Rezultatul acestui import de informație era de așteptat. Mortalitatea a început să scadă. Marele număr de cazuri (600-700 pe an, în timp ce în centrele mari din Europa se înregistrează cel mult 300 pe an) au fost tot atâtea posibilități de perfecționare. În timp, echipa s-a consolidat. Soția, Mihaela Enescu, medic pediatru, trăind mai întâi acasă toată tensiunea secției, a hotărât că aici trebuie să-și facă meseria. „Am trăit alături de soțul meu momente de glorie, dar și de neputință. Nu poți să faci de unul singur și reanimare, și chirurgie, și recuperare, și administrație. Așa, ne-a prins pe amândoi dorința de a reuși. Și în lume tot așa se-nțeapla: se creează mici nuclee familiale, care rezistă în timp. Deși le este foarte greu, și asistentele, cele pe care le avem acum, sunt cu noi de multă vreme. Se produce autoselecția, pentru că aici rămân numai oameni cu un anumit tip de personalitate. Sunt de văzut copii cu dureri foarte mari, arsurile au consecințe grave, mai ales dacă ei vin din medii sociale dezorganizate, dezumanizate chiar.”

Dr. Enescu a luat, pieptis, afacerea pe cont propriu. A căutat sponsori. A găsit sponsori. În 1999 a înființat prima bancă de piele din România, în condițiile în care până și Bulgaria și Iugoslavia aveau bănci încă din 1971. În 1995 a devenit membru al Academy of Sciences din New York, a apărut în volumele *Who's Who in the World* (edițiile 1999 și 2000). Este primul șef al unei catedre de Chirurgie plastică pediatrică la Facultatea de Medicină Carol Davila. A fost remarcat de multe centre de specialitate din lume

pentru rezultate ieșite din comun: reușește supraviețuirea copiilor arși cu peste 70-80% suprafață. De curând a fost invitat de către directorul bibliotecii *World Wide* din Washington să facă parte din Societatea pentru lumea viitorului, organizată de Institutul pentru Soluții Pozitive în Dezvoltarea Omenirii. Din societate mai fac parte 500 de personalități științifice de renume mondial, care vor fi capabile să susțină omenirea în orice situație.

Succesele n-au apărut imediat. Când a preluat clinica multe cazuri nu puteau fi rezolvate. Erau copii aduși mult prea târziu la spital ca să mai poată fi salvați. Nici conceptul medical de atunci nu funcționa prea bine. „Am avut o zi cumplită la un moment dat. Într-o dimineață, un copil carbonizat a intrat în șoc respirator, i-am făcut masaj cardiac cât am putut. Am rămas cu inima în mână. Nu s-a mai putut face nimic. La nici o jumătate de oră, un copilăș de doi ani și jumătate mi-a murit pe masă. Imediat, un altul, de numai un anșor. Am fost înnebunit. Am pornit pe străzi. Nu mai știu pe unde m-au purtat pașii. Ore în șir am umblat buimac. Mă rugam să găsesc o soluție pentru aceste neputințe. Sau nu mai vroiam nimic. Mă gândeam să renunț. Am ajuns, totuși, spre seară, la spital. Aici mă aștepta un domn, necunoscut. Găsise o scrisoare care-mi era destinată undeva, pe holul unui bloc în care eu nu mai locuiam demult. S-a gândit că-mi folosește. Sigur mi-a folosit: fusesem numit membru al Academiei de Știință din New York! Era în 1995. Am luat-o ca pe un semn. Nu trebuia să renunț. Aveam să învăț ca să salvez viețile copiilor. Mi se oferea o șansă enormă.”

Biroul domnului doctor e tapetat cu diplome de pe la universități străine. Într-un ritm ardent, cu 3-4 operații de cronici pe zi și aproape 20 de urgențe, mai are timp și nevoie să citească

filosofie: Confucius e la loc de cinste pe masa lui de lucru, alături de Heidegger. După ușă, bine ferecată, se află banca. La minus 196 grade Celsius, conservat în azot lichid, așteaptă un metru pătrat de piele. E o cantitate suficientă, deocamdată. Pe măsură ce se folosesc bucățele din materialul salvator (prelevat de la părinți, rude ale celor în suferință), se adaugă altele. În curând, se speră să fie aduși și în România, prin Institutul Agronomic, câțiva porci transgenici. Sunt porci mutanți, transformați special pentru a li se folosi organele și pielea în cazuri excepționale. Porcilor donatori (valoroși, 50.000 de dolari unul) li se folosește totul. Oamenii vor putea trăi mulțumită lor. E o investiție importantă, la fel ca și cea în clinica de chirurgie plastică și recuperatorie care se va da în folosință în primăvara anului viitor, în curtea Spitalului de copii Grigore Alexandrescu. O clinică dotată la cel mai înalt nivel, cu 32 de paturi, cu compartimente speciale de terapie intensivă, chirurgie plastică. Tot aici se va organiza Centrul de excelență în transplant tisular. Alături de doctorii Enescu, vor lucra medici rezidenți acum, care vor deveni specialiști. Sunt studenți școliți aici, pe sute și sute de cazuri. „Îmi propun să formulăm un protocol medical care să fie urmat întocmai în toate spitalele din țară. Nu e bine să existe numai o singură clinică în toată țara. Noi nu putem să acoperim toate cazurile.”

Ca să fii expert în remodelarea copiilor (aici se fac și operații pe malformații, buză de iepure etc.), sunt necesare exerciții infinite. Pentru că studia la nesfârșit filme cu operații făcute în America, până și fetița doctorului, Alexandra (12 ani), a învățat tehnicile. „Îmi spune uneori: «Tată, ce tot te uiți, acolo se face așa și așa. E simplu.» Dar tot am nevoie să le văd, iar și iar. Și, mulțumesc lui Dumnezeu, mă simt din ce în ce mai stăpân pe situație.” Un concept care poate modela oameni și pe dinafară, dar și pe dinăuntru. Aici e o clinică unde sunt asistați copii cu arsură pe piele. Doctorul are arsură în inimă.

Se reconstruiesc vieți întregi

Cei mai mulți dintre copiii grav accidentați vin de la periferia socială. Din canal. „Sunt ca animalele sălbatice. Mi-aduc aminte, odată am avut o fetiță carbonizată. O lună n-a vorbit. Am crezut că e mută. După o lună, când a văzut că ne purtăm frumos cu ea, că nu vrem să-i facem nici un rău, a început să povestească. Mama se recăsătorise și a lăsat patru copii pe stradă. Fetița stătea prin Piața Romană. Era frig, niște țigani au aprins un foc, a vrut să se încălzească. I-a luat foc fustița. A ars până sus, spre brâu. Noi am pus-o pe picioare, am vorbit la o fundație creștină, să o ajute. Într-o noapte a venit mama, fugara. Crezuse că-i rost de câștigat ceva de pe urma fetei chinuite. N-am primit-o. Acum, de curând am întâlnit-o pe fată. Are 18 ani, e citită, e frumoasă. S-a ținut de biserică. Mi-a crescut sufletul când am văzut-o.”

Altă dată, a operat un băiețel carbonizat la picioare. Fugise de acasă, deși avea casă, masă,

Alexandru Toma (7 ani) a fost victima unui coleg de joacă. El avea cinci ani, celălalt 14, când s-a întâmplat. De răutate s-a întâmplat. Băiatul cel mare fuma și Alexandru, înțelept, i-a spus că nu o bino și c-o să-l spună părinților. Celălalt s-a supărat și l-a explodat în față o doză de carbid. „A fost îngrozitor. Nici nu mai avea cârniță pe față. I-a luat de pe piciorușe și i-a pus pe față. Din 2000 până acum a suportat cinci operații”, oftează mama. Plin de bandaje și conectat la perfuzie, Alexandru ne spune că abia așteaptă să înceapă școala. Și-a luat caiet, creioane, stie să citească... Chiar dacă au fost sesizați de nenumărate ori, polițiștii secției 22 nu au făcut nimic împotriva agresorului. Și-acum, copilul cel mare îl mai bate pe Alexandru. Sigur, băiatul nu putea fi pedepsit, dar trebuiau trași la răspundere părinții. „Știi cum au venit după ce s-a întâmplat nenorocirea? Parcă lo-a păsă? Abia după ce-nu văzut că mă duc la poliție au venit la ușa mea, să-mi dea șapte milioane. Parcă de banii lor aveam nevoie! Nu i-am luat, am preferat să vând de prin casă. Mai avem trei copii, dar lucrează numai soțul. E un chin”. Alexandru stă liniștit, să-i picure bine perfuzia. N-ar spune că-l doare. Doar e băiat. Și școlar pe deasupra.

Izabela Duțu (1 an), ne arată mânuțele dureroase. Sunt pur și simplu fripte. Era cu mămica lângă ea, acum câteva zile. Izabela s-a împiedicat și s-a sprijinit de cuptor. Pielea a sfărâit. Aici, la clinică, doamnele asistente o pansează zilnic. Cumplit de dureros. „Trebuie lucrată pielea degetelor. În timp, mânișo se pot retracta. Astea sunt micile capcane ale micilor arsuri”, explică dr. Enescu.

familie. I-a plăcut lui să stea prin canale. Îi spuneau „Turcu”. Era ca o fiară. Urla întruna. Până când au înțeles ce se întâmpla. Veneau în vizită ai lui, de prin canale. Îi aduceau aurolac, că nu mai putea fără. Intra în sevrăj. S-au luat măsuri să nu-i mai vină tovarășii. L-au vindecat și de arsură, și de aurolac. După aia, vorbea cu „Săru’mana, doamnă. Mulțumesc, domnu’ doctor!”. „Când un copil spune mulțumesc, e din toată inima. E recunoștința brută, pură. Am ținut la Turcu”. A crescut, pe la 17 ani o fundație l-a ajutat și i-a dat casă. Eu am vorbit aici, la spital, să-l angajăm muncitor. Ar fi câștigat 100.000 de lei, pe vremea aia erau bani. „Pentru banii ăștia, eu nu muncesc!”, a strigat Turcu și dus a fost. Nu l-am mai văzut de-atunci. Sunt amintiri cât sute de vieți la un loc. Doctorul care le repară trupul trebuie să le fie și tată, și mamă, pentru un timp. Sunt familii sărace. Li se asigură unguente și feșe. Părinții sunt educați, alături de copii. Dădăceala asta, vestea dusă din gură-n gură, bilețelele pe care le împart rudelor, campaniile din presă, au dat rezultate. Apar din ce în ce mai puține cazuri de copii electrocuțați. Arsurile se mențin la un număr foarte mare pentru Europa, dar grija părinților pentru copii și răspunsul medicilor la acest tip de accidente s-a îmbunătățit. Soții Enescu consultă ani la rând, operează ani la rând, până când semnele sunt din ce în ce mai puțin vizibile. Vin și acum la ei copii pe care i-au văzut în stop cardiac. Viețile lor au ieșit, înnoite, din mâinile lor. Mâini pricepute.

Cum vindecă chinul de sub piele

Unii copii sunt arși de viață. De destin. Nimeni nu poate fi vinovat de ceea ce li se întâmplă. E cazul unui băiețel operat luna aceasta de dr. Enescu. Era cu mami și tati la munte, așteptau să se facă grătarul. O pală de vânt a dus jarul pe fața copilului, aflat departe de focul mornit. Poți să dai vina pe vânt?

Magid (1 an), trăia o duminică fericită lângă ai lui. „A tras fața de masă și cafeaua fierbinte a sărit pe el”, spune mămica, plângând. E o arsură de gradul doi, care nu necesită operație. Doar un tratament complex, cu unguente, pansamente și presoterapie. „Dacă n-am fi atenți, arsura pe față se poate transforma într-o monstruozitate. Se oprește dezvoltarea maxilarului. Din păcate, și acum ne vin din țară copii distruși de un tratament inadecvat”, spune dr. Enescu. Dar nu e supărat pe medicii neglijenți. Ei n-au avut șansa să învețe. De aici, de la centru, o să încerce să-i învețe pe toți.

Anișoara Nicolae (17 ani) s-a ars la un an și jumătate, cu lapte fierț, pe pielea capului. Medicii de atunci n-au operat-o, nu șiau că mai târziu, pe măsură ce pielea se întinde, o cicatrice mică se va transforma într-o insulă serioasă, pe care părul nu va mai crește. Chiar dacă Anișoara a învățat să se pieptene într-un anumit fel, ca să nu i se vadă defectul, ea vrea să fie frumoasă. Mama ei a aflat din ziare despre clinica doctorului Enescu. Au venit prima oară în 1999. Li s-a explicat că trebuie făcută o operație sub scalp și

montat un *tissue expander*. O tehnică nouă, în care dr. Enescu e expert. Se introduce o pungă de silicon sub scalp, într-o zonă sănătoasă, cam de aceeași formă cu cea arsă. Se umple cu ser fiziologic din trei în trei zile. Cam o lună, o lună și jumătate durează tot procedeu. În acest timp se dezvoltă un tegument bun, de calitate, de țesut asemănător cu cel care trebuie reconstruit. Această bucată de piele se va folosi pentru acoperirea zonei afectate. O autogrefă bine dirijată, pe care Anișoara a suportat-o cu speranță în vara acestui an. Va avea păr frumos și mult mai mulți prieteni.

Ajutorul psihologic este foarte important pentru micuți. Nu numai faptul că provin din medii neprielnice (părinții folosesc copiii mutilați pentru cerșit), dar, dintr-o dată, un copil nu mai arată ca înainte. E o problemă gravă pentru întreaga lui viață. Sunt copii arși drept pe față, de nerecunoscut chiar și pentru părinții lor. Dacă învelișul se mai poate petici, cine știe de câte pansamente e nevoie pe dinăuntru... Și asistentele, și medicii, știu la ce să se aștepte. Știu cum să ajute. Copilului trebuie să i se explice că transformarea e doar o chestiune de suprafață. Că el rămâne același, că va fi la fel de iubit.

Acești copii se maturizează brusc. Au înțelepciunea vieții, pentru că ei cunosc, organic, ce este viața de dincolo de aparențe. O lecție de urmat și de noi, cei cu învelișul sănătos.

text **Gia Iova**

foto **Robert Hanciarac**

Dr. Scarlat Niculescu are 74 de ani. De mic el are un meșteșug: dacă se-ncruntă fioros la o găină, aceasta pică, toropită. Câte găini a hipnotizat până acum, nu mai ține minte. La oameni n-a încercat niciodată. Țștia-s mai ai dracului!

Omul cu găina adormită

Un hipnotizator de găini e lucru mare. I se cere să demonstreze iar și iar. Convenim să mergem împreună în piață, să alegem găina potrivită. Țintim un grup de găinușe tinere. Printre cotcodăceli și cărăituri, dl. Scarlat remarcă un exemplar liniștit, solitar. „Asta-i bună! E supusă, e blândă, pot să lucrez cu ea”. O cântărește cu-noscător în mână (dl. Scarlat a fost halterofil, campion, prin 1954). Un eveniment neașteptat întrerupe cercetarea orătaniei. Un grășălău îi fură pălăria domnului Scarlat și fuge trăgând cu ochiu’. „N-am vrut decât să fac o glumă. Îl știu pe domnu’, l-am mai văzut la televizor...”. Ca să arate că are numai gânduri bune, grasu’ se recomandă: Marian Necunoscutu’. „Hai că pot și io să hipnotizez o găină!” Aliați țărani, vânzători, jură că n-au încercat niciodată. Necunoscutu’ pune găina pe spate și-o freacă binișor pe piept. Găina se abandonează mângâierii, experienței noi de viață. Nici un cocoș n-a atins-o vreodată astfel. „Io n-am nevoie să mă concentrez, nu mă uit în ochii ei, îi fac numa’ ce-i place și-o adorm”, zice Necunoscutu’, continuând cu mângâierile. Găina se uită pierdută la Necunoscutu’, își desface ușurel ghearele, da’ de adormit nici vorbă. Necunoscutu’ se lasă păgubaș. Nu i se poate face concurență domnului Scarlat. Calitatea sa de hipnotizator de găini este de necombătut. Întreaga piață observă asta. Numa’ un pic dacă se-ncruntă dumnealui, găina a și adormit. Pentru o demonstrație mai amplă hotărâm să mergem acasă, unde dl. Scarlat a pregătit noi surprize.

Aici, găina se răzvrătește contra condiției ei umile: a fost plimbată în arșiță, nemâncată, nebăută. A fost mângâiată și abandonată. Sare, cotcodăcește și cărăie cât poate. Degeaba.

Dl. Scarlat o ține bine de picioare și-o așază tot pe spate, cum făcuse și Necunoscutu’. O poziție în care toate găinile sunt ușor de manevrat. „Stai, gagico, că imediat te adorm!”. Hipnotizatorul își prionește privirea cruntă în ochii speriați ai galinaceei. Comunicarea om-găină se instaurează imediat. Pe măsură ce intensitatea privirii crește, găina mai cărăie o dată, bleg, apoi își lasă capul pe o dungă, privind amețită spre cel ce-o stăpânește. Dl. Scarlat insistă. Ouătoarea abla-și mai ține ochii proști, până când pleoapele se lasă! Găina se-adâncește într-un somn de dincolo de rațiune, tocmai pentru că aceasta îi lipsește. Dlui Scarlat, din contra, îi prisosește. Până acum, 70 de invenții poartă semnătura sa. Anul trecut a câștigat medalia de bronz la Salonul Mondial al Inovației, al Cercetării și al Noilor Tehnologii de la Bruxelles, pentru un cărucior de uz gospodăresc. Unul care merge singur. E de-ajuns să ții un deget pe mâner și căruciorul te urmează, oricât de încărcat ar fi. Din bucătărie, unde cercetăm o ceașcă, o invenție utilă (răcește în 10 secunde cafeaua fierbinte), se aude găina-cotcodăcind. Experimentul

„Eram mic, aveam vreo șapte ani, când a venit în București ciroul Bush. Am văzut acolo și am încercat și noi, copiii, să hipnotizăm găini. N-au reușit decât vreo doi-trei. Eu, cel mai bine dintre toți, că am o privire urâtă! Ia uite cum mă uit!” Așa-i de ager dl. Scarlat, că mistea nu-i stă o clipă. A publicat câteva volume de versuri și aforisme. I se-nțămplă chiar alte aiea, fără voia lui. Unii le zic paranormale. Pentru dumnealui sunt chestii comune.

a obosit-o. Deși, ca-n orice ședință de hipnoză, acum nu-și mai aduce aminte nimic. N-am îndrăzni s-o întrebăm cum se simte. Se aude. Mai degrabă pe dl. Scarlat l-am întrebat dacă are vreun câștig de pe urma acestor invenții. „În afară de premiu, nimic. Ba, pentru fiecare brevet trebuie să plătesc o taxă de două milioane. Aș fi bucuros dacă s-ar găsi cineva să cumpere invenția, s-o producă în serie. Și căruciorul, și ceașca, ar aduce profit!”

Dl. Scarlat prinde informații de undeva, de sus, fără să vrea. Cum și-a cunoscut nevasta? A simțit, pur și simplu, că trebuie să ajungă în Ardeal, ca s-o cunoască. Și-a lăsat și serviciul ca s-ajungă pân-acolo. Sunt altele și mai și: A știut când o să moară Gh. Gheorghiu-Dej, Kennedy, Indira Gandhi și Rajid. „După ce-a venit Ceaușescu la putere l-am scris scrisoare, să dea libertate poporului român, presei, cuvântului, altfel, poporul se va răscula și o echipă a morții îl va achi-ta. Pe scrisoare am desenat un cap de mort cu două ciolane. Am făcut doi ani de pușcărie pentru asta.”

L-am cunoscut pe Iliescu în ziua în care a preluat direcția la Editura Tehnică. Eram în birou cu dumnealui. I-am spus atunci că o să ajungă mai mare, mai important. Pentru că are posibilități. Mi-a mulțumit de urare.” Dl. Scarlat demonstrează că are nenumărate abilități. Păcat că nu s-a uitat mai mult în ochii domnului Iliescu.

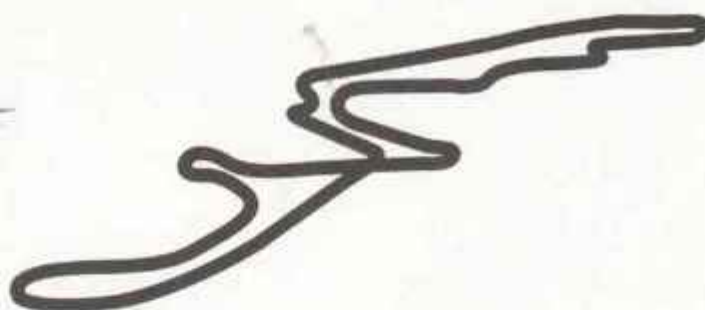
text **Gia Iova**

foto **Robert Hanciarec**

in direct

F1

Suzuka Calificari - Sambata
11 octombrie ora 8:00
Marele Premiu Cursa - Duminica
al Japoniei **12 octombrie ora 8:30**

reportaj

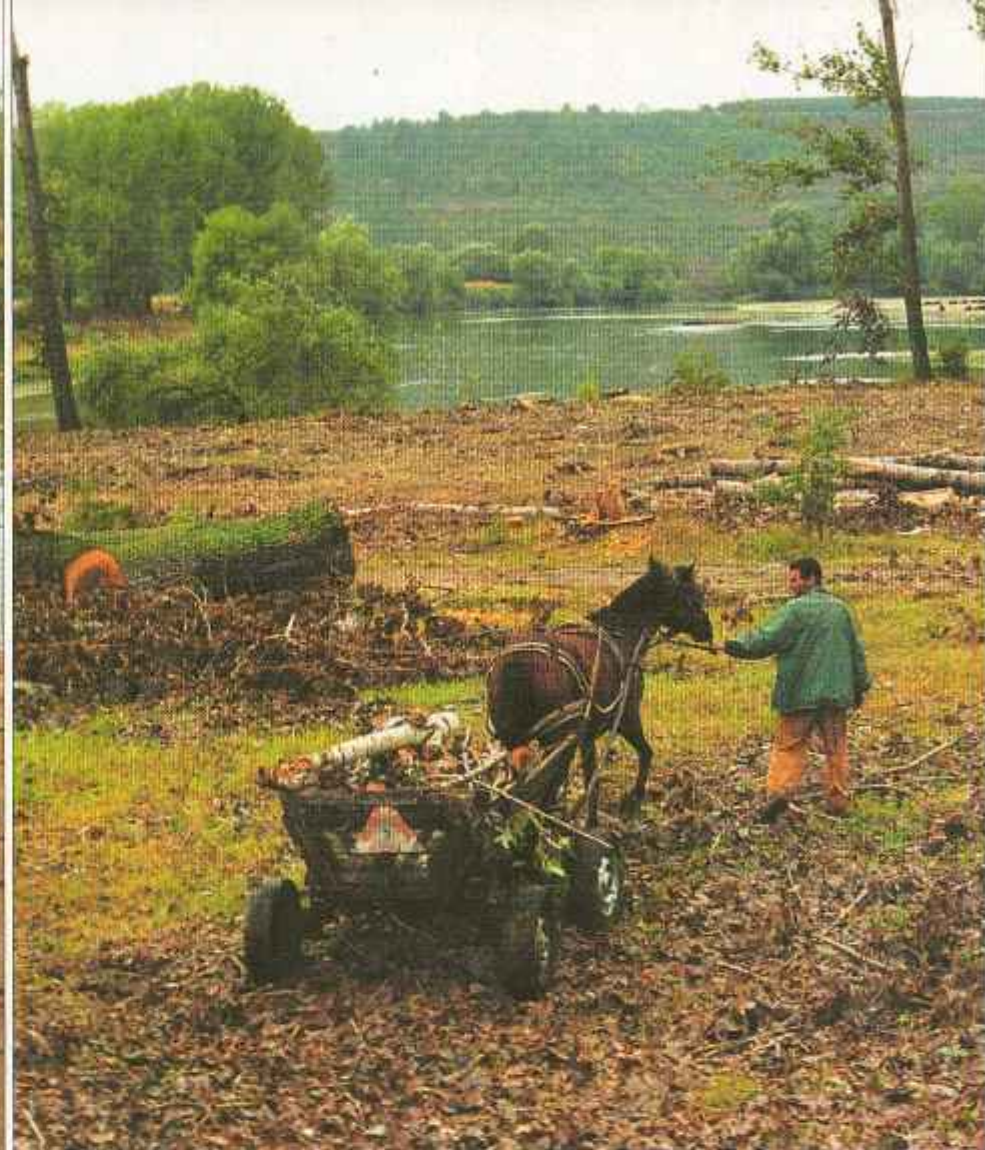
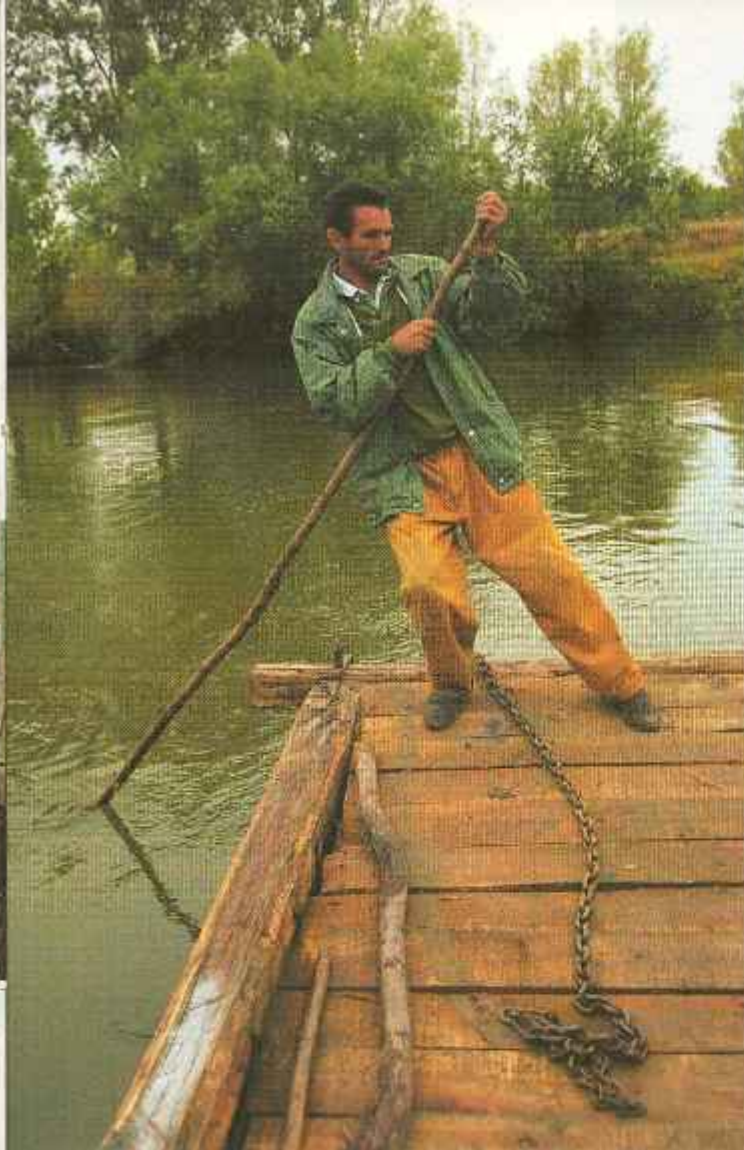
Cu pluta pe Jiu

De când se știe, locuitorii din comuna Teasc, județul Dolj, au avut dureri de cap din cauza Jiului. Ditamai puhoiul de apă le-a împărțit viața pe din două. Peste 400 de familii locuiesc pe malul stâng și au terenurile de legume, cereale și vie pe malul drept. De zburat nu poate fi vorba, de metrou pe sub râu nici atât. Ca să ocolești Jiul te costă peste 100 de kilometri, pe la Craiova. Pentru un pod nu există bani. Să renunțe la pământ? Doamne ferește, oamenii nici nu se gândesc la asta! Este singura lor sursă de existență.

Așa stând lucrurile, aproape toți țărani din Teasc au fost obligați să devină inventatori. Fiecare, după cât îl duce mintea, trebuie să găsească o modalitate de a trece apa. Cu unelte, saci, cărute. Ultima și cea mai performantă inovație în domeniu este o plută cu scripete trasă peste Jiu.

Mihai Cristian este singurul
locuitor din zonă căruiă seceta
ii este de folos. Dacă apele
Jiului scad, pluta cea nouă se
împotmolește. Și atunci
țărani revin la duba lui.

Remember pentru duba plutitoare

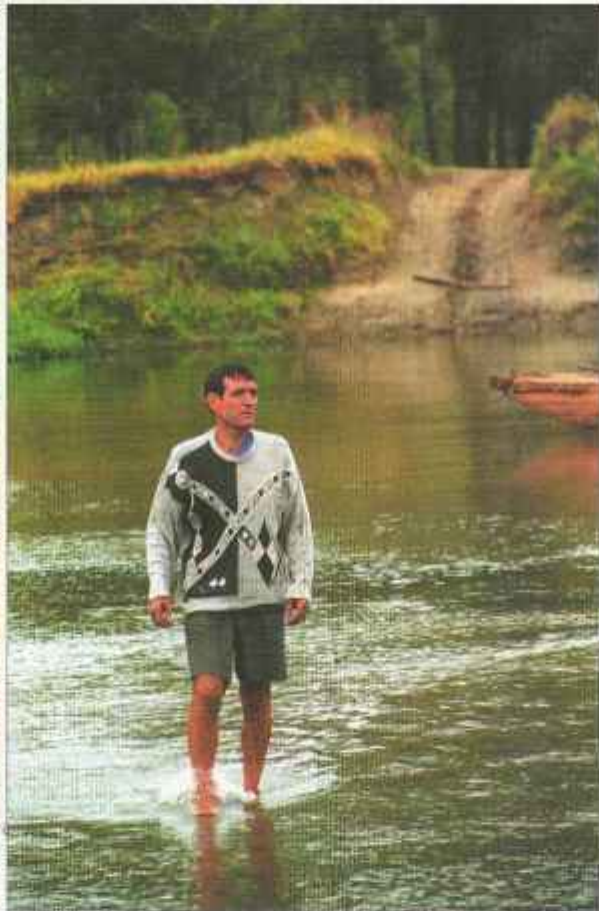
Despre Mihai Cristian se poate spune că este inițiatorul afacerii cu plută pe Jiu. El a construit o dubă plutitoare, cu ani în urmă. Adică tot un fel de plută, dar numai cu prăjină. Și, bineînțeles, cu o capacitate mai redusă. Traversa cam 15 oameni pe tură, cu sape, sarsanale și saci de grâu. Uneori a trecut și câte o căruță demontată, apoi s-a întors după calul aferent.

Nu e supărat că Primăria i-a luat clienții, deja se gândește la altceva. O pescărie, o cârciumioară, niște umbrele, două-trei mese. Cât să nu se plictisească oltenii lui așteptând să treacă Jiul.

Progres cu pră

Primăria comunei Teasc are mare belea din cauza secetei. Grâul a ieșit slab, grădinile sunt pârjolite. Chiar dacă în ziua documentării noastre ploua, localnicii așteptau la rând „în problema puțului”. Fântânile au secăt, o adevărată industrie de țevi și pompe scormonește prin pământ, după apă. Pentru ca viața să-și reia cursul ei firesc, cică ar trebui să plouă, fără oprire, cel puțin două săptămâni. Mă rog, începutul este promițător. Drumul spre Jiu, pe o arătură, își arată, deja, bălțile și noroaiele aferente. Nu avem cum să le ocolim dacă vrem să ajungem la plută. Evident, mașina se împotmolește. Alunecă mai ceva ca o sanie. Viceprimarul Radu Marin își sutlecă pantalonii și pune umărul la împins. Scuze, noroiul de sub roți i se împrăștie pe haine, pe față. După încă o fază de genul ăsta, ajungem la înțelepciunea de-a merge pe jos. Povestim despre plută. A costat vreo nouă milioane. Trei de la Primărie, restul de la cetățeni. La inaugurare, pe opt august, oamenii au chefuit de bucurie. Să treci peste Jiu, în căruța încărcată cu saci sau cu lemne, este culmea progresului tehnic în Teasc. Înainte erau plute mai mici. Treceau doi-trei țărani, cu o sapă și-o coasă. Unii s-au încumetat și la căruță, dezmembrată și fără cal. Omul și animalul își dădeau reciproc lecții de înot. Treaba de-acum e boierie curată. Se fac și o sută de treceri pe zi, cu o „capacitate” de cinci tone. Asta înseamnă două căruțe pline, caii, stăpânii și, evident, căpitanul plutei. Cu mâna lui dreaptă, podarul. În fine, ajungem la locul faptei. „30 de inși trecură de dimineață la adunat de măceșe, pentru Ocolul Silvic. Se duseră cu pădurarul. Vru să plătească, da' zisei fugi de-aci, că ne făcuși avantaju' cu lemne pentru plută”, ne informează nea Tudor, căpitanul. Câteva căruțe

jînă și scripete

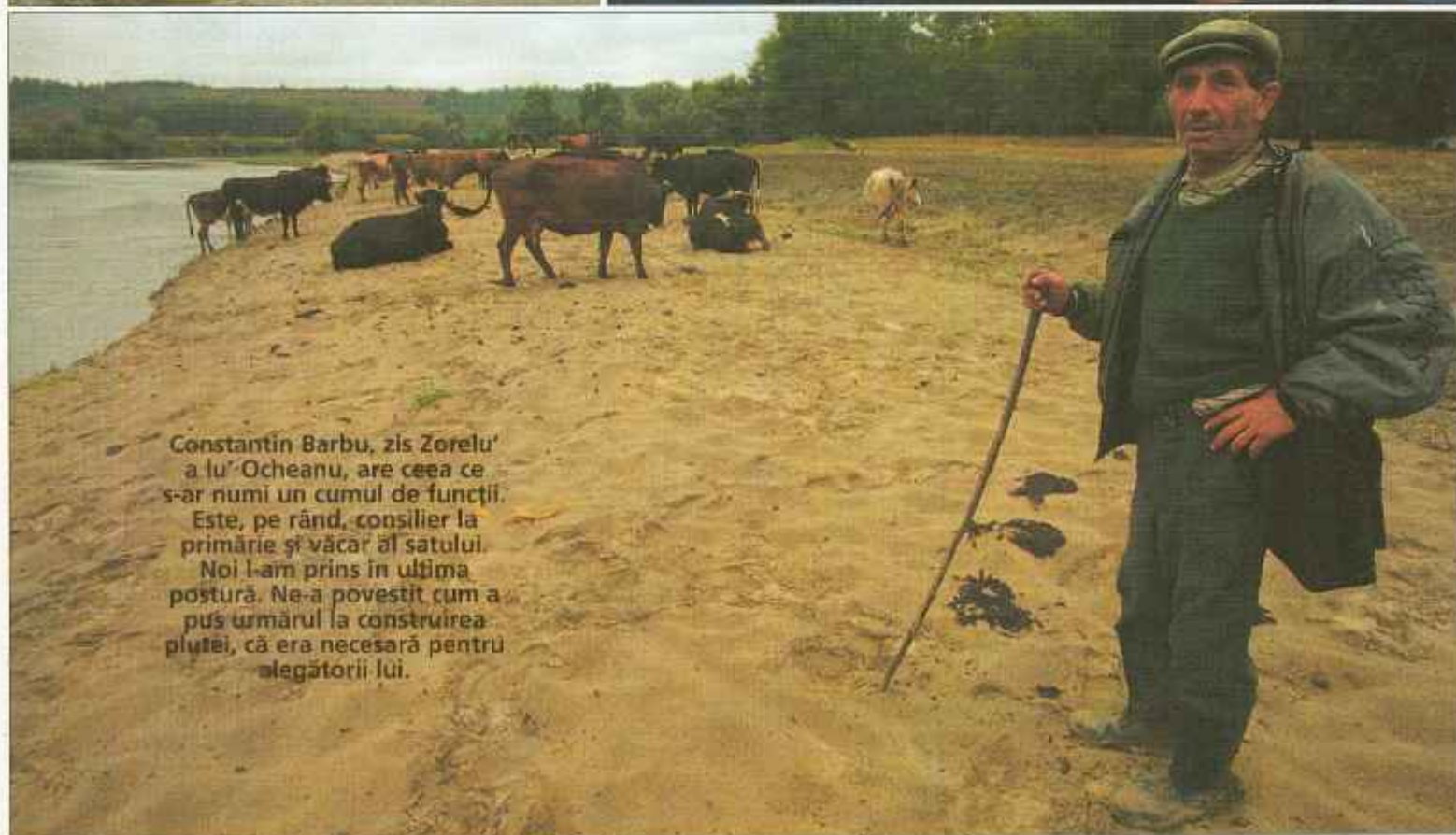
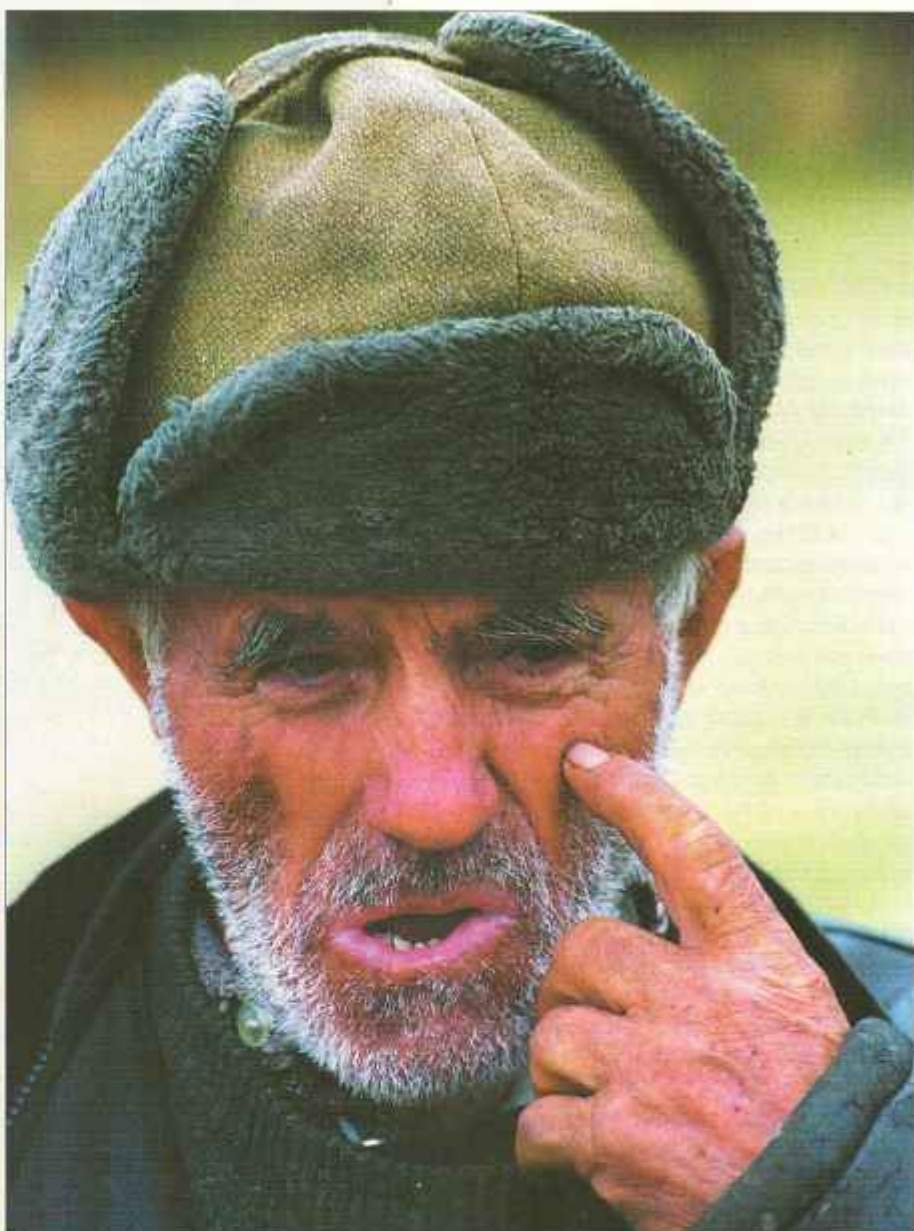
așteaptă la rând. Pluta se află pe malul celălalt, ancorată de așa-zisul ponton. Dumitru Nicola, podarul, este desemnat să treacă Jiul înot spre a aduce „agregatul”. Motivul este simplu: el tocmai s-a dres cu niste țuică, n-o să se simtă de la ploaie și apă rece. Zis și făcut, operațiunea nu e complicată. Adâncimea Jiului a scăzut până pe la trei metri, din cauza secetei. Și lățimea s-a micșorat, pe la mijloc sunt câteva limbi de nisip. Pluta nu trece peste ele, așa că până acolo urcăm în căruță. Porțiunea de apă dintre nisip și plută o trece fiecare cum poate. Eu în spatele podarului, fotoreporterul prin apă, ca să prindă nu știu ce cadru. Calul pare obișnuit cu agrobiția scăriței, nu se poticnește și nu are „rău de Jiu”. Odată imbarcați, căpitanul și podarul își intră în rol. Unul dă la prăjină, altul dirijează printr-un scripete întins peste apă și ancorat în maluri. Podarul ne avertizează că nu-i de joacă: „Dacă e Jiul mare e belea, că e curenți, trebuie să mâmuiești repede, să dirijezi bine, că altfel te ia apele cum vrea ele și te bagă la fund ori te izbeste de laterale.” Traversarea durează cam zece minute. În partea cealaltă sunt lanurile de porumb, holdele de grâu, parcelele de legume, vie mai puțină, că a scos-o, din rădăcini, un fost primar. Cu tractorul. „De-a dracului ce era, spun localnicii, ca nu cumva să trăim prea bine. Da' s-a întors împotriva lui, acum are o teavă în gât, după operație. L-a pedepsit Dumnezeu.” Când să ne întoarcem, „echipajul” pare mai atent la detalii. Malul drept e abrupt, caii trebuie strunți cu grijă. Altfel se întâmplă nenorociri. În urmă cu niște ani, așa au murit un localnic și calul lui. N-a ținut frâna, căruța s-a rostogolit peste plută. Praful și pulberea s-a ales de toate. Tragedia a fost înghițită de Jiu.

Căpitan de plută

Cărunt, zdrențuit, ochi albaștri. Dar tare mândru de căciula lui rusească. Și de onoarea funcției de căpitan de plută. Serban Tudor are 74 de ani și o nevastă cam certăreată. De gura ei stă pe-aici și noaptea. Că uneori sunt urgente de traversare și pe întuneric. Dacă nu e Jiul învolburat. El a construit și pluta, cu ajutorul podarului: „Am ales patru bucăți de salcâm, le-am adus la Primărie și ne-am pus pe treabă. Cioplit, dat găuri, făcut lateralele. Afacerea a durat două luni. Când fu gata, o târăram cu două tractoare până la Jiu. Și-acuma mai mare dragui s-o mănui!” Singura nemulțumire a căpitanului este sistemul de plată. De obicei se dau cam două țărne (coșuri) de porumb pentru toată campania, dacă ai un pogon de pământ. Ceea ce e cam puțin și... prea în natură. Ar mai vrea și el un ban, de-un tutun și de una mică.

text: **Liliana Petruș**
foto: **Octavian Tibăr**

Constantin Barbu, zis Zorelu' a lu' Ocheanu, are ceea ce s-ar numi un cumul de funcții. Este, pe rând, consilier la primărie și văcar al satului. Noi l-am prins în ultima postură. Ne-a povestit cum a pus urmărul la construirea plutei, că era necesară pentru alegătorii lui.

POWER IS NOTHING WITHOUT CONTROL

Cefin Importator tradițional pentru România

București, B-dul Preciziei 38, Sector 6, tel.: 021.202.6060, e-mail: parts@cefin.com

Filiale în țară:

Ploiești - tel.0244.510.717
e-mail: ploiesti@cefin.com

Pitești - tel.0248.223.263
e-mail: pitesti@cefin.com

Galați - tel.0236.492.091
e-mail: galați@cefin.com

Brașov - tel.0268.411.226
e-mail: brașov@cefin.com

Timișoara - tel.0256.309.150
e-mail: timisoara@cefin.com

www.cefinpirelli.com

Seceta de la începutul lunii septembrie a retras apele Dunării până la ridicol. De 160 de ani măruntaiele. Un picior de pod uitat de pe vremea lui Mihai Viteazul. Și o corabie în

La Calafat, **istoria se pierde**

În vreme de vară, mulți țărani din localitatea Ciuperceii Vechi, județul Dolj, se strămută pe malul Dunării. Cu țările de oi, colonii de albine și alte acareturi. Mai dau și la pește, mai cresc o legumă, cât să își cârpească sărăcia. Noaptea își întind oasele în cabane improvizate și adorm legănați de susurul fluviului. De prin august, însă, n-au prea avut somn. Din cauză secetei, Dunărea s-a chiroit între maluri. Au ieșit la suprafață limbi de nisip, resturi de bărci scufundate, picioare de pod, vestigii istorice. Oamenii se cruceau zi de zi, dintr-o curiozitate amestecată cu teamă. Un fel de Atlantidă amenința tihna locului. „Oare astăzi ce-o mai ieși din adâncuri?“, se întrebau pescarii în fiecare dimineață. Și în cinci septembrie chiar că a ieșit ceva ciudat. Lemn ars, arcuit, detalii de fostă corabie. Cu ochii cât cepele, Ion Duda și-a lăsat oile de izbellște și a fugit să anunțe Poliția de frontieră. S-a prins că e ceva cam istoric, poate important, care nu ține în nici un caz de vremurile noastre. Așa că au intrat pe fir autoritățile locale, Muzeul de artă din Calafat, Muzeul Olteniei din Craiova și Direcția Cultelor și Patrimoniului Statului din București. În buna tradiție românească, însă, până s-au anunțat și s-au aprobat demersurile necesare au trecut vreo trei zile. Polițiștii de frontieră au supravegheat epava, dar nu au putut păzi și timpul probabil. Ghinion, a început să plouă. Normal, apele Dunării s-au umflat. Comandamentul încropit pentru cercetarea și scoaterea la suprafață a navei a încercat imposibilul pe o vreme căinească. Alexandru Părvan, directorul Muzeului de artă din Calafat, regretă faptul că epava nu a fost recuperată în întregime: „Turna cu găleata, era frig, specialiștii, militarii și muncitorii lucrau, practic, împotriva Dunării. Apa creștea văzând cu ochii. Motopompa și utilajele de construcții nu făceau față. Un sfert din ambarcațiune, mai exact pupa, era îngropată în nisip. Am excavat de jur împrejur, fără spor. În câteva minute apa acoperea totul. Excavatorul risca să se prăbușească. S-a recuperat, totuși, o bună

Arheologii susțin că epava descoperită la Calafat este unică în România, ca vechime și tip de vas fluvial. Dacă evenimentul se întâmplă într-o țară conștientă de importanța lui și, evident, ceva mai puternică, economic vorbind, corabia era demult și întreagă pe mal.

Bine ați venit în România, nu a fost să fie așa. Mai în glumă, mai în serios, există și o soluție autohtonă. Dacă tot a stat vreo două milenii pe fundul Dunării, epava asta n-are decât să mai reziste câteva sute de ani. Până ne cumpărăm și noi o motopompă performantă.

parte din corpul epavei: partea din față, prova, cam trei sferturi din tribord și câteva coaste. S-au găsit și resturi ceramice care vor ajuta la datarea și identificarea corabiei. În interior era multă cenușă, probabil de la incendierea cerealelor. La prima vedere, se pare că avem de-a face cu o navă comercială trecută printr-un incendiu. De aceea a rezistat lemnul atâta amar de vreme, poate chiar două mii de ani, pentru că era ars. Din păcate, însă, pupa și babordul au rămas îngropate sub ape. Poate peste o sută de ani, când Dunărea va scădea la fel de mult, se vor recupera și aceste părți ale ambarcațiunii. În baza observațiilor și măsurătorilor făcute între timp, specia-

liștii Muzeului Olteniei, coordonați de arheologul Florin Ridiche, au, deja, câteva certitudini: „Corabia are o lungime de 14,5 m și o lățime de aproximativ 5,5 m. Urmele de cenușă găsite în interior ne demonstrează că un puternic incendiu a afectat întreaga structură de rezistență a navei, înainte de scufundare.”

În ceea ce privește datarea corabiei, mai este mult de muncit. Deocamdată, indiciile sunt puține. Doi bulgări de calcar cochiliferi sugerează perioada romană, pentru că numai atunci se transportau astfel de roci, ca material de construcție, pe malul nordic al Dunării. Fragmentele ceramice pot aparține epocii romane, dar, la fel

nu s-a mai pomenit atâta uscăciune în zona Calafat. Marelui fluviu au început să i se vadă tocmai modelului de pe Columna lui Traian. Adică să tot aibă vreo două mii de ani.

e cu o pompă hidraulică

În baza părților recuperate din epavă, arheologii vor reconstitui nava incendiată cândva pe Dunăre. Corabia va fi expusă la Muzeul de artă din Calafat.

de bine, țin, la o adică, și de perioada medievală. Există și o variantă conform căreia corabia descoperită la Calafat este identică modelului de pe Columna lui Traian. Ceea ce ar însemna că tocmai s-a recuperat una bucată istorie din războaiele daco-romane. Mă rog, imaginația localnicilor a luat-o razna, ei văd, deja, chiar și comoara de pe fundul vasului. Autoritățile speră că a mai rămas suficientă înțelepciune în zonă încât visătorii să nu se apuce de scufundări sinucigașe.

text **Liliana Petruș**

foto **Octavian Tîbăr** și arhiva
Muzeului de artă din Calafat

Principele Radu de Hohenzollern-Veringen:

Acum e crucial ceea ce se întâmplă

▼ **Nu vă simțiți niciodată obosit?**

– Nu. Dacă suntem de acord că România are acum un moment hotărâtor pentru destinul ei, nu e obositor. Lucrurile nu vor merge la infinit în ritmul acesta. Dar până în 2010 nu este posibil să fie altfel. România a avut rar noroc, de obicei când era un moment greu al altora... Acum e crucial ceea ce se întâmplă, și nu suntem singurii care facem aceste eforturi. De altfel, nu este un efort peste măsură – este un program plin și avem noroc de o echipă de colaboratori excepționali, super-tineri, 23, 26, 27 de ani, care au o bună pregătire, antrenament, sunt devotați. Nu face nimeni acte de eroism, este pur și simplu un ritm susținut. Secretul nu stă în efort, ci în faptul că este vorba despre o instituție mobilă, care nu este îngreunată de birocrație.

Un membru al
familiei regale
a fost imputernicit
de executivul României
pentru a reprezenta
interesele majore ale
României în toate
domeniile.

„În lumea de astăzi, un rol foarte

▼ **Care sunt angajamentele dv. oficiale și pe cine reprezentați peste hotare: Casa Regală, Guvernul sau România?**

– Nu e nici o diferență între reprezentarea Interioară și cea exterioară. Un membru al familiei regale a fost împuternicit de executivul României pentru a reprezenta interesele majore ale României în toate domeniile: diplomatic, politic, economic, administrativ, cultural, religios, mediu înconjurător și sistemul apărării. Vizita de la Helsinki arată la fel ca aceea de la Buzău, cu unele caracteristici specifice. La Buzău mă întâlnesc cu liderii locali, cu universitarii, Armata, Biserica, întreprinzătorii particulari, școlile – iar la Helsinki mă întâlnesc, dacă se poate, cu reprezentanții înalți ai puterii centrale. De pildă, mâine (7 septembrie – n.r.) o să am întâlniri cu președintele Parlamentului, cu președintele Comisiei de politică externă, cu ministrul Apărării și cel al Culturii, voi ține o conferință la Universitate. În mod special, la Helsinki voi vorbi despre minoritatea romă, dat fiind faptul că în Finlanda această chestiune este foarte bine administrată, iar interesul societății este împărtășit chiar de președinta republicii. De fapt, misiunea mea continuă ceea ce Majestatea Sa a început la un alt nivel, încercând să promoveze în afară interesele României și să aducă lumea în România.

– **Există precedente pentru poziția Alteței Voastre?**

– În România, nu. Când Majestatea Sa a părăsit țara, era prea tânăr să aibă familia lui proprie. În momentul în care Alteța Sa Regală Prințesa Margareta a început să alăbe angajamente, trimisă de Rege, în afara țării, pentru că atunci nu puteau veni în România, ea a reprezentat, indirect, țara, prin ceea ce făcea. Dar în mod instituționalizat, la noi nu a făcut acest lucru un alt membru al familiei, până la mine. Precedente există însă în alte țări: fiecare dintre membrii unei familii regale face câte ceva, instituționalizat, pentru țara lui. Actualul suveran luxemburghez, de exemplu, Marele Duce Henri, care este fiul Marelui Duce Jean, în cei 31 de ani în care a fost principe moștenitor, a călătorit în permanență, reprezentând interesele economice ale Luxemburgului. Și Luxemburgul nu este o țară care să alăbe o acută nevoie de a fi promovată economic – toată lumea știe cât de prosperă și de stabilă este! De aceea vă mulțumesc că ați pus întrebarea, pentru că această reprezentare, nouă și poate curioasă pentru România, este ceva care ar trebui să se întindă pe lungă durată. Ea nu poate să dea rezultate într-un an, trebuie să fie o prezență constantă. Oamenii sunt sensibili la continuitate, dacă văd că aceeași persoană vine a doua oară, nu judecă forma de reprezentare, structura, sen-

sul politic. Se gândesc doar că acela în care au avut încredere o dată le merită încrederea și a doua oară. S-a întâmplat ceva de la vizita precedentă, acel lucru despre care li s-a vorbit s-a realizat? Este un mod de a privi lucrurile care funcționează și la Tokio, și la Toplița. Podul pe care îl construim va fi util atât viitoarei structuri europene, cât și interiorului țării. Vorbim despre aproape două lumi pe care încercăm să le punem împreună!

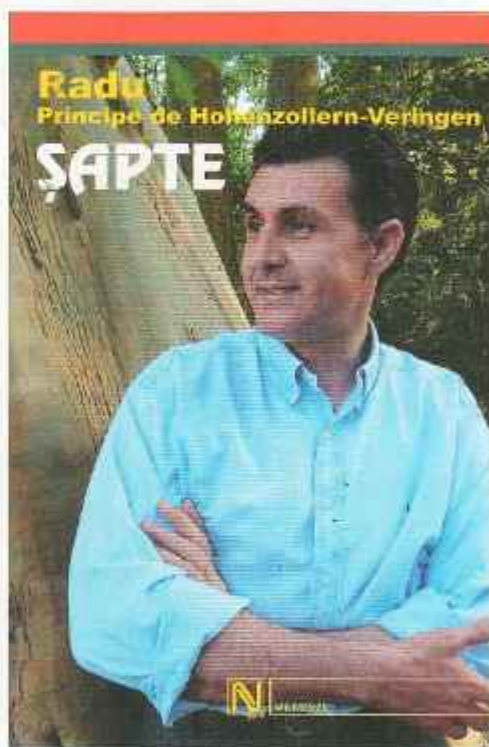
– **Având în vedere că România nu este azi o monarhie și amintindu-ne întâmplările neplăcute de la începutul anilor '90, v-a surprins propunerea Guvernului?**

– Nu! Ar fi fost o dovadă a lipsei de profesionalism dacă eram surprins! Ar fi însemnat că mă aflu inutil aici! Surpriza este o scuză a celor care o folosesc drept explicație în aria răspunderii publice. În plus, la noi n-a fost o surpriză pentru că nu a fost un demers unilateral. În momentul în care Guvernul și Palatul

la începutul anului 1996. Am stat lângă Rege clipă de clipă și am avut parte de toate întâmplările prin care a trecut Majestatea Sa. Nu mă refer doar la raporturile Sale cu România – Regele Mihai este un rege pentru tot secolul european, rămâne unic în lume pentru multe lucruri. O lume care se schimbă sub ochii Săi, uneori dramatic. Impactul e mare, și omul de lângă el o simte. Așa că nu s-a întâmplat nimic care să egaleze presiunea și răspunderea de a fi în preajma Sa! Dacă ați putea, vreo două luni, să vedeți incandescența vieții lui, ați înțelege că nu avea cum să-mi fie greu să mă adaptez la noile împuterniciri.

– **Vorbiți-ne, vă rog, despre cartea care urmează să apară.**

– Se numește *Șapte*, fiind o incursiune în acești șapte ani care au făcut trecerea de la un mileniu la altul, de la o Românie la alta, pentru mine de la o identitate la alta, de la o locuință la alta (după cum știți, am venit la

Cotroceni ne-au spus că doresc să continue ceea ce făcea deja Majestatea Sa și au propus să găsim o modalitate instituțională, ambele părți s-au gândit cum să o facem. Și am încercat s-o facem cât mai posibilă pentru o țară în care forma de guvernământ nu este monarhia, acceptabilă și pentru Guvern, și pentru Familia Regală, în termenii principiilor acestora.

– **Dacă n-ați fost surprins, n-ați fost în schimb puțin speriat de răspunderea care vă revine?**

– Speriat nu, dar copleșit de răspundere – da. Sunt totuși de opt ani sub această presiune, lucrăm în Secretariatul Regelui Mihai de

Palatul Elisabeta în 2001). Volumul oglindește, într-un fel, trei poduri peste lume: timpul, spațiul și identitatea. Relatez întâlniri pe care le-am avut, fac portretul unor personalități (Yehudi Menuhin, de pildă, unul dintre cei mulți pe care l-am pierdut în acești șapte ani), vorbesc despre vizitele noastre, despre NATO, despre angajamentele mele, despre visele noastre, despre filozofia noastră și puțin despre Măine. Am cunoscut oameni excepționali și câțiva mi-au lăsat o urmă adâncă în conștiință. Unul dintre ei este fostul comandant suprem al Forțelor NATO din Europa, generalul Joseph Ralston, un om de o impresio-

mare îl joacă reputația personală"

nantă statură (fizică, dar și intelectuală), un om cu o mare influență, care are simpatie pentru România – e bine ca acest lucru să fie știut de cititorii dv. și de opinia publică. Nu este o susținere de circumstanță – omul acesta crede în România. Apoi, sunt recunoscător unor personalități din familia regală care m-au sprijinit mult mai mult decât ar fi fost obligați să-o facă. De exemplu, Principele Charles, al Marii Britanii, care a făcut tot ce-a putut atât pentru România, cât și pentru ca noi să ne ducem cu bine la îndeplinire angajamentele pe care le aveam. La fel, Prințul Lorenz al Belgiei, un important om de finanțe, care ne-a ajutat să avem întâlniri cu personalități din domeniul economic, atât la Paris, cât și la Bruxelles, și mi-a făcut, personal, enorm de mult bine. Nu știu dacă sunt mulți oameni publici care spun acest lucru: în lumea politică și economică de astăzi, un rol foarte mare îl joacă reputația personală. Istoria nu o face numai instituția democratică, istoria o fac și personalitățile. Gândiți-vă la perioada interbelică: atât de mulți oameni au dat prestigiul acestei țări! O funcție este fatalmente trecătoare – nu e nimic dramatic aici. Dar dacă ai un om excepțional în domeniul finanțelor, al armatei sau al culturii, de exemplu, el durează ceva care nu are legătură cu un termen, ci cu o vocație.

– Care au fost elementele-cheie ale misiunii Alteței Voastre de până acum, pe plan extern?

– În primul rând, impactul pe care l-am văzut de la bun început. De cele mai multe ori, călătoriile în străinătate au declanșat întâlniri la cel mai înalt nivel. Roziția pe care o ocupă în acest moment România în concertul internațional face să existe interes în legătură cu ea. Deci, prima și cea mai importantă concluzie a misiunii mele a fost intensitatea cu care este ea percepută. În al doilea rând, eficacitatea. Vedeți dv., nu există foarte multe diferențe între colțurile lumii, ne despart culturi și idealuri, dar ne apropie un mare număr de caracteristici. Printre ele – faptul că în cadrul unei comunități nu există legături puternice între domenii: oamenii de cultură nu sunt foarte la curent cu ceea ce fac cei din domeniul apărării, administrația cu Biserica și așa mai departe. Or, o astfel de misiune, care vizează toate domeniile, face legătura dintre ele – în țară, ca și în străinătate. Sunt semnale românești trimise în diferite direcții, care creează un foc de artificii rotund, cu o anume coerență. În al treilea rând, biroul meu, având puțini colaboratori, este și flexibil. Rezultatele sunt: în 12 luni, peste 400 de întâlniri publice, oficiale și formale. România are atât de mare nevoie de a fi conectată, încât oportunitatea unui astfel de demers este de la sine înțeleasă. Și mai este ceva: deși atinge atât de multe domenii, niciodată această misiune nu s-a

suprapus cu cele ale forurilor specializate, n-a existat nici un risc de suprapunere, pentru că mesajul nostru este unul al confluentei.

– Vizitele Alteței Voastre în țară sunt, paradoxal, mult mai puțin mediatizate decât cele peste graniță.

– Explicația este imediată: presa locală este influentă pe plan local, dar arareori depășește limitele județului. Evident că o vizită care cuprinde o arie largă de domenii are reflectare în presa locală, care însă nu ajunge în București. De fapt, să fim serioși, e și normal așa: nu puteți avea în București o avalanșă de informații venite din 40 de direcții! Am vizitat cel puțin 20 de județe, dintre care unele de două-trei ori, și am încercat să-i întâlnesc pe toți cei care influențează în vreun fel viața publică, inclusiv jandarmii sau pompierii. Unul dintre punctele cele mai importante ale tuturor vizitelor a fost încurajarea investițiilor, a ideilor de inițiativă particulară și proprietate privată.

– Când mergeți prin țară, se așteaptă de la Alteța Voastră soluții ale problemelor?

– Noi suntem gata să dăm o mână de ajutor la soluțiile lor! Le spunem: în efortul dv. de a atrage pentru localitate cutare lucru, putem să vă fim de folos, să deschidem niște uși – dar nu să căutăm prin lume oameni care să vă rezolve problemele! Câți oameni ar trebui să avem care să găsească parteneri de afaceri pe tot mapamondul? Nu te poți substitui celor care au răspunderea de a face un anumit lucru. De altfel, există administrații locale formate din oameni extrem de buni gospodari. La Sebeș e un primar de 33-34 de ani și când treci pe-acolo parcă ai fi în Austria! Aceste lucruri suntem gata să le sprijinim dacă putem.

– Care este relația Alteței Voastre cu Guvernul?

– Întâlnirile sunt rare, în schimb ei primesc după fiecare călătorie un document care explică în detaliu toate întâlnirile, plus extrasele de presă și textele alocuțiunilor. La București este o situație specială, căci multe oficialități străine vin să viziteze Palatul: a fost cazul Regelui și Reginei Suediei, Regelui și Reginei Spaniei, va fi în această seară (5 septembrie – n.r.) vizita Alteței Sale Regale Principele Hassan al Iordaniei. Tot în Capitală am ținut conferințe la Casa NATO, la SNSPA, sunt legăturile pe care le păstrez cu Colegiul Național de Apărare, pe care l-am absolvit – de altfel pregătesc un doctorat în științe militare și am fost invitat la un curs de senior executive la prestigiosul Centru Marshall din Germania. Sunt mândru că am devenit ofițer și s-a reînnoțat în felul acesta tradiția familiei regale.

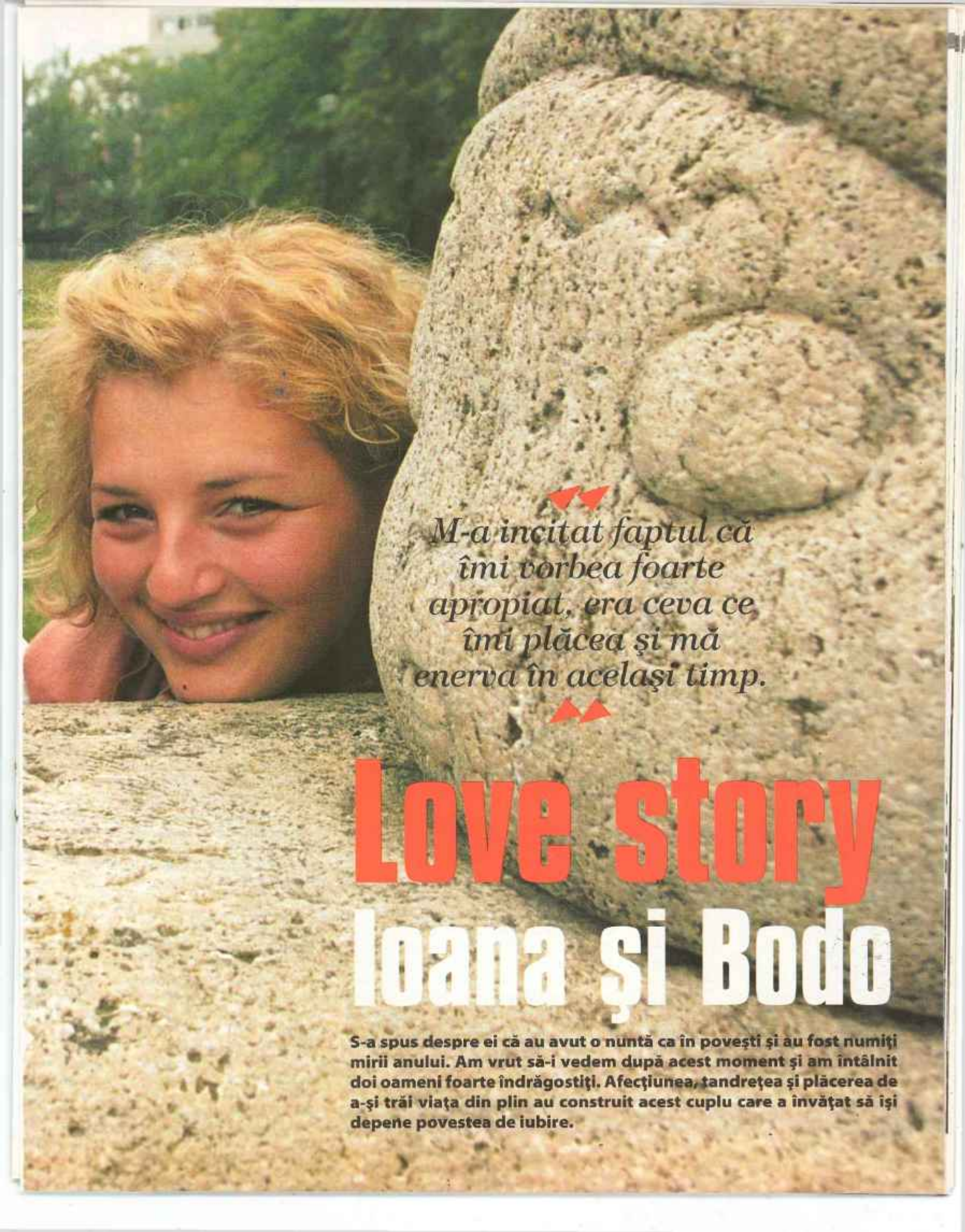
interviu de Tudor Călin Zarojanu

foto Octavian Tibăr și arhiva Casei Regale

M-au atras
frumusețea,
bunătatea, eleganța
și zâmbetul Ioanei.

◀◀
*M-a incitat faptul că
îmi vorbea foarte
apropiat, era ceva ce
îmi plăcea și mă
enerva în același timp.*
▶▶

Love story

Ioana și Bodo

S-a spus despre ei că au avut o nuntă ca în povești și au fost numiți mirii anului. Am vrut să-i vedem după acest moment și am întâlnit doi oameni foarte îndrăgostiți. Afecțiunea, tandrețea și plăcerea de a-și trăi viața din plin au construit acest cuplu care a învățat să își depeze povestea de iubire.

Frumoasa și Bestia, la această poveste m-am gândit când am auzit că Ioana Bănescu și Bodo (Bogdan Marin) sunt împreună. În timp totul a devenit din ce în ce mai serios între ei și în final Romeo și Julieta s-au căsătorit. Acest happy-end n-a mai surprins pe nimeni probabil, dar a emoționat pe mulți, mai ales pe socrul mic care a oficiat personal cununia civilă. Am vrut să mergem la ei acasă, dar nu au acceptat. Așa că i-am însoțit într-unul dintre locurile lor preferate de plimbare. Străngerile de mână, sărutările, privirile, apelativele iubitelor sau iubitei, medaliașele identice care odată unite formează o inimă, toate acestea m-au îndreptățit să cred că *love is in the air*. Personal nu știu cum e, dar cred că așa ar trebui să arate o pereche proaspăt întoarsă din luna de miere, petrecută cu o întârziere de o lună și ceva din cauza tumeului de promovare a albumului *Zece povești*. A fost o vacanță de două săptămâni dintre care patru zile în Delta Dunării și celelalte în Turcia unde s-au bucurat de soare, au făcut yachting, scufundări și au lenevit pe marginea piscinei. Un deliciu culinar au fost clătitele umplute cu tot felul de gemuri, servite dimineața. Au ales această destinație de comun acord, așa cum se întâmplă de fiecare dată când au de luat o decizie importantă. A contat mult faptul că era undeva la mare, ceea ce i-a încântat cel mai mult. A fost puțin, dar au mai lăsat ceva miere și pentru la anul și pentru viitor.

Mai vorbăreț, Bodo se repede să răspundă primul de multe ori, apoi spune: „Acum să povestească Ioana”. Orice poveste de dragoste începe cu prima oară. Se știau. Avocata Ioana Bănescu se ocupase de un contract nepotrivit pe care trupa îl semnase și atunci le-a spus direct cum stau lucrurile. Tonul ei de atunci l-a îndemnat pe el să o abordeze în același fel cu proxima ocazie. Acum ea mărturisește că asta a și atras-o la început: „M-a înecat faptul că îmi vorbea foarte apropiat, era ceva ce îmi plăcea și mă enerva în același timp. Mi se părea o persoană foarte caldă, apropiată, puternică”. Soțul ei spune că abordarea directă nu a fost o strategie de culise pentru a o cuceri, ci pur și simplu așa a simțit că trebuie să procedeze. După care, cu sinceritate în glas continuă: „M-au atras frumusețea, bunătatea, eleganța și zâmbetul Ioanei. Privesc pozele ei din copilărie și constat că nu i s-a schimbat deloc zâmbetul. Este același: curat și senin.”

Scânteia s-a aprins între cei doi în urmă cu doi ani la Mamaia. Ea a fost invitată de niște prieteni comuni la un concert al formației *Proconsul* și, din fericire, s-a dus. După spectacol au continuat seara împreună cu mai mulți cunoscuți. „Cred că ne vedeam doar noi doi, pe malul mării. A fost o seară foarte emoționantă, am stat pe plajă până la răsăritul soarelui”, ne povestește el. Foarte repede ea a devenit o fană a lor, și-a cumpărat albumul *Tatuaj* și îi plăcea melodia *Ziua ta*. Au mers la

festivalul Callatis, au plecat împreună spre București și de atunci au încercat să rămână mereu aproape unul de celălalt și să își facă viața frumoasă. S-au mutat împreună și lucrurile au început să intre pe „un făgaș normal”. Și-au dat seama că își doresc mai mult: o familie, o casă, copii. Nu suportăm să stăm despărțiți, chiar dacă asta se întâmplă des din cauza serviciului meu, spune Bodo. Ce face ea când el este plecat în tumeu? Ioana râde de răspunsul soțului ei, care vine rapid: „Are apucături de Penelopă”. Apoi serioasă răspunde: „Stau mult la birou, iar când ajung acasă gătesc, ascult muzică, mă uit la televizor. Încercăm să compensăm absența lui vorbind mult la telefon”. Când este posibil merge și ea, asta dacă nu au concert departe în țară. Nu le place Bucureștiul și de câte ori pot, pleacă. Destinația lor favorită este Constanța. Se pregătesc repede și în câteva ore sunt deja pe drum. Sunt amândoi îndrăgostiți de orașul acesta, care, pentru ea, înseamnă acasă. Aduce mereu în discuție întâmplări din copilărie petrecute acolo.

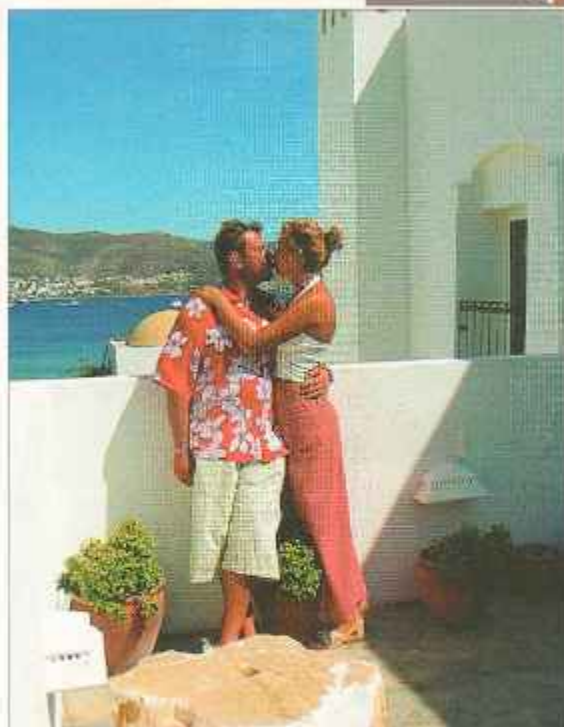
O zi obișnuită din viața lor începe cu cafeaua de dimineață pregătită de Ioana, care apoi merge la serviciu până la ora 18. În prezent este avocat la o firmă de la Opera Center. Bogdan „lenevește” până mai târziu, provoacă puțină dezordine, apoi merge la repetiții după care se întoarce acasă să repare stricăciunile. „Cu toate că este o gospodină desăvârșită, îmi e milă să o las să strângă după mine”, râde el. Ea este cea care face piața. Îi place să-i facă surprize de tot felul, dar mai ales culinare: „Mă uit ce scrie pe rețetă și mă duc și cumpăr”. După care vine și replica lui: „Toate mâncărurile pe care le face, mă lasă cu gura căscată”. Povestesc zâmbind despre ultima lor realizare, zacusca pe care au început-o într-o duminică și au terminat-o într-o marți noaptea. Modestă, Ioana simte nevoia să adauge că nu știe să gătească, dar o ajută sfaturile mamelor și revistele specializate. Oricum, s-au hotărât ca de acum încolo când plouă ei să-i facă ei clătite iar când ninge ea să-i facă lui gogoși. Dar dacă o să plouă cum s-a întâmplat în vara asta... În zilele când sunt amândoi liberi le place să se trezească târziu, urmează multă dragoste și cafea, apoi fac ce le trece prin cap. Dacă televizorul e deschis, se uită la un post muzical, altfel nu prea privesc altceva. Se mai uită la un film pe DVD, dar nu prea des. În week-end-uri mai ies cu nașii sau cu martorii de la cununie, prieteni apropiați. Merg și pe la socri când apucă. Ultima dată au fost la venirea din concediu, de unde le-au adus și câte un cadou. Altfel, vorbesc la telefon, mai întreabă cum se face un fel de mâncare. Tatăl lui face niște ciorbe foarte bune și vine să le mai aducă și lor. Despre relația cu domnul Băsescu, Bodo are numai lucruri bune de spus: „Vorbim, stăm la o bere, chiar dânsul ne invită. Am o relație foarte bună cu socrul meu.”

Ei spun că imaginea bucuriei va fi completă când vor avea cei doi copii pe care și-i doresc foarte mult. Vor să fie asemeni nașilor care în curând vor fi părinți pentru a doua oară. Dar deocamdată nu se grăbesc, așteaptă și când va fi momentul, se vor bucura și îl vor iubi. Văzându-i atât de calzi și de tandri unul cu celălalt l-am întrebat dacă se ceartă vreodată. Și spre surprinderea mea au spus da, dar au precizat că sunt certuri constructive. Părerile diferite asupra unei probleme pe care o dezbăt.

Inevitabil vine vorba și despre muzică. Solistul de la Proconsul scrie toate versurile pentru melodiile formației. Nu a compus o melodie dedicată în special ei, dar ultimul lor album vorbește despre zece povești de dragoste care i s-au întâmplat lui și care se pot întâmpla oricui. Toate cântecele denotă o stare de îndrăgosteală datorată poveștii de iubire pe care o trăiește. Viața, subiectele pozitive îl inspiră. În șase zile a scris zece texte și în a șaptea a cerut-o de nevastă pe Ioana de la tata socru. Râde și continuă: „M-a invitat să beau un cniac, dar l-am refuzat, fiindcă trebuia să merg să înregistrez vocea la studio. A mers mult mai bine totul în ziua aceea”. În casa lor se aude mereu muzică. Ascultă: George Michael, Oasis, Joe Cocker iar când vor să se răsfețe, coloana sonoră a filmului *Gladiatorul*, preferata lor. Ne-a povestit despre un pariu făcut cu ocazia concertului Sting la București când a spus că este imposibil să nu falseze măcar puțin și a pierdut.

Nu sunt deranjați de faptul că oamenii îi recunosc pe stradă. În timp ce pe Bodo îl amuză ce spun trecătorii despre ei, lucruri de genul *Uite-l pe ăla de la Proconsul cu ăia...*, soției lui i-ar plăcea să fie lăsați în pace. Nu este deloc deranjată de admiratoarele lui care vin și îi cer autografe. Gelozia nu și-a găsit loc între ei.

text: Raluca Șeinoiu
foto: Octavian Tibăr

Ioana și Bodo și-au petrecut luna de miere la Bodrum, în Turcia

Eu sunt plecată de acasă de la 13 ani. M-am maturizat mai devreme, a trebuit practic să mă cresc singură. La 15 ani, eu deja îi ajutam pe ai mei. Așa că nu e de mirare de ce băieții de vârsta mea mi se păreau prostuți.

Gabi

sinceritate primejdioasă

Unii văd în ea o campioană a succesului, îi apreciază ambiția, perseverența și puterea de a strânge din dinți la fiecare milă de pământ înghițită. Alții o acuză că nu depășește stadiul de robot programat ca să câștige. „Ce știe ea să facă? Aleargă zilnic 30 de kilometri, iar în competiții se duce glont către victorie”. Dar ce poate fi mai simplu decât să stai în rotunda și să crezi vreo instanță moralizatoare? Orice campion este dincolo de toate un om. Supus greșeli și durerii, supus oboselii și poticnelii, supus bârfei și vorbelor spuse pe negândite.

Zsolt a „crescut-o” p

Vai, ce ne-am mai oftat că, la Mondialele de la Paris, Szabo n-a reușit să ajungă decât pe locul 11: „Rușine!”, au strigat ziarele, ilustrându-și articolele cu imaginea atletei prăbușite la pământ, într-o agonie mută. Ce s-a întâmplat? De ce nu a atacat așa cum face de obicei și așa cum a reușit să câștige marile sale titluri olimpice, mondiale și europene? De ce la sfârșitul cursei, când l-a zărit pe jurnaliștii români, a izbucnit în plâns, urlându-și supărarea? „De cinci săptămâni nu mă simt bine... Nu știu, în ultima vreme nu am fost eu... am fost tot timpul nervoasă. Probabil și accidentările... acum mă recuperez mult mai greu... Eu știu problemele personale pe care le am, dar nu pot să vi le spun vouă... Îmi pare tare rău, nu e deloc ușor să te pregătești atâta și să ratezi. Ce să zic, nu mai fac față! În momentul acesta nu-mi doresc să mai alerg”.

Imediat după ce a venit acasă și-a făcut un set de analize, iar suspiciunile de boală la inimă au căzut. „Oboseală”, spun medicii, cerându-i imperativ o perioadă de pauză. Ascultătoare, Szabo se odihnește până în noiembrie. „N-am mai fost la Bistrița de aproape un an. De atunci nu i-am mai văzut pe ai mei”. Acum este relaxată și are puterea de a recunoaște că la sfârșitul acelei curse infernale de la Paris nu a simțit nimic. „Eram conștientă, dar parcă cineva îmi tălase picioarele... Mă bucur pentru că foarte multă lume a fost alături de mine, iar asta-mi dă putere. Psihologic, este un atu pentru mine. Știu că de acum încolo eu trebuie să alerg ca să demonstrez că a fost un accident”. Cei drept, prea multe „accidente” nu ne-a oferit. Cel mai bun an al ei a fost 1999, când, nu numai că a fost numită cea mai bună atletă a lumii (după cele două titluri mondiale „indoor” la 1.500 și la 3.000 de metri și, bineînțeles, după cel din aer liber, la 5.000 de metri), dar și-a pus ordine și în viața personală. „Atunci m-am măritat cu Zsolt. Poate că eram prea tânără, la 23 de ani, dar Zsolt îmi spunea mereu: «La mine nu te gândești? Că am și eu o vârstă.»” Între Szabo și Gyöngyössi, antrenorul ei personal și totodată soțul cel de toate zilele, este o diferență de 14 ani. El a mai fost căsătorit, dar se pare că este un bun exemplu al relațiilor clădite din pasiuni comune. „Relația noastră a evoluat pe parcurs, spune Szabo. Vârsta nu a contat și nu cred că are importanță. Să fiu sinceră, eu sunt plecată de acasă de la 13 ani. M-am maturizat mai

Ca junioară, își etalează medaliiile în mijlocul colegilor de la liceul din Bistrița (sus)

În timpul Jocurilor Olimpice de la Sydney 2000, este admirată de o suporteră a României (mijloc)

La pregătire în Africa de Sud, alături de Zsolt și de preparatorul său fizic (jos)

devreme, a trebuit practic să mă cresc singură. La 15 ani, eu deja îl ajutam pe ai mei. Așa că nu e de mirare de ce băieții de vârsta mea mi se păreau prostuți. Cu Zsolt puteam să discut orice”. Gyöngyössi nu a avut grijă numai de performanțele de pe zgură ale elevei sale, ci a fost și mentorul ei spiritual. „El m-a educat. Înainte, la 13-14 ani, îmi dădea cărțile pe care trebuia să le citesc la vârsta mea”. Acum, cititul este una dintre plăcerile lor cele mai mari, Szabo lăudându-se că dă gata, într-o lună, aproximativ zece cărți. „Ce am de făcut? După cursa obligatorie din zi, citesc. În general, clasici: Dostoevski, Tolstoi, Hardy, dar îmi plac și Eliade, Preda ș.a.”. *Sexul?* Să fie adevărat că atletele se cupleză cu antrenorii lor pentru partidele de amor premergătoare marilor performanțe? „Hii, se miră campioana. Hai să nu discutăm despre prostiile astea! Doamne, iartă-mă!, dar e prima oară când aud așa ceva!” Ar mai fi poate de explicat „interesul” și folioasele pe care atât antrenorul, cât și atleta

e Gabi de la 13 ani

le obțin din îmbinarea lor matrimonială? „Am citit odată un editorial că, vezi Doamne, suntem căsătoriți din interes și că arătăm ca Stan și Bran împreună. Eu știu ce este în sufletul meu, așa că astfel de idei mă lasă rece. Iubirea nu se clădește pe înălțime. Nu suntem nici singurii și nici ultimii...”.

Să fie fericită mâna asta de femeie, de 42 de kilograme și 1,58 m? Numai ea știe... Peste câte febre musculare o fi fost nevoită să treacă, ce număr de întinderi musculare sau de căzături pe pistă are la activ? De ce nu se retrage să-și vadă de menirea oricărei femei? De ce nu face un copil sau chiar mai mulți, de ce nu are grijă de grădina din fața casei și de meniurile din cărțile de bucate? Pentru că vrea să mai alerge și la Atena și pentru că, așa cum spune, este timp pentru toate. Deși foarte multă lume o consideră o persoană rece, calculată, închisă în propriul glob de cristal, ea susține că nu-i adevărat. „Nu sunt intangibilă. Este o impresie greșită. Dar am un program atât de

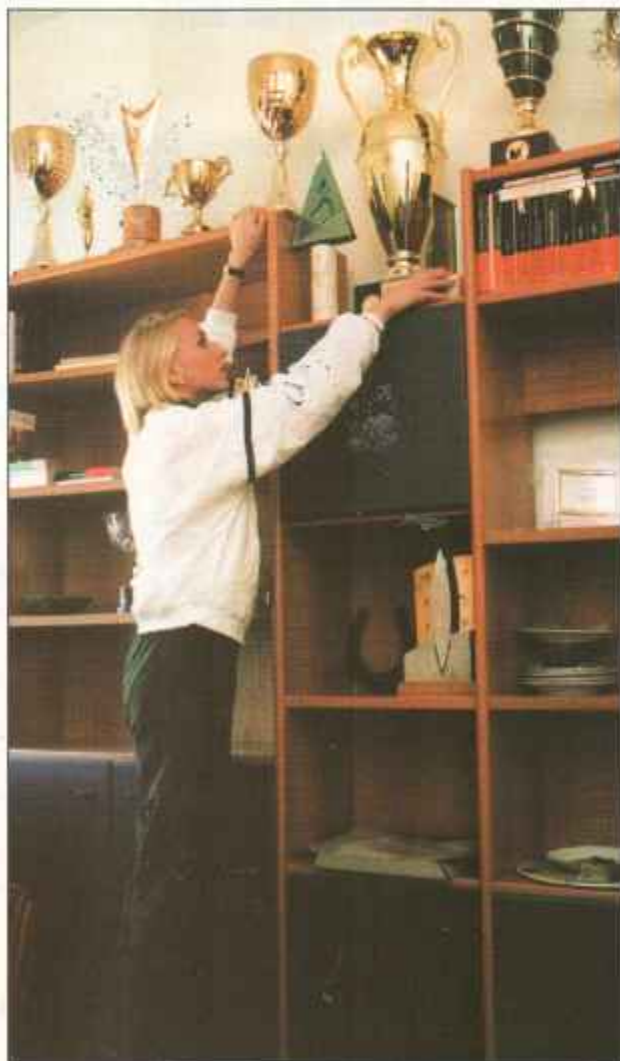
drastic, încât nu-mi permit să pierd nopțile, să ies în cluburi, să mă distrez. Am nevoie foarte mult de refacere. Sunt un om ca oricare altul, doar că, datorită rezultatelor din sport, am ajuns cunoscută. Stau foarte mult în străinătate și mi-am format deja o altă mentalitate despre oameni, despre viață. Nu-mi place să fiu deranjată... să vină cineva să-mi bată la ușă fără să dea un telefon înainte. Acolo unde am locuit mai demult, pe Dionisie Lupu, îmi intra oricine în casă. Iar când am început să am probleme de imagine, multă lume mi-a întors spatele”. Szabo face probabil referire la scandalul cu Violeta Beclea-Szekely, despre care acum nu vrea să mai pomenească absolut nimic. Să fie acesta semnul unei maturizări? Să se fi săturat de izolarea autoimpusă din cauza acelor afirmații sfidătoare care i-au adus râuri de antipatii? „N-am fost niciodată fițoasă, poate doar prost înțeleasă. Am un mare defect. Ce am în cap spun, jignesc, nu jignesc, asta e.

Sunt foarte primejdioasă la acest capitol”. Pe de altă parte, este și foarte autocritică, având tăria, de exemplu, să rădă de cursele din anii de început, unde apare „blindată” de aur, ca o aprozăreasă. „Aveam lanțuri și de 30 de grame, iar inele, pe toate degetele... l-aș ruga să nu mă dea cursele alea. Eram tunsă scurt și slabă, și cu bijuteriile alea mari, arătam groaznic”. Poate tocmai din acest motiv, nu și-a luat nici un diamant din Africa de Sud, țara unde se antrenează mai multe luni pe an. „Unde să port diamante? Poate nu mă înțelegi, dar eu am muncit foarte mult pentru banii pe care i-am câștigat... Am fost foarte săracă... știu ce înseamnă să porți aceeași pereche de pantofi mai mulți ani la rând. Să fiu sinceră, îmi vine foarte greu să dau pe un diamant de 1 karat, 10.000 de dolari. Mai bine-mi ajut părinții sau mai bine investesc în case”.

text **Valentina Crăciun**

foto **Octavian Tîbăr**

S-a spulberat un mit?

Temperamentul nostru latin, emoțional prin excelență, ne-a mai jucat un reghi. Făurim legende ale unor sportivi în viață, îi sacralizăm botezând stadioane și străzi cu numele lor, îi denumim „Rege”, „Diamant”, „Briliant”, „antrenorul secolului”, pentru ca – păstrând aceeași frenezie – să dăruim statuile pe care tocmai i-am ridicat atunci când, vail, dovedesc și ei că sunt oameni și nu roboți. Ei, bine, vara caniculară a înfierbântat prea mult pasta din plexurile unor confrăți de breaslă care s-au grăbit să taxeze cu adjective precum **rușine** locul pe care s-a situat Gabriela Szabo la „mondialele” de atletism din capitala Franței. Fără a deschide o polemică, trebuie să recunoaștem că, la prima vedere, lucrurile stau chiar așa: locul 11 (unsprezece!) în locul așteptatei medalii de aur pe care ne-o agățasem deja în palmares trebuia înfierat ca țatara (era să zicem „cu mânie proletară”).

Dar să vedem despre ce a fost vorba și, mai ales, este foarte interesant să recitim cu alți ochi unele dintre declarațiile făcute anterior Campionatelor Mondiale și peste care am trecut probabil prea ușor „la cald”, iar marea noastră atletă nu ar mai fi fost tratată ca un

portar care a scăpat mingea în gol după ce o prinsese sau ca un atacant care a ratat cu poarta goală. Astfel, Gabi mărturisea, înaintea plecării la Paris, că Olimpiada 2004 va fi ultima la care va participa și, deși vrea să urce pe podium, nu mai este sigură de aur. Mai mult, autoanalizându-se cu luciditatea-i recunoscută, mărturisea că, pe undeva, l-a dispărut plăcerea de a se antrena, resimțind pregătirea ca pe o corvoadă. Și nu era vorba numai de potențialul fizic („Există un grad de oboseală, de uzură acumulată în mine. Mușchii mei nu mai au elasticitatea de altădată.”), ci și de cel psihic (acum își dorește să fie mai aproape de familie și de prieteni, să aibă un copil). Și în plan tehnic s-au produs schimbări: tactica ei (atac final cu sprint) este contracarată de tot mai multe adversare (numeroase atlete și-au perfecționat și ele sprintul), la ea fiind mai greu să schimbe ceva, în timp ce acestea sunt mai proaspete (citește: tinere). Mai mult, Gabi venea după două rupturi musculare (produse în februarie și mai), care au împiedicat-o să facă sezonul de sală. S-ar mai putea ridica problema de ce a participat la 5.000 m. Răspunsul e simplu: nu a alergat deloc în 2003 la 1.500 m, în plus – pentru a accede la Grand Prix – avea obligația de a fi prezentă la șase curse de 3.000 sau 5.000 m. Fiind încă la Izvorani, nu avea o stare psihică prea bună, nervoasă că de cinci luni lipsea de acasă, era slăbită și fără chef, de câteva săptămâni simțea că este ceva în neregulă cu ea pentru

CV de mare performanță

- născută pe 14 noiembrie 1975, la Bistrița
- 1,58 m și 42 kg
- descoperită și pregătită (și în prezent) de antrenorul (azi soțul) Zsolt Gyöngyössi
- a început să facă sport din 1988, la LPS Bistrița
- legitimată din 1994 la C.S. Rapid București

Palmares

ca junioară (la 3.000 m)

- aur și argint la C.M.; două medalii de aur la C.E.; bronz la C.E. seniore

ca senioară

- aur, argint și bronz la J.O.; patru medalii de aur și una de argint la C.M. sală; trei medalii de aur la C.M. în aer liber; o medalie de aur la C.E. sală și una de argint la C.E. în aer liber
- în 1997 a obținut victorii în toate etapele de Golden Four și dreptul de a împărți 20 kg lingouri de aur cu alți doi sportivi
- laureată a Premiului Flacăra pentru sport pe anul 1997
- în 1998 a corectat recordul mondial la 2.000 m (indoor) și cel european la 5.000 m
- la 13.02.1999 a corectat recordul mondial la 5.000 m
- în 1999 a fost desemnată cea mai bună atletă mondială a anului
- în 1999 a câștigat toate cele șapte etape din Golden League împărțind „pe din două” cu Wilson Kipketer pot-ul de 1 milion \$

că îi apăreau cărcei și contracturi, ceea ce nu i se mai întâmplase.

Ajunsa în focul întrecerilor cu o stare de spirit nu tocmai dintre cele mai bune, a avut surpriza ca, în seria calificatorie, după ce a fost chiar pe poziția a opta la un moment dat, să termine a șasea, obținând prezența în finală „la rezultat”, doar cu a 11-a performanță! Aceasta se întâmpla într-o zi de marți, iar până la finalele de sâmbătă a intervenit încă un element de stres: per ansamblul delegației noastre, șansele de a obține medalii se diminuaseră dramatic, deoarece Ionela Tăricea (400 m.g.) și Mihaela Melinte (aruncarea ciocanului) nu prinseseră măcar podiumul (locul 4, respectiv 6). Așadar, toate speranțele în a salva onoarea atletismului românesc se puneau în Gabi, căreia însă, cu aceeași stare generală proastă, îi trecuse prin gând să nu participe la finală. (Nici nu știm dacă nu ar fi fost mai bine să procedeze astfel, întrucât – iată – s-ar fi evitat multe discuții care oricum nu și-au avut rostul.) Dacă vom spune că a câștigat o africană de 18 ani, trebuie să menționăm și că Gabi are aproape 28, iar principalele sale rivale – etiopianca Berhane Adere (30 de ani) și irlandeza Sonia O'Sullivan (34 de ani) – s-au clasat pe locurile 10, respectiv 15 (cel puțin campioana mondială din 2001, rusoica Olga Egorova a fost a zecea în cealaltă serie!).

Bineînțeles că, la revenirea în țară, au urmat testările medicale de rigoare, iar specialiștii de la I.N.M.S. au tras concluzia că a fost vorba despre un sindrom de supraantrena-

ment care necesită două luni de repaus sportiv și o cură de minerale, calciu și magneziu.

Întâmplări de acest gen se produc în activitatea multor sportivi, care au revenit ulterior la performanțele maxime. Ca să ne întoarcem în timp, la J.O. de la Atlanta 1996, Gabi Szabo a ratat finala din proba de 5.000 m pentru că își efectuase încălzirea, iar startul în cursă a întârziat. Aceasta nu a împiedicat-o, apoi, cu o teribilă motivație, să ia „argintul” la 1.500 m, culmea!, singura medalie românească la atletism. La Olimpiada de la Sydney 2000, dorința foarte mare de a câștiga i-a fost răsplătită: aur la 5.000 m, bronz la 1.500 m. Nerefăcută complet după un asemenea efort, Gabi a avut în 2001 „un an groaznic”, după cum singură l-a caracterizat. O pauză de trei luni și două stagii de pregătire (în Africa de Sud și în Franța) au readus-o în forma de vârf. Pe 19 iulie 2002, la Monte Carlo, în cadrul unei etape de *Golden League*, a câștigat la 3.000 m stabilind cea mai bună performanță a anului și un nou record continental, fiind surprinsă ea însăși de rezultatul obținut.

Spunea Gabi undeva că, atunci când era mică, își dorea glorie și bani. Acum are toate acestea, însă motivația i-a scăzut. „E bine întotdeauna să știi când să spui: «Gata!»” Își va încheia Gabi Szabo cariera după J.O. de la Atena? Rămâne de văzut. Oricum, îi dorim multă sănătate și îi ținem pumnii pentru noi succese. Pentru noi a fost și va rămâne un mit, care nu s-a spulberat niciodată.

text **Pompiliu L. Dumitrescu**

O prinzi numai la...

SALONUL INTERNAȚIONAL DE AUTOMOBILE BUCUREȘTI

CONNE X
viitorul sună bine

PARTENER OFICIAL DE COMUNICARE

SALONUL
INTERNAȚIONAL DE
AUTOMOBILE
BUCUREȘTI

2003

26 SEPTEMBRIE - 5 OCTOMBRIE 2003

ROMAERO BĂNEASA

D-J: 10:00-20:00 V-S: 10:00-21:00

Câștigă 10.000L
de benzină! Zilnic,
un card

x 1000L!

PETROM
Energy Service

**Modele absolut noi. Accesorii.
Secțiune moto. Expoziție de
mașini de curse. Test-drive 4X4.**

Regulamentul de participare detaliat a fost publicat
în ziarul "Evenimentul Zilei" din 8 septembrie 2003.

Câștigătorii vor fi anunțați în ziarul "Evenimentul Zilei"
din 5 octombrie 2003.

Descoperă
Marele Premiu!
O
mașină-
surpriză!
Unul dintre
cele mai noi
modele ale anului
2003.

Cutia neagră aduce amenințări

Cutia neagră se întinde pe durata unei ore. Ea tratează o singură temă, abordată însă din perspectiva a două sau chiar trei genuri jurnalistice: ancheta, reportajul și talk-show-ul. În deschiderea emisiunii este difuzată o anchetă care aduce în atenția publicului larg diverse subiecte: protecția socială, opțiunea sexuală, cetățeanul prins în hățișul legislativ, petrecerea timpului liber etc. Faptele dezvăluite de anchetă sunt colorate cu un reportaj inedit ce acoperă întreaga paletă informațională a temei. În cea de-a doua parte a emisiunii Dana Deac are în studio invitați din zona VIP-urilor sau a specialiștilor pe subiectul abordat. Totuși, cu ce vine nou această emisiune? Răspunsul ni-l dă chiar realizatorul ei: „Cutia neagră este singura emisiune de anchete, reportaje și talk-show difuzată la un post privat din România. Subiectele abordate sunt aparent banale și mulți gazetari le consideră lipsite de potențial jurnalistice. Surpriza apare atunci când aducem ceva nou și extrem de interesant pentru public, acolo unde el credea că știe tot. Punem foarte mare accent pe «insider», pe omul dinăuntru problemei. Toată emisiunea va fi narativă. Publicului i se oferă astfel o emisiune completă; o poveste nouă, despre un subiect vechi. Punem mare preț pe invitații la talk-show. De regulă, avem o vedetă și un expert în problema dezbătută. La prima emisiune discutăm probleme care ne privesc pe toți: Daniela Gyorffy și Ionuț Popescu... Publicul meu țintă este populația activă, implicată în tumultul cotidian. În același timp sper într-o continuare a spiritului pe care l-am format deja la *Cafeaua cu sare*, chiar dacă aici publicul nu mai are posibilitatea să intre în direct în contact cu mine, prin intermediul telefonului.”

În ciuda entuziasmului său jurnalistice, Dana are destule probleme. Nu puțini sunt cei care se simt cu musca pe căciulă. Încercând să-i mai domolească elanul, câțiva apropiați, pe care până cu puțin timp în urmă îi considera prieteni, i-au transmis prin diverse căi să aibă grijă de familie... Că

ea-i singură și are și un copil de crescut: „Tonul lor a fost unul extrem de prietenos. Nu a avut nimic agresiv în el. Dimpotrivă! Oamenii păreau sincer preocupați de siguranța mea. Aceasta este noua manieră de a amenința pe cineva. Acum nu se mai poartă înjurăturile, uritele și amenințările ci grija pentru «binele» celui luat în colimator.” Efectul acestor amenințări „rafinale” a înșelat însă așteptările potențailor care se tem de *Cutia neagră*. Acest lucru nu o sperie atât de tare încât să renunțe. Dimpotrivă. Așa cum ne-a mărturisit,

Cutia neagră este cea mai nouă și mai dinamică emisiune de anchete și reportaje, ce se va difuza din luna octombrie la Antena 1. Realizatorul acestui proiect TV este Dana Deac. Pentru Antena, alegerea este cum nu se poate mai bună, continuându-se, astfel, spiritul emisiunilor *Prezentul simplu* și *Cafeaua cu sare*. Pentru Dana Deac însă a început calvarul unor amenințări „prietenești” de genul: „vezi că ai și tu familie!”, „nu-i păcat de copilul ăla?” etc.

atitudinea agresivă a unora îi dă speranțe că emisiunea ei va deranja, încurcând multe socoteli. Deci va fi o emisiune bună, de impact, care va aduce puțină ordine în viața omului de rând. Dana nu s-a gândit niciodată să apeleze la un bodyguard pentru siguranța ei sau a copilului său.

Cu bune și rele, viața Danei Deac merge înainte. Ea are un copil de treisprezece ani și trăiește împreună cu un coleg de televiziune, pe care soarta i l-a scos în cale la *Tele 7 abc*: „Avem câteva preocupări și gusturi comune «de bază». Urmărim aceleași filme și ascultăm aceeași muzică. Ne plac *Metallica*, Mozart și trupele punk. Eu cu Mozart-ul și el cu stilul punk. De aici vă puteți da seama că el e mai artist, mai preocupat de detaliile vieții. Eu sunt mai așezată, mai cu capul pe umeri. Ne dorim foarte mult o casă în stilul fermelor sud-americane. Să nu vă așteptați însă că voi crește vaci, oi, cai sau găini... Vreau o casă, o grădiniță plină cu flori, și cam atât preiau din tipologia vechilor femei.”

text **Ciprian Enea**

foto **Robert Hanciarac**

Război prin Internet

În ultima perioadă utilizatorii de calculatoare au fost puși în fața unui atac fără precedent venit din partea virusilor informatici. Practic, aproape toate calculatoarele legate la Internet au fost încercate de unul sau mai mulți virusi. Unele au rezistat, altele au devenit victime. Diferența au făcut-o programele antivirus.

Cel mai mulți virusi ajung la utilizator prin intermediul e-mail-ului. Nu este însă suficientă deschiderea unui mesaj. Pentru infectare este nevoie să se deschidă și atașamentul mesajului. Acesta conține fișiere cu extensii cunoscute, ca de exemplu: .jpg, .exe sau .pif. Creatorii de virusi nu se limitează însă doar la acest gen de fișiere așa că va trebui să fiți foarte atenți.

Până la impunerea Internetului ca mediu de comunicare, calculatoarele erau virusate prin transferul de programe (cel mai adesea pe disquete) între utilizatori. Acum se exploatează natura umană. Virusii moderni se folosesc de curiozitatea fiecăruia de a vedea, spre exemplu, o imagine transmisă de un amic sau chiar de un necunoscut.

În cazul virusilor W32/Bugbear.b@MM și SobingF (acesta din urmă declarat cel mai periculos din istoria Internetului) mesajul a venit

cu un titlu familiar și de multe ori de la persoane cunoscute. În România SobingF a făcut mii de victime în doar 24 de ore.

O altă categorie de virusi remarcată recent este aceea a virusilor care pândesc calculatorul prin intermediul Internetului. Aceștia nu necesită un contact direct (e-mail sau disketă) pentru că se folosesc de slăbiciunile sistemului de operare Windows cu nucleu NT (Windows 2000 sau Windows XP). Virusii (numiți viermi) scanează calculatorul și pătrund fără a fi necesar acceptul utilizatorului.

Cel mai inteligent virus de acest fel este W32.Blaster (cunoscut sub mai multe variante sau denumiri, cum ar fi MBlaster, W32/Lovsan.worm, MSBlast, W32.blaster.worm, Win32.posa.worm, Win32poza.worm etc.). Acesta a fost remarcat de utilizatori abia în momentul în care a început să restarteze calculatorul fără nici un motiv aparent. Scopul virusului era acela de a lansa un atac la adresa site-ului windowsupdate.com. Microsoft, compania care produce Windows, a reacționat prompt. Ea pus la dispoziția tuturor utilizatorilor mai multe completări la sistemul de operare, menite să rezolve problemele de securitate. Foarte interesantă a fost varianta D a acestui vierme, Blaster-D se infiltra pe calculator, elimina virusul inițial și apoi instala completările de securitate venite de la Microsoft. În ciuda intențiilor nobile W32.Blaster-D este tot un virus.

Dar nu numai compania Microsoft a intrat în alertă, ci și alte companii care, alături de firmele ce oferă Internet au sprijinit autoritățile pentru prinderea vinovaților.

Au fost arestați cel puțin doi dintre autorii de variante Blaster. Primul este, un tânăr american din statul Minnesota, prins de FBI în data de 26 august, iar al doilea este român și a fost reținut la Iași. Acesta din urmă a modificat varianta MSBlast, de unde a rezultat Blaster-F, cu scopul de a răspândi mesaje injurioase la adresa profesorilor și Facultății de Hidrotehnică din cadrul Universității Tehnice Gh. Asachi din Iași.

Ce se poate face însă împotriva unor programe atât de inteligente?

Cei mai răutăcioși ar putea spune că principalul vinovat este sistemul de operare Windows. Acesta are multe breșe de securitate care sunt „astupate” foarte des de inginerii Microsoft. Așadar, instalarea ultimelor update-uri este esențială pentru un calculator.

La fel de importantă este însă prezența unui program antivirus care să ruleze tot timpul cât calculatorul este deschis. Programele antivirus se găsesc atât în variantă gratuită (se poate folosi doar pentru o anumită perioadă de timp) cât și contra cost. Cele mai

cunoscute sunt: Bitdefender (www.bitdefender.com), Norton Antivirus (www.nortonantivirus.com), McAfee (www.mcafee.com) și Kaspersky Anti-Virus (www.kaspersky.com). Tot de pe aceste site-uri puteți obține și programe de mici dimensiuni care sunt folosite exclusiv pentru eliminarea unui singur virus de pe un calculator infectat.

Programele antivirus moderne se folosesc de conexiunea la Internet (chiar și dial-up) pentru a-și extrage ultimele informații despre virusi. Așa se face că un program instalat în urmă cu jumătate de an poate detecta un virus creat acum o săptămână. În cazul în care vă hotărâți să cumpărați un program antivirus trebuie știut că prețul acestuia nu depășește în general 50 de dolari.

O ultimă achiziție utilă pentru calculatorul dumneavoastră ar fi așa-numitul firewall. Rolul lui este acela de a ridica un zid în fața programelor care vor să se infiltreze pe calculatorul dumneavoastră. Firewall-ul poate fi de sine stătător sau inclus în pachetul care conține programul antivirus. Există însă variante foarte performante care pot fi descărcate gratuit de pe Internet. Kerio Personal Firewall este cea mai cunoscută soluție și este gratuit pentru utilizarea pe calculatoarele de acasă. Adresa de la care îl puteți descărca este: www.kerio.com/kpf_download.html.

Se pare că avem în față un război în toată regula. Cu timpul, virusii informatici vor deveni tot mai inteligenți și vor căuta noi posibilități de infectare. Din fericire, măsurile de securitate propuse de noi vă pot salva de la urmări grave pentru datele stocate în calculatoare. Dar, pentru a fi sută la sută siguri că nu veți pierde nimic la următorul atac, ar fi bine ca, din când în când, să faceți și o copie a informațiilor importante pe un cd-rom.

Text: Mugurel Mărgărit

Colaborarea în vederea apariției de
Edihura Niculescu, în numărul 8-9/2003, este
Costina Cordas, Teacul

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de:
500.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1
Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere
a scrisorilor dumneavoastră este **22 Octombrie 2003**, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA NICULESCU

Romexpo S.A., profesionalism și performanță

Preocupată să își îmbunătățească și să își diversifice oferta, societatea Romexpo a venit permanent în întâmpinarea cererii pieței. În primul semestru al acestui an, Complexul expozițional Târgul Internațional București - Romexpo a găzduit un număr de 13 evenimente expoziționale, respectiv un târg general, și aici este vorba de TIBCO, Târgul Internațional de Bunuri de Consum și 12 manifestări specializate, a căror tematică a abordat domenii de interes deosebit pentru economia românească. Din rândul acestora ar trebui amintite: grupa de expoziții dedicate sănătății omului și planetei - *Rommedica, Rompharma, Romoptik, Romcontrola și Romenvirotec*; Târgul Național de Turism, prin care se urmărește promovarea potențialului turismului românesc; *Construct Expo*, târgul cu cea mai spectaculoasă evoluție și care, așa cum sugerează și numele său, reprezintă oglinda unui domeniu de activitate în plină ascensiune. *Romtherm și Expo Security, CER GLASS* sunt alte trei manifestări care se bucură de succes. Manifestările expoziționale organizate în prima parte a anului 2003, de către Romexpo S.A. au reunit circa 2.400 de firme participante din România și peste 30 de țări străine, din Europa, Asia, Africa și America, ceea ce demonstrează atractivitatea pieței românești.

Potrivit sondajelor realizate de către specialiștii Departamentului de Marketing al Romexpo, 80% dintre participanți s-au declarat mulțumiți de colaborarea cu organizatorul Romexpo; în ceea ce privește gradul de îndeplinire a obiectivelor propuse prin participarea la târg, 75% dintre expozanți au realizat noi contacte de afaceri, 71% au lansat produse noi, iar 70% și-au consolidat relațiile cu partenerii tradiționali.

În ceea ce privește numărul de vizitatori care au trecut pragul expozițiilor organizate de Romexpo, acesta s-a ridicat la circa 200 de mii. De reținut că în urma sondajelor efectuate în rândul acestora, a reieșit că 74% dintre aceștia aveau studii superioare, 60% reprezentau firme din sectorul privat, iar 65% aveau venituri de peste 150 \$/lună.

Ar mai trebui reținut faptul că Romexpo S.A. este și organizator de

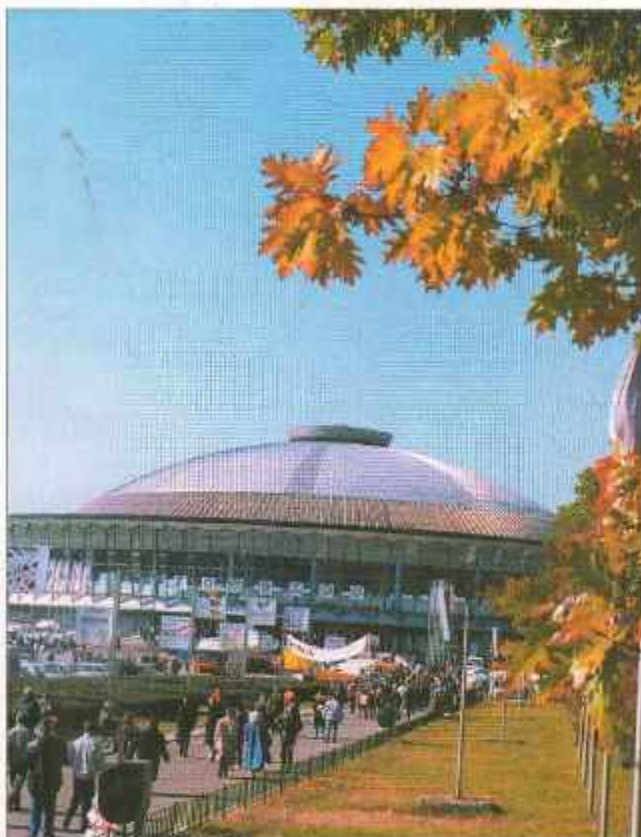
târguri externe, în acest sens asigurând, în primul semestru, participarea firmelor românești la 10 târguri internaționale. De asemenea, a mai participat la încă alte 5 târguri cu stand de reprezentare.

Interesul constant pentru promovarea mediului de afaceri s-a materializat prin amplificarea activității Romexpo Business Center, în cadrul căruia specialiștii societății au organizat întâlniri bilaterale între delegații din străinătate și reprezentanți ai firmelor românești, asigurând permanent o bună funcționare a circulației informațiilor de afaceri.

Eforturile comune de relansare a pieței interne și redării demnității producătorilor români s-au materializat prin organizarea unei serii de manifestări expoziționale desfășurate sub înaltul patronaj al premierului Adrian Năstase și desfășurate sub deviza *Produs în România și Conceput în România*.

Nu în ultimul rând, trebuie amintit realul succes de care s-a bucurat prima ediție a Târgului pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii, organizat în 2002, în colaborare, de către Camera de Comerț și Industrie a României și a Municipiului București și Ministerul pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii și Cooperatie. Având în vedere receptivitatea cu care a fost primit acest eveniment, în acest an s-au organizat și ediții regionale ale TiMM și este așteptată cu interes deosebit desfășurarea celei de-a doua ediții a Târgului pentru IMM-uri, care va avea loc în perioada 24-26 octombrie și care este organizată de către Agenția Națională pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii și Cooperatie (ANIMMC) în colaborare cu Camera de Comerț și Industrie a României și a Municipiului București, Romexpo S.A. și cu IBD/GTZ (Societatea Germană pentru Cooperare Tehnică, prin Programul de promovare economică și ocupare a forței de muncă).

Un rol nou și-a asumat Romexpo S.A. și prin abordarea laturii sociale, implicându-se cu seriozitate în programul de Responsabilitate socială a corporațiilor. În cadrul unui proiect generos, realizat cu finanțare parțială a USAID, Romexpo S.A. a acționat pentru renovarea și modernizarea Căminu-

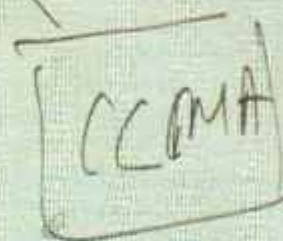
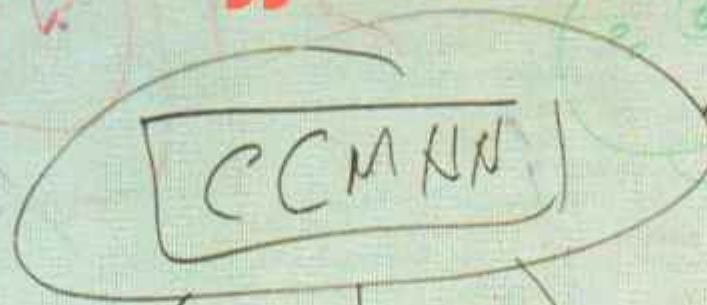
Cel mai important organizator de târguri și expoziții din România, Romexpo S.A. se bucură de împliniri pe măsura eforturilor depuse. Alături de diversificarea și creșterea permanentă a calității serviciilor specifice, una dintre preocupările majore ale Romexpo S.A. o constituie adâncirea implicării într-o serie de activități în premieră, menite să conducă la identificarea de noi căi de soluționare a problemelor cu care se confruntă comunitatea de afaceri din țara noastră.

lui de bătrâni de la Mănăstirea Pasărea.

Realizările Romexpo S.A. se înscriu în linia constant ascendentă înregistrată pe parcursul ultimilor 13 ani în care întreaga sa activitate a fost direcționată pentru asigurarea condițiilor optime dezvoltării economiei de piață. O dovadă concludentă în acest sens o reprezintă alegerea României, prin intermediul Romexpo, în conducerea Uniunii Internaționale a Târgurilor (UFI), cel mai prestigios organism internațional de profil. Acest statut reprezintă confirmarea profesionalismului pe care Romexpo S.A. îl pune, an de an, în slujba comunității de afaceri din România. Aceeași recunoaștere internațională a făcut ca Romexpo S.A. să fie admisă cu unanimitate de voturi ca membru al Alianței Organizațiilor de Târguri din Europa Centrală, CEFA, alături de alți 15 dintre cei mai importanți organizatori de târguri din 12 țări.

Dar, pentru că nu întotdeauna cuvintele pot suplini realitatea, pentru a vă crea propria imagine a ceea ce este și reprezintă Romexpo S.A. în peisajul expozițional românesc, vă adresăm invitația de a-i fi oaspeți.

„Suntem eu ...“

Sindac
PATRON

și nu „lucrăm pentru ...”

Interviu cu Dan Roșu, director de comunicare al *Rompetrol Group*

După trei ani de la preluarea rafinăriei *Petromidia*, grupul *Rompetrol* înregistrează nu doar indicatori de performanță financiară din ce în ce mai buni dar și un indicator pentru modul în care tratează aspectele sociale ale platformei industriale preluate de la stat: nici un conflict major de muncă. Dan Roșu, purtător de cuvânt în *Rompetrol* și responsabil pentru relația cu sindicatele, vorbește despre filosofia companiei și despre un nou concept pe care aceasta și-l asumă: *corporate social responsibility* (responsabilitatea socială a corporației).

Dan Roșu: „O comunitate sănătoasă

Domnule Roșu, *Rompetrol* încearcă să promoveze un model de guvernare corporativă cu accent pe un concept nou: *corporate social responsibility*. Ce înseamnă exact acest concept?

— De ceva vreme a apărut în lume termenul

de *stakeholder*, contrapuz celui de *shareholder*. Într-o companie *shareholder* e acționarul, *stakeholder* înseamnă angajatul și familia angajatului și toți cei ce au o legătură cu compania. Deci o companie este responsabilă și pentru angajații ei și față de familiile lor și față

de mediul în care trăiesc și față de toată comunitatea. Noi am învățat multă vreme că există un antagonism între un angajat și un angajator, celebra luptă de clasă în sistemul capitalist. Conceptul ăsta de *corporate social responsibility* nu face altceva decât să pună în acord interesele patronatului și cele ale angajatului, ca fiind comune. Dacă societatea merge bine, ea poate să se implice și în politicile de mediu și cele comunitare.

— Care este intenția *Rompetrol*, lansând și promovând un astfel de concept?

— Discutăm despre asta pentru că în România există foarte puține companii care fac așa ceva. România este un stat sindical. Dacă te uiți în spate realizezi că marile confederații sindicale au reușit să impună în ultimii 12 ani în relația cu guvernul niște norme de funcționare. Autoritățile sub presiunea sindicatelor au reglementat piața muncii. Au apărut două nevoi divergente: una de a schimba economia, alta de a menține niște relații sociale și economice foarte precise. Trebuie să găsești linia între interesul dictat de logica economică și cel legat de realitatea socială, ca să poți să împingi căruța înainte. Dacă am angajați mulțumiți, bine plătiți, vor munci bine pentru companie. Dacă au probleme, nu vor munci motivat. În *Rompetrol* avem o anumită idee: noi nu lucrăm pentru compania asta, noi suntem cu compania asta. Și atunci am încercat să creăm o cultură corporativă, niște valori proprii, astfel încât angajații noștri să se ghideze după principiul „Eu sunt cu *Rompetrol*” nu „Lucrez la *Rompetrol*”.

— Această filosofie importată funcționează de obicei la companii occidentale în care angajații sunt cooptați în structura acționariatului, se oferă opțiuni de cumpărare pentru manageri etc.

— Nu e adevărat. Dacă firma îi oferă angajatului oportunități de training, consultanță, înseamnă că își asumă anumite responsabilități sociale. Platforma *Petromidia* când am venit noi avea cinci calculatoare și un centru de calcul, acum există 500 de calculatoare, există palm-uri etc.

— Doriți să proiectați acest concept și în afară sau doar în interiorul companiei?

— Din momentul în care noi am preluat *Petromidia*, e prima dată când vorbim de *corporate social responsibility* în mod public. Nu am văzut în acest concept o rețetă de imagine. Noi chiar am crezut și credem în această idee. Atâta timp cât relațiile dintre angajator și angajat nu sunt relații conflictuale, ci de colaborare, când comunitatea în care eu lucrez este sănătoasă, eu pot să-mi dezvolt business-ul.

crează un business sănătos“

Nu pot să-mi dezvolt afacerea într-o comunitate bolnavă. Din acest motiv încerc să trag acest concept de *corporate social responsibility* în interesul meu. Ceea ce vreau eu să subliniez este că există un interes direct al patronatului și al managerilor de companii să se implice în comunitate, pentru că o comunitate sănătoasă le creează lor un business sănătos.

– Cui îi aparține ideea lansării acestui concept în compania Rompetrol?

– În bună măsură domnului Patriciu. Totul a pornit inițial ca o relație cu sindicatele. Premisa inițială de la care s-a pornit a fost aceea de a avea un reprezentant special al companiei care să se ocupe de relația cu sindicatele. Nu numai problemele majore ci și cele minore, deci un macro și micromanagement al acestor relații. Și atunci există un om, adică eu, care se ocupă de tot ceea ce înseamnă relații cu sindicatele, evident în colaborare cu departamentul de resurse umane. Discutăm relații de muncă, probleme care apar, transferul de personal. Când a apărut nevoia externalizării unor servicii a existat o negociere cu sindicatele pentru transferul acestor oameni. În paralel cu asta,

au existat și alte proiecte: locuințe, asistență medicală etc. Toate acestea fac parte din *corporate social responsibility*.

– Această abordare a reușit să protejeze compania Rompetrol de confruntările cu sindicatele?

– Puteti să-mi spuneți, câte dintre marile firme privatizate au făcut tranziția de la stat la privat fără mișcări de protest, ieșiri în stradă? La noi nu s-a întâmplat acest lucru și nu pentru că nu avem un sindicat puternic. În fapt este una dintre cele mai puternice organizații sindicale. Petre Tancău, președintele sindicatului Rompetrol, este chiar vicepreședintele CNSLR Frăția și în structura de conducere a confederației sindicale. În sectorul de petrol și petrochimie există două contracte colective de muncă. În negocierea cu sindicatul trebuie adesea să avem o dezbateră legată de ceea ce se poate acorda peste sau sub limitele impuse în aceste contracte.

– Ați reușit să impuneți condiții sub contractele colective de muncă.

– Am reușit, în negocierile cu sindicatele, ca în bună măsură să impunem un limbaj care să aibă la bază o logică economică. În bună măsură sindicatele noastre au înțeles că logi-

ca economică este cea care trebuie să dicteze inclusiv interesul social. Există și exemple în care n-am reușit.

– Unde ați reușit și unde n-ați reușit?

– Vă dau un exemplu, care are ambele valențe: într-o măsură am reușit, în alta nu. În contractul colectiv de muncă, la nivel de companie scrie că petrochimistii trebuie să primească o primă de Paști și de Crăciun. Indiferent că societatea este în pierdere sau nu eu trebuie să le dau o primă. Ce n-am reușit să-i convingem este că această primă trebuie să fie legată de o logică economică: am profit, îți dau primă, n-am profit, nu-ți dau. Ce am reușit să-i convingem a fost să nu aibă prima la nivelul pe care îl stabiliseră ei inițial. În momentul în care noi am preluat Petromidia, am preluat și contractul colectiv de muncă, negociat cu statul. Dar statul a negociat conform principiului „Proprietatea tuturor, proprietatea nimănui”. Pentru a nu avea probleme cu sindicatul, ieșiri în stradă și alte neplăceri, directorii se conformau cererilor sindicale. Și ne-am trezit că trebuie să dăm o primă cât un salariu mediu net pe economie, care la noi este undeva la 300\$. Am reușit să-i convin-

Parteneriat cu sindicatele.
Petre Tancău, liderul sindicatului Petrochimistul, le vorbește muncitorilor de la Petromidia

O parte dintre serviciile de mentenanță pentru Rafinăria Petromidia au fost externalizate. Procesul a decurs fără probleme sociale.

gem să accepte o primă cât mai aproape de realitatea economică. Este absurd ca, în momentul în care am datorii către stat, în loc să plătesc acele datorii, să plătesc prime de vacanță.

– Ce s-a întâmplat în cazul disponibilizărilor?

– Evident, am fost nevoiți să reducem activitatea în societate. Conform tuturor normelor și legislației, în această situație se consultă și sindicatele. Când se moderniza o instalație și nu mai era nevoie de 20 de oameni ci doar de cinci, sindicatele și-au dat acordul. Aici a fost o întreagă procedură cu sindicatul. Am reușit în toate cazurile să ne punem de acord asupra disponibilizărilor. Mai departe, am înființat ADLN-ul, Agenția de Dezvoltare Locală Năvodari, o agenție de servicii pentru comunitatea locală și mediul de afaceri. Înainte era obiceiul ca, în momentul în care salariatul disponibilizat și-a luat salariul compensatoriu și a ieșit pe poarta fabricii, compania nu mai era interesată de soarta lui. Noi am schimbat acest lucru, tot în ideea de *corporate social responsibility*. Le oferim servicii de asistență pentru șomeri, de reconversie profesională, inclusiv consultanță antreprenorială pentru cei care ar fi dorit să-și deschidă o afacere

– Ce este această agenție, o organizație nonguvernamentală sau o companie?

– ADLN este o companie care este făcută

de către noi, împreună cu Prefectura, Inspectoratul Teritorial de Muncă Constanța, Camera de Comerț și Industrie Constanța și cu alte firme private din localitate. Noi suntem acționarul majoritar. Am constituit această organizație în ideea ca *Petromidia*, care este o uriașă platformă industrială, să se dezvolte ca un parc industrial. Misiunea *ADLN* este următoarea: implicarea în dezvoltarea comunității locale, crearea de alternative pentru forța de muncă excedentară pe platformă, identificarea oportunităților de dezvoltare a mediului de afaceri, valorificarea resurselor existente. Concret: am facilitat pe platformă respectivă. Dacă cineva vrea să-și deschidă o afacere de pungă, de ce să o deschidă la Iași, să aibă cheltuieli de transport cu materia primă, mai bine vine pe platforma mea, are materia primă la îndemână și n-are decât o obligație: ca oamenii cu care operează să-i plătească din forța mea excedentară de muncă.

- Cine finanțează ADNL?

- În cea mai mare parte *Rompetrol*. *ADNL* oferă acum consultanță pentru IMM-uri, cursuri de pregătire în management, marketing, contabilitate, planuri de afaceri, surse de finanțare a afacerii, consultanță individuală. Încercăm să ne implicăm comunitatea locală în toate fazele ei: fie că e de vorba de organisme de stat sau nu.

- Există o diferență între normele companiilor multinaționale în România și ceea ce face *Rompetrol*?

- E mai ușor pentru o companie multinațională să spună că aplică norme înalte de *corporate social responsibility* când vine cu o investiție *green field*, își angajează oamenii după criterii bine stabilite și le spune: acestea sunt regulile la mine în fabrică. Dar *Rompetrol* este o firmă care a venit într-o comunitate de 3.500 de oameni activi pe o platformă industrială, plus familiile lor, o comunitate care funcționează conform unor reguli și valori din 1975. Și am venit acum cu un set de valori noi. Oamenii aceștia au suferit mutația de la stat la privat.

- Ați definit conceptul, ați alocat un buget pentru asta și apoi l-ați implementat, sau pur și simplu lucrurile au evoluat pe parcurs?

- Lucrurile s-au rezolvat pe parcurs. Noi nu aveam informațiile din interior și era mai greu să lucrezi pe un proiect standard. Noi ne-am raportat permanent la realitate și am încercat să păstrăm pasul cu realitatea. Tot ceea ce s-a întâmplat în *Petromidia* a fost o nebunie. Este foarte greu să cuantifici. Eram ca *Răzvan* *Donald* din desenele animate care, cu două mâini, trebuia să astupe o țevă din care se scurgea apa prin douăzeci de locuri. Au fost atâtea probleme și atâtea responsabilități încât lucrurile au crescut de la sine. Costurile de producție erau la 50 dolari pe tonă în 2000 și au ajuns la 20 de dolari pe tonă. E o scădere fantastică. Cheltuielile cu munca vie

aveau un rol important în această structură de costuri. Băncile veneau și spuneau: nu primești finanțare pe o asemenea structură de costuri.

- Vrea *Rompetrol* să creeze imaginea unei companii care-și asumă multe responsabilități sociale: e acesta un avantaj pentru companie?

- Ca imagine ar putea fi. Dar nu ne propunem să facem lucrul acesta ca să avem o imagine bună, ci pentru că logica lucrului o impune.

- În România s-ar putea presupune mai degrabă că multe dintre lucrurile despre care vorbiți sunt reminiscențe ale economiei socialiste. De ce întreprinderea mea trebuie să aibă două grădinițe și trei creșe și în plus și o echipă de fotbal?

- Nu-i adevărat. Treaba lor dacă unele companii nu vor să-și asume astfel de lucruri. Faptul că nu a existat nici o grevă, nici o mișcare sindicală la nici una dintre companiile preluate de *Rompetrol*, nici la *Vega*, care era pe lista de lichidare a lui Ciorbea, nici la *Petromidia*, preluată ulterior cu probleme sociale grave, înseamnă că am găsit o cale comună. Faptul că fabrica a funcționat permanent și n-a trebuit să pierd bani cu lopata într-o grevă este că ne-am asumat, și o parte și alta, niște responsabilități. Și sindicatul a reușit, cei drept, să facă întotdeauna ceea ce a promis.

Numeroase persoane folosesc Internetul pentru a comunica ușor, rapid și ieftin în întreaga țară, oferă o rețea hipermedia care a deschis noi posibilități de exprimare și comunicare. Băncile române au generat de programul fix de lucru la ghișeele băncilor și distanțele parcurse până la ac

Internetul mută b in

Perioada timpurie a WEB-ului a fost una orientată spre comunicări adresate persoanelor care dispuneau de o educație înaltă. Provenind din mediul militar și cel universitar, acestea puneau accentul pe calitate și transmiterea cât mai rapidă a informațiilor. WEB-ul nu viza încă aspectul comercial. Pe măsură ce Internetul a ajuns să aibă ampla acoperire de astăzi, WEB-ul s-a orientat și către oamenii obișnuiți. Pentru mulți, Internetul a devenit un stil de viață datorită facilităților sale multiple.

Românii pășesc, încet dar sigur, în epoca Internet. În 1988, numărul compatrioților noștri care aveau acces la Internet nu depășea pragul de 0,5 milioane persoane. Astăzi, rata de penetrare a Internetului a atins valoarea de 10 procente, existând, în România, în jur de 2,2 milioane de persoane care utilizează, în mod frecvent, Internetul. Mai mult, numărul domeniilor „.ro” a ajuns aproape de 50 de mii, de trei ori mai mare față de acum doi ani. Rezultatele unui sondaj de opinie, realizat la jumătatea acestui an de către Ministerul Comunicațiilor și Tehnologiei Informației (MCTI), arată că 53% dintre utilizatorii de Internet accesează pagini WEB pentru a căuta informații, 14% pentru a transmite mesaje prin e-mail, în timp ce ponderea celor care stau la taifas este de trei procente.

Internetul poate oferi mult mai mult decât informații, poșta electronică și chat. În țările dezvoltate, el este folosit, în special, pentru caracterul său preponderent comercial. Pentru români însă, a face comerț electronic a fost și este dificil. Sondajul realizat de MCTI arată că doar patru procente dintre utilizatorii de Internet din România accesează acest serviciu pentru operațiuni de comerț electronic. Ponderea relativ scăzută se datorează, în special, deficiențelor de plată electronică. România ocupă unul dintre locurile fruntașe în ceea ce privește fraudă pe Internet, tranzacțiile electronice având,

din punctul de vedere al băncilor, un grad sporit de risc. Cu toate acestea, există bănci care emit carduri ce pot fi utilizate pe Internet. Acestea au scos pe piață astfel de produse dar nu au ezitat să se protejeze în fața vulnerabilității. În primul rând, întreaga răspundere privind tranzacțiile ilegale, făcute pe Internet din contul de card al clientului, aparține în totalitate acestuia. În al doilea rând, folosirea cardului pe Internet se poate face doar dacă posesorul acestuia solicită băncii efectuarea tranzacției și doar pentru perioade mici de timp. În al treilea rând, băncile recomandă doritorilor de plăți pe Internet, achiziționarea unui card special, folosit doar în acest scop și care să fie alimentat la momentul cel mai apropiat efectuării tranzacției doar cu suma necesară acesteia.

Dincolo de aspectul negativ al fraudei în tranzacțiile cu necunoscuți prin folosirea cardului pe Internet, relația dintre client și bancă, via Internet, trebuie privită optimist. Și asta, mai ales atunci când banca efectuează plăți în numele nostru, cu sume exacte, unor parteneri pe care noi îi precizăm. Serviciile de tip internet-banking sunt cele care ne scutesc de pierderi de timp și enervări inutile la ghișeele băncilor, la casierile furnizorilor de utilități sau ale administrațiilor financiare.

Internet-banking-ul este urmașul serviciului electronic-banking, apărut cu mulți ani în urmă, serviciu adresat, în special, persoanelor juridice. „Electronic-banking-ul se realizează printr-o conexiune directă între utilizator și bancă și este independent de Internet. Clientul poate efectua plăți în lei sau în valută, poate primi extrasul de cont, detalii despre tranzacțiile efectuate sau informații de ordin general furnizate de bancă. Sistemul electronic-banking se bazează pe semnătura electronică. Clientul primește la instalare o dischetă pe care se găsește fișierul de semnătură electronică fără de care nu poate executa nici o plată. De aseme-

„Pe lângă managementul practic și sigur al conturilor, unul din principalele avantaje ale serviciului i-banking este reprezentat de costuri, întrucât comisioanele percepute pentru efectuarea tranzacțiilor sunt cu 50% mai mici decât cele pentru operarea la ghișeu prin oricare dintre sucursalele băncii”, afirmă Manuela Plapcianu, Head of Retail Banking Division HVB Bank Romania.

nea, i se comunică parola pentru a putea folosi semnătură electronică. În plus, pentru a se comunica cu banca există parole diferite”, afirmă Radu Iacubovici, șef Departament IT la Egnatia Bank România. Serviciul poate fi accesat doar de la calculatorul aflat în legătură directă cu banca. Acesta este, de altfel, marele dezavantaj al electronic-banking-ului. Internet-banking înlătură barierele de spațiu, oferind mobilitate deplină clientului în relația sa cu banca. Practic, poți fi în contact cu banca chiar și de la propriul domiciliu, nu neapărat de la birou. Totul este să fii în fața unui calculator care să poată fi conectat la Internet. În plus, serviciul se adresează și persoanelor fizice. Cât despre comisioanele bancare, acestea sunt mult mai mici decât cele practicate la ghișeele băncilor.

Deși băncile oferă în România servicii internet-banking de mai bine de doi ani, în prezent acest serviciu

me. Folosind rețeaua Internet, ca mijloc de transport, sistemul WEB combinat cu multimedia ânești fructifică noile oportunități. Avantajele noastre sunt imense. Dispare astfel disconfortul estea. Putem avea ghișeul bancar, la noi acasă, 24 de ore din 24, șapte zile din șapte.

ăncile propriile noastre locuințe

sistem de securitate pe mai multe niveluri, care garantează siguranța și confidențialitatea operațiunilor", spune Manuela Plapcianu, Head of Retail Banking Division, HVB Bank Romania.

Accesarea sistemului informatic al unei bănci care oferă servicii internet-banking se face prin intermediul unui nume de utilizator și al unei parole. „Unul dintre principalele motive pentru care nu s-a optat pentru internet-banking până de curând era lipsa de încredere în securitatea acestuia. Din acest motiv, la implementarea serviciului, un factor important l-a reprezentat găsirea unei soluții de securitate globală. Soluția constă în faptul că accesul în sistem este filtrat prin trei niveluri de securitate care se referă la numele de identificare a clientului, codul PIN știut doar de client și un cod suplimentar de siguranță, valabil doar 30 de secunde și numai pentru o singură tranzacție”, declară Manuela Plapcianu. Altfel spus, internet-bankingul este sigur.

La iarbă verde, cu familia sau prietenii, acasă așezați comod într-un fotoliu sau chiar la un Internet Caffé, prin internet-banking, orice român își poate verifica soldurile și tranzacțiile de pe conturi, constitui depozite la termen, consulta dobânzile și ratele de schimb valutar. Mai mult, pot fi transmise băncii ordine de plată în lei și în valută. „Este important de știut că prin internet-banking se poate plăti orice factură, la telefon sau electricitate. Pot fi achitate chiar și ratele la credite sau leasing, atât în țară cât și în străinătate”, susține Manuela Plapcianu.

Plata taxelor și impozitelor către stat este, cu siguranță, cel mai mare avantaj al internet-banking-ului. Acestea se pot achita fără a mai fi sclavul indolenței și impertinentei funcționarilor de la ghișee. „Am deja posibilitatea de a-mi achita taxele și impozitele locale fără a fi nevoit să mă deplasez în orașul de rezidență. Este o operațiune care necesită cel mult cinci minute, se poate realiza comod, de

acasă, nu e necesar să mă deplasez la sediul Primăriei din orașul meu. Pentru a realiza plata impozitelor, accesez site-ul primăriei Galați pe Internet, la www.primaria.galati.ro, verific ce taxe am de plătit și în ce quantum. Tot de pe site-ul Primăriei intru pe cel al băncii care furnizează serviciul de Internet-banking, aleg ce taxe vreau să achit și primesc confirmarea efectuării plății. Este simplu și la îndemâna oricui, este alternativa de care avem nevoie la cozile de la ghișee, la deplasarea la sediul Primăriei, la pierderile de timp și situațiile tensionate care apar în cazul efectuării plăților la ghișee. Realizarea unei plăți prin Internet nu este deloc complicată, se face în condiții de maximă securitate, se poate executa de pe orice calculator conectat la Internet, necesită existența unui card, a unui dispozitiv de securitate și respectarea unor proceduri simple”, afirmă ministrul Dan Nica.

Ministrul laudă sistemele românești de plată on-line a taxelor și impozitelor locale, considerându-le superioare celor europene. „Cred că unul dintre cele mai bine construite sisteme electronice pentru plata taxelor și impozitelor locale din țară este cel de la Bacău. Meniul este pe înțelesul oricui, operațiunile sunt prezentate în etape, de la simpla informare și până la momentul plății”, a afirmat Dan Nica, cu prilejul lansării aplicației pentru plata electronică a taxelor și impozitelor locale din Bacău.

Suntem pe drumul cel bun. Curând, goana nebună prin oraș și așteptatul la cozile infernale pentru a plăti telefonul, lumina, gazele sau apa vor fi doar o amintire tristă. Sau poate una hazlie, atunci când o vom povesti copiilor noștri care, cu siguranță, nu o vor putea înțelege.

mai poate fi furnizat doar de băncile avizate de MCTI. Conform spuselor ministrului Dan Nica, băncile care oferă clienților săi servicii internet-banking trebuie să demonstreze că sistemele de plată asigură confidențialitatea datelor utilizatorilor, păstrarea secretului bancar, restricționarea și monitorizarea accesului neautorizat în sistem.

La începutul lunii septembrie, existau 14 bănci avizate de către MCTI pentru servicii internet-banking. Avizarea ministerului certifică faptul că aceste bănci garantează siguranța deplină a operațiunilor bancare prin monitorizarea permanentă a conexiunilor la Internet și prin oferirea unor dispozitive suplimentare de securitate. „Indiferent de locul conectării, datele și conturile clienților sunt protejate de un

Dispozitivele de securitate suplimentare, oferite de bănci tuturor beneficiarilor internet-banking, sunt cele care ne protejează împotriva oricărei fraude. Ele sunt generatoare de parole care se modifică la fiecare accesare.

Text: **Giani Grădinaru**

Foto: **Robert Hanciarec**

Tudor Călin Zarojanu

Goi în prelungiri

Colegul și prietenul meu Petruț mi-a atras atenția că meciul Danemarca-România a fost o copie la scară redusă a soartei plaiurilor mioritice.

Într-adevăr! Urmăriți cu atenție orice moment cât de cât notabil, despre care s-a știut din timp, în istoria recentă a României.

Mal întâi începe să fiarbă **semnificația**: evenimentul dospește de la „important” până la „decisiv”. De la o vreme, nouă nu ni se mai întâmplă decât lucruri decisive. Vă mai amintiți că în discursul lui Ceaușescu revenea obsesiv sintagma „an hotărâtor”? Dacă jucăm cu Malta ori urmează să semnăm un acord pentru evitarea dublei impozitări cu Insulele Vanuatu, oficialii au grijă să sublinieze că numai în aparență e vorba de un lucru simplu, în realitate semnificațiile frizând probleme planetare și chiar intergalactice.

În preajma momentului, se ating cote de isterie. Se ajunge la urlete de genul „Fără mama lor a dracului, de data asta le-o punem!” și la afirmații, cu litere de-o șchioapă, conform cărora un cetățean în ghetă și chiloți de sport este nici mai mult nici mai puțin decât „adevăratul rege al românilor” (poate din categoria ălor care-și mai spun și bulibași!). În același timp, spiritele mai prudente (sau mai șmechere) încep să-și pună problema ratării și aruncă pe piață semne de întrebare și mesaje amenințătoare: „Dacă nici acum... DEMISIA!”

Urmează meciul propriu-zis, care se desfășoară de regulă în același mod: ai noștri încep

timid; ai lor ne cam umilesc; spectatorii se enervează; la un moment dat, ai noștri se trezesc din pumni și ies la bătaie, cu oarece succes; spectatorii exultă; deodată, se întâmplă ceva (ori ni se pare nouă că se întâmplă) care ne dă peste cap și ne lasă cu buzele umflate; spectatorii urlă, comentarii la fel: „Nu se poate, nu se poate, nu se poate!!!”; ba se poate; meciul se termină; rămâne cum am stabilit; s-au calificat alții.

În secunda doi, după fluierul final, încep comentariile. Spectatorii se risipesc nervoși, gesticulând. Uneori, gesturile sunt atât de ample încât mai dispar câte o statuie de pe soclu. Acasă sau în vreo crăsmă, cei care au urmărit evenimentul la televizor își trag sticlele mai aproape și vorbesc toți deodată. Mai exact tipă. Pe micile ecrane încep să se perinde analiști. În direct și la o oră de vârf sunt invitați toți cei implicați, plus tuteții. Deși susțin puncte de vedere sofisticate, în rezumat toți spun aceleași lucruri: 1. Nu e vina noastră (drept care nimeni nu demisionează); 2. Nu e nicidecum vina noastră; 3. Ne-au copt-o (UEFA, FMI, BM, FIFA, CIA, KGB, ONU, NASA, FBI, UE etc.); 4. Totdeauna ne-o coc; 5. E o conspirație mondială împotriva biete noastre țărișoare; 6. N-a fost penalty la noi, ci la ei; 7. N-a fost ofsaid la noi, ci la ei; 8. De fapt, nici n-a fost meci; 9. Pe de altă parte, stați așa, că mai sunt șanse, dacă se retrag toți ceilalți; 10. Ția care omoară negri și care construiau catedrale când noi ne luptam cu hunii.

A doua zi, ziarele sunt pline de invective la adresa tuturor, dar mai ales a Occidentului ticălos și a reprezentanților lor cu fluier. Un cotidian național a publicat recent, pe prima pagină, poza criminalului respectiv, cu îndemnul „Sculpați aici!” – fără a băga de seamă, probabil, că, în felul acesta, îndemneau cititorii să le boteze ziarul...

Peste o zi sau două urmează comunicatele oficiale ofuscate: cu surprindere și mâhnire am constatat că... Mai țineți minte când Guvernul a emis un comunicat tăfnos referitor la un film (*Caracatița* – ultimul episod al ultimei serii)?

Peste o săptămână spiritele încep să se potolească. În definitiv mai avem și alte probleme, cum ar fi întreținerea, chestiune gravă mai ales pentru ăi de au patru case și toate frumoase.

Peste maximum o lună s-a cam uitat despre ce era vorba în propoziție. Doar prin Cișmigiu, la Colțul microbiștilor, dacă vremea o permite, bătrânei cu un iaurt în sacoșă își mai amintesc de rușinea de-am pățit.

Tot cam pe-atunci începe agitația pentru următoarea calificare, integrare sau autobăgare în seamă și tot românul este din nou fericit: are iarăși un orizont luminos! Poate măcar de data asta n-o să-l întunece hidra capitalistă franco-american-burghezo-moșierească.

Și uite-așa trece meci după meci și noi rămânem cu impresia că întotdeauna a fost gol în prelungiri. De fapt, am fost goi în prelungiri.

Dulce revedere, grea despărțire

Scene tulburătoare în Munții Diamantului: nord-coreenii care și-au revăzut rudele după o jumătate de secol se despart cu greu de acestea. Un număr de 453 de sud-coreeni au vizitat, în două grupuri, țara fraților lor, pentru a-i întâlni pe cei de care soarta i-a despărțit atâta amar de vreme. Vizita face parte din programul de „apropiere” a celor două Corei, proces care se desfășoară nu fără dificultăți, dar cu progrese vizibile.

Trenule, mașină iute

Parcă pentru a stârni și mai aprig sentimentele Nordului, Coreea de Sud a testat, la Chenoan, la sud de Seul, un tren de mare viteză, construit de un consorțiu alcătuit de Rotem Co. și Hyundai Heavy Industries. Trenul a depășit limita de 300 de kilometri pe oră, Coreea de Sud devenind astfel cel de-al cincilea stat din lume care posedă o asemenea tehnologie.

Demolări olimpice

Popor prevăzător și calculat, chinezii au început deja pregătirea Jocurilor Olimpice din 2008. În Beijing au loc masive demolări, pentru a lăsa loc viitoarelor construcții de stadioane și satului olimpic. Evident, nu lipsesc criticile pentru această acțiune: tradiționaliștii acuză oficialitățile că sacrifică atmosfera edificată specifică de dragul unei modernizări occidentale cu orice preț. *O tempora...* ■

Urbi et orbi

Sfinția Sa Dalai Lama s-a adresat new-york-ezilor, în 21 septembrie, cu o Cuvântare publică pentru New York - 2003. Mii de oameni s-au adunat să-l asculte pe cel forțat să se auto-exileze din Tibetul

natal cu decenii în urmă, liderul spiritual al regiunii, care face valuri pe oriunde se duce, căci Beijingul protestează pentru primirea lui oficială. ■

Atentat după atentat

După cumpănitul atentat care a lovit sediul din Bagdad al Națiunilor Unite și în care, alături de mulți alții, și-a pierdut viața înaltul comisar ONU Sergio Vieira de Mello, un nou act terorist a zguduit capitala irakiană: o mașină-capcană a explodat în apropierea birourilor ONU din *Hotelul Canal*. În deflagrație au murit mai multe persoane, iar Akila al-Hashimi, membru al Consiliului irakian de guvernare, a fost rănit. Alungarea lui Saddam Hussein este departe de-a fi adus liniștea în Irak... ■

Bazil Ștefan

Rusia vrea un imperiu mai mic

Indiscutabil, președintele Rusiei adoră istoria, chiar dacă nu neapărat cea care ne place nouă. Dovadă felul cum a pus în scenă summit-ul din 18-19 septembrie al Comunității Statelor Independente (CSI), organizația care s-a vrut o continuare, în forme noi, a fostei URSS, după prăbușirea acesteia, dar pe care cele trei state baltice au refuzat-o de la bun început. Pentru semnarea de către „cei patru mari” din CSI, Rusia, Ucraina, Belarus și Kazahstan, a Acordului privind crearea Spațiului Economic Unic (SEU), Putin și-a invitat omologii din CSI la lăta, lucrările întâlnirii desfășurându-se chiar în fosta reședință de vară a țarilor, Livadia. Mesajul cifrat al alegerii acestei locații: „aici facem istorie”. Firește, istorie à la lăta. Căci acest spațiu economic unic, care va urma, cel puțin ca intenție, modelul de succes din vestul Europei, chiar asta va însemna: o divizare comparabilă cu cea din 1945, care a înălțat cortina de fier a războiului rece, tăind Europa în două. Diferența: divizarea se limitează acum la spațiul ex-sovietic. Cele trei republici est-slave plus Kazahstanul, unde rușii, ucrainenii și bielorușii sunt deja mai numeroși decât kazahii băștinași, în jumătatea nordică a țării formând chiar o majoritate clară, și-au rezervat în exclusivitate

noul artefact politic. Acest exclusivism este demn de reținut, chiar dacă, de fapt, nici nu se știe prea bine câți amatori de aderare la SEU existau în realitate, din moment ce balticii refuzaseră deja CSI, iar Ucraina a intrat în hora SEU mai mult trasă cu forța decât de bunăvoie, printre adversarii acestui proiect numărându-se inclusiv membri ai guvernului de la Kiev.

După unele zvonuri neconfirmate oficial (dar cine mai confirmă asemenea afurisiri?), ambasadorul ucrainean la București, Buteiko, și-ar fi dat chiar demisia, în semn de protest față de preferința lui Kucima pentru integrarea est-slavă și abandonarea celei europene. Acest exclusivism, justificat de Putin prin argumente de ordin economic, are în realitate rațiuni politice. Nereușind să facă din dezlănata CSI entitatea politică unită și puternică dorită de Boris Elțin, care să asigure, în forme noi, continuitatea imperiului rus, Vladimir Putin pare să fi optat pentru o formulă apropiată de cea sugerată, încă înainte de prăbușirea URSS, de marele scriitor Andrei Soljenitin: o uniune a celor trei republici ex-sovietice slave, plus Kazahstanul (Soljenitin zicea „nordul Kazahstanului”, dar în mod evident Kremlinul nu consideră fezabilă o asemenea decupare teri-

torială). Foarte interesant și demn de reținut este faptul că protestul cel mai clar împotriva acestui proiect de piață comună a venit din partea lui... Vladimir Voronin! Acesta s-a arătat foarte nemulțumit de faptul că varianta avansată de guvernul de la Chișinău, care viza „modernizarea” CSI, printr-o „racordare la standardele europene”, nu a avut câștig de cauză iar celelalte state din CSI „au fost puse în fața faptului împlinit”. Furios, probabil, mai mult pentru că Moldova dintre Prut și Nistru a fost lăsată pe dinafară de „fratele cel mare” de la Kremlin, ceea ce ar putea însemna dezavantaje economice, Voronin a anunțat că țara sa va trece la „acțiuni mult mai hotărâte în direcția Uniunii Europene”. Dacă această neasteptată schimbare la față a lui Voronin va fi reală și nu o simplă ieșire nervoasă, după care să se sperie de propriul curaj, s-ar putea să asistăm la evoluții foarte interesante la Chișinău. În ceea ce privește noua creație a lui Putin, rămâne de văzut în ce măsură va avea mai mult succes decât CSI-ul lui Elțin. Dacă va fi o reușită, vom fi din nou vecinii unui imperiu rus, mai mic decât cel vechi, dar mai coerent, mai modern și mai eficient, uneori poate și agresiv – și vom binecuvânta aderarea la NATO. ■

„Pe indivizii certați cu legea i- să se simtă și mai mult ame

ministrul Admi

Ministrul Administrației și Internelor, Ioan Rus, s-a născut la 21 februarie 1955, în comuna Urișor, județul Cluj.

A absolvit Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca, Facultatea de Mecanică, și este doctor inginer, specialitatea Tehnologia Construcțiilor de Mașini.

Este autor și coautor la opt cărți, 44 de lucrări științifice, trei contracte de cercetare științifică.

Membru PDSR din 1994, a devenit, consecutiv, prim-vicepreședinte PDSR Cluj, președinte PSD Cluj, Președinte al Ligii Președinților PSD al Consiliilor Județene, vicepreședinte PSD.

Este căsătorit și are doi copii. Este locotenent-colonel în rezervă.

aș sfătui nințați"

Interviu cu Ioan Rus,
nistrației și Interne

▼ Cât de strânse sunt legăturile între Administrație și Interne? De ce nu au fost reunite mai demult cele două domenii în același minister?

— Cele două domenii sunt subsisteme ale aceluiasi sistem, al Afacerilor Interne, iar acest lucru nu este un element de noutate. În epoca Principatelor Unite — deci, pe timpul domnitorului Alexandru Ioan Cuza —, la începutul secolului trecut și în perioada interbelică, structurile de administrație și de ordine publică au funcționat în subordinea Ministerului de Interne, iar funcția de ministru de interne a fost cea mai înaltă în ierarhia Consiliului de Miniștri. Administrația presupunea inclusiv gestionarea problematicei ordinii publice și siguranței cetățeanului, iar Poliția, Pompierii și alte structuri funcționau ca servicii publice. O constituție democratică dă o anumite configurație instituțiilor statului ca expresie a raporturilor între stat și cetățen și a funcțiilor pe care statul le îndeplinește în societate. Regimurile totalitare care s-au succedat timp de o jumătate de secol au statuat un sistem în care Administrația și Internele au funcționat separat, iar tranziția care a început după decembrie 1989 a impus menținerea, pentru o perioadă, a acestei separări. A fost necesară respectarea unui anumit algoritm, până să se creeze condițiile propice unei asemenea unificări: alegeri libere, crearea unui nou sistem legislativ, bazat pe principiul separării puterilor în stat și pe pluripartidism, democratizarea relațiilor între cetățeni și instituții, stăvilirea infracționalității, demilitarizarea Poliției, a Aparatului Central și a altor structuri, întinerirea personalului ș.a. Abia după ce s-a trecut prin aceste „puncte obligatorii”, unificarea Administrației și Interne într-un „minister integrat al cetățeanului” a devenit realizabilă. Stabilirea, ca obiectiv strategic, a integrării României în NATO și în Uniunea Europeană a grăbit acest proces, modelul din țările partenerie — adică standardul spre care tindem — fiind acela al funcționării Administrației și Interne în cadrul aceluiasi minister.

— Cât de dificilă a fost unificarea Administrației cu Internele (logistic și uman)?

— Până în prezent, am parcurs prima etapă, cea a unificării „la vârf”, prin fuziunea aparatelor centrale ale celor două foste ministere, a atribuțiilor și personalului, în cadrul procesului de reorganizare a Guvernului României. În prezent, ministerele elaborează strategii proprii, care vor fi analizate în Consiliul Guvernamental pentru monitorizarea reformei în administrația publică, organism creat, prin Hotărâre de Guvern, în anul 2001. Pe baza acestor analize, în perioada următoare, va fi definitivată Strategia Guvernului, care va conține planurile de acțiune, pe etape, precum și evaluarea costurilor aferente. Este o etapă de concepție, de trecere la o nouă calitate în administrație, cu toate dificultățile care rezultă de aici. Nu este ușor să se imprime o filosofie axată pe cetățean și comunitate; cu noi concepte, proceduri și stan-

darde, să se elimine automatisme și clișee care au fost în practică atâția ani. În această etapă, dificultățile nu sunt cele de logistică. Nu lipsesc nici specialiștii care să proiecteze noua construcție instituțională, nici sprijinul extern. Forurile Uniunii Europene agreează și sprijină activitatea pe care o desfășurăm. Sunt, însă, dificultăți de altă natură: multe dintre reglementări au devenit inoperante, iar până vom elabora altele noi, în baza Strategiei Guvernului, va trebui să lucrăm, îndeosebi la nivelul structurilor de execuție, după vechile reglementări. De altfel, așa prevăd și principiile de management al schimbării. Când se va trece la materializarea Strategiei, sunt sigur că percepția va fi alta.

— Administrația locală avea destule probleme. Nu v-a fost greu să le „moșteniți”?

— Ioan Rus este „moștenitorul” problemelor din administrația locală, în măsura în care este și moștenitorul demilitarizării Poliției sau al Programelor Prioritare de Acțiune ale Ministerului. Defecțiunile, ca și plusurile în gestionarea unui domeniu, sunt legate nu numai de persoana unuia sau a altuia dintre miniștri, ci de un întreg complex de factori. Moștenim probleme și lăsăm moștenire probleme; moștenim realizări și lăsăm moștenire realizări. Nu toate pot fi rezolvate în același timp și foarte bine. De aceea se și practică sistemul de lucru pe priorități. Pentru perioada următoare, Administrația, îndeosebi cea locală, reprezintă o prioritate și vom acționa în consecință, cu toată răspunderea și fermitatea.

— Când credeți că va ajunge polițistul să fie privit de cetățean mai mult ca un sprijin decât ca o amenințare?

— Polițistul este privit ca un sprijin pentru cetățean. Șefii Inspectoratelor Județene, inspectorul general al Poliției Române, secretarul de stat pentru ordine și siguranță publică, eu personal, primim, zilnic, scrisori semnate de cetățeni de profesii diferite, din țară sau din străinătate, prin care se aduc mulțumiri pentru modul exemplar în care polițiștii le-au recuperat bunurile furate, le-au salvat viața sau i-au ajutat în momente dificile. A ajuns un reflex ca un cetățean care se simte amenințat, să sune la 955 sau să apeleze la primul polițist întâlnit pe stradă. Acestea sunt semnale că populația găsește un sprijin în poliție. Este adevărat, primim și scrisori prin care sunt reclamate nereguli sau abuzuri, sau prin care ni se semnalează lipsa de implicare a unor polițiști. Dar nici din aceste scrisori nu rezultă că polițiștii ar fi o amenințare, ci doar dorința de a se face lumină, de a fi pedepsite ilegalitățile sau de a beneficia de serviciile unui polițist în care să aibă mai multă încredere. Dacă, totuși, cineva se simte amenințat de polițiști, acela sunt indivizii certăți cu legea. Iar pe aceștia i-aș sfătui să se simtă și mai mult amenințați, pentru că probele fapte îi expun amenințării din partea

Politei. Ca o completare, aş dori să evidenţiez rolul pozitiv pe care îl au, în apropierea dintre poliţişti şi cetăţeni, Programele Prioritare de Acţiune ale M.A.I. „Pentru comunitate împreună cu cetăţenii”, „Pentru liniştea comunităţii rurale”, „Trafic rutier mai sigur”, „Străzi linişite – oraş sigur”. Aţi remarcat că toate denumirile încep cu „pentru”. Cum să te simţi ameninţat de cineva care îţi asigură liniştea şi siguranţa?

– În cadrul Politei s-a operat cea mai dură „curăţenie” din toate instituţiile româneşti, mergând până la arestarea unor poliţişti. Probabil şi alţii se simt vizati. Nu vă temeţi de o răzvrătire?

– Răzvrătire?! Din partea cui? Din partea câtorva zeci de poliţişti care au ales calea încălcării legii pe care aveau obligaţia profesională să o apere? Care au fost plătiţi de contribuabili să le apere drepturile, libertăţile şi proprietatea, iar ei s-au dovedit nedemni de statutul lor profesional? Sau sugeraţi că s-ar putea răzvrăti complicităţi lor de activităţi infracţionale? Nu trebuie să ne temem de aşa ceva! Nimeni nu este mai presus de lege. Nici poliţiştii de la Secţia 5, care au comis fapta ruşinoasă de a fura în rând cu hoţii, nici poliţiştii de la frontieră de la Timişoara, care au confundat patrimoniul instituţiei cu propria lor moşie. Cine nu respectă întocmai deontologia profesiei de poliţist, să plece unde-i este locul! Chiar şi la penitenciar, dacă legea prevede aşa. În ceea ce priveşte destituirile din funcţii de conducere, am fost clar încă de la început, şi am fost ferm în toată

perioada de când îndeplinesc funcţia de ministru: încredinţarea unei funcţii nu este o răsplăţă. De la şefi se cere performanţă şi eficienţă, pentru structurile pe care le conduc. Cine nu poate, nu ştie sau nu vrea, pleacă spre a lăsa locul altora, capabili. Indicatorii de performanţă sunt foarte clari, atribuţiile sunt bine precizate, fişele posturilor prevăd pentru fiecare ce are de făcut. Priorităţile României,

de integrare europeană şi euro-atlantică, aşteptările populaţiei, care este îndreptăţită să beneficieze de ordine şi siguranţă de nivel european, nu pot fi îndeplinite dacă stăm şi aşteptăm după fiecare să-şi facă munca pentru care este plătit. Am spus-o şi la bilanţul Politei Române, în luna februarie, am repetat şi cu alte prilejuri: cei care, în urma evaluărilor, sunt eficienţi, vor fi promovaţi şi recompensaţi; iar cei care vor fi codaşi, vom face tot ceea ce prevede legea ca

să-i utilizăm în altă parte, unde sunt competenţi. Aşa este corect, iar unde este corectitudine, nu încapă nici revolta, nici teama de revoltă.

– Pe de altă parte, cum se poate micşora riscul ca în rândurile Politei să ajungă oameni predispuşi ei înşişi la infracţiuni?

– Prin aplicarea unor metodologii, care să-i „cearnă” permanent pe cei corecţi şi să-i scoată din sistem pe cei care prezintă riscul de a comite asemenea fapte. Aplicarea proce-

durilor de selecţionare a candidaţilor pentru şcolile de agenţi şi pentru Academia de Poliţie Alexandru Ioan Cuza, activitatea de cunoaştere pe timpul şcolarizării, aplicarea prevederilor Ghidului carierei profesionale, în special a procedurilor de acordare a gradelor profesionale şi de numire în funcţie, testele de integritate sunt tot atâtea prilejuri de „cernere”. De fapt, acestea sunt, în linii generale, procedurile prin care se asigură integritatea poliţiştilor în toate statele democratice.

– Cum stau internele din punctul de vedere al integrării în structurile europene şi nord-atlantice?

– Dacă Armata este „vârful de lance” al integrării României în NATO, Internele au fost – şi sunt! – elementul precursor al integrării în Uniunea Europeană. În fiecare an, am rezolvat, metodic, tenace, corect, câte o „temă” cu miză europeană, iar ceea ce ne-am angajat, am îndeplinit cu stricteţe. Progresele din domeniul modernizării Politei de Frontieră şi în securizarea frontierei au avut ca efect libera circulaţie a cetăţenilor români în spaţiul Schengen. Au urmat demilitarizarea Politei, Politei de Frontieră şi Aparatului Central al M.A.I. – în cadrul unui proces de o amploare fără echivalent în ţările din estul Europei – primirea Jandarmeriei Române, ca membru cu drepturi depline, în Asociaţia Poliţiilor şi Jandarmeriilor Europene şi Mediteraneene cu Statut Militar (FIEP), trimiterea unui detaşament de jandarmi în misiune de pace în Kosovo, sub egida ONU, şi a unor ofiţeri de poliţie, sub egida ONU, OSCE şi UE, în alte zone sensibile. Este în curs de derulare procesul de integrare în domeniul Urgenţelor Civile – în luna octombrie, în România, urmează să se desfăşoare o importantă aplicaţie internaţională, pe această linie – iar negocierile la Capitolul 24 Justiţie Afaceri Interne vor fi, în curând, încheiate. De asemenea, un număr de 150 de tineri se vor specializa, în Uniunea Europeană, în domeniul Administraţiei Publice, iar prin activitatea pe care o desfăşoară Centrul SECI de la Bucureşti, contribuim într-o importantă măsură la exercitarea, de către România, a rolului de factor de stabilitate şi securitate în Balcani. Toate aceste rezultate se bucură de aprecierea forurilor internaţionale, a NATO şi UE, iar faptul că, anterior înfiinţării Ministerului Administraţiei şi Internelor, s-a accelerat procesul de euroconformizare a Internelor, ne sprijină foarte mult, acum, în canalizarea eforturilor pentru accelerarea reformei în Administraţia Publică.

– Anul viitor, când se va încheia actualul dumneavoastră mandat, care vor fi principalele realizări pe care le veţi pune în bilanţ?

– În spiritul transparenţei pe care o promovăm şi o vom promova cu consecvenţă, materialul de bilanţ, şi realizările care vor fi, îl vom da publicităţii atunci, cu prilejul bilanţului. Va fi pus inclusiv la dispoziţia revistei *Flacăra*.

interviu de Tudor Călin Zarojanu

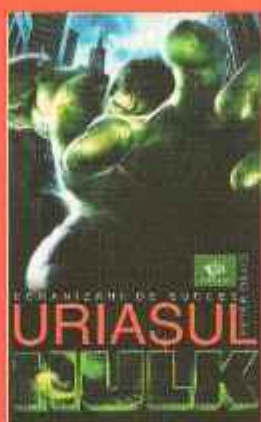
Robbie Williams - Live Summer 2003

Pe parcursul a trei zile din august în parcul Knebworth, cântărețul preferat al Marii Britanii a concertat în fața a celor 375.000 de fani încreștând recordul celor de la Oasis. Acum, prin intermediu acestui album oincine poate retrai experiența primului album live a lui Robbie, începând cu intrarea lui fantastică pe scenă, suspendată deasupra scenei, asemenea imaginii copertii albumului Escapology, până la aportul impetuos al publicului la melodia Angels. În timpul recentului turneu european Robbie a adunat peste 1,2 mil. de oameni la concertele sale, iar alți 3,5 mil. au urmărit show-ul de pe Knebworth din 2 august la TV. Albumul conține următoarele piese: Let Me Entertain You, Let Love Be Your Energy, (We Will) Rock You, Monsoon, Come Undone, Me & My Monkey, Hot Fudge, Mr. Bonjagles, She's The One, Kids, Better Man, Nan's Song, Feel, Angels.

Pretul albumului de muzică este:
caseta 99.900 lei, CD 449.900 lei
Producătorul albumului de muzică este: EMI

Peter David - URIAȘUL HULK

Într-un laborator din Berkeley, Bruce Banner, un tânăr bântuit de trecutul său obscur și de patimile pe care nu i-a cunoscut niciodată, lucrează intens și și noaptea. Savant strălucit, cu emoțiile reprimare și puține abilități sociale, Bruce și colegii sa, mandra și frumoasa Betty Ross, experimentează capacitățile trupului de a se vindeca și de a lupta împotriva bolii. Însă când capacitatea de regenerare a organismului uman captează interesul armatei care înțelege acest potențial pe câmpul de

luptă al viitorului, munca lor de cercetare atrage o atenție nedorită.

Iar când Bruce este expus radiațiilor într-un accident care l-ar fi putut ucide, un adevărat doreros despre trecutul său începe să se contureze. Împreună cu altceva, cu ceva din străfundurile propriului său trup, care răbulește atunci când este provocat... când este împins dincolo de rațiune... când hura îl copleșește și se transformă în... HULK, URIAȘUL.

Editura: Litera Internațional
Preț 119.000 Nt. pag: 300 pagini

Ciocolată cu dragoste

CIOCOLATA CU DRAGOSTE este o tablă comică despre modul în care degustarea plăcerilor vieții poate schimba o persoană, o relație, un oraș. Este o poveste amuzantă despre tentatie, represie și puterea eliberatoare a simțurilor.

cu: JOHNNY DEPP, JULIETTE BINOCHE
regia: LASSE HALLSTROM
premiu: 2001-5 nominalizări Oscar (Actriță în rol principal, Actriță în rol secundar, Muzică originală instrumentală, Cel mai bun film)
Preț: 399.900 lei

Top 10 carte diverta

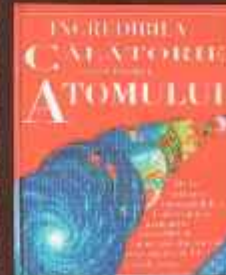
1. DEVEGHE ÎN LANUL DE SECARĂ - J.D. Salinger, POLIROM
2. JOACA PREFERATĂ - L.Cohen, POLIROM
3. ORELE - M. Cunningham, POLIROM
4. FRUMOSII ÎNVINȘI - L.Cohen, POLIROM
5. STIRI DESPRE O RĂPIRE - G.G. Marquez, RAO
6. CRONICILE DIN BLACKSTONE - J.Saul, RAO
7. HARRY POTTER ȘI CAMERA SECRETELOR - J.K. Rowling, EGMONT
8. TRILOGIA STĂPÂNUL INELELOR - 3 vol. - J.R. Tolkien, RAO
9. HARRY POTTER - PRIZONIER ÎN AZKABAN - J.K. Rowling, EGMONT
10. USA INTERZISĂ - G. Lăiceanu, HUMANITAS

Top 10 muzică diverta

1. COMPILAȚIE • CĂLĂTORIE MUZICALĂ 3
2. COMPILAȚIE • PARTY MANIA
3. D-ZONE • DISCO-ZONE
4. NICOLA • BEST OF
5. HOLOGRAF • PUR ȘI SIMPLU
6. IN GRID • RANDEZ-VOUS
7. COMPILAȚIE • MEGAMIX 00-SETE DE DIS.
8. NICO • GÂND PENTRU EI
9. COLDANA SONORĂ CLONĂ VOLI (VERS. LB. ARABA)
10. SCOOTER THE STADIUM TECHNO EXP.

Căștigătorul concursului organizat de DIVERTA din Fiecare nr. 8-9/2003 este:
Radu Angheluta, Bucuresti

Concurs diverta

Premiu
Incredibilă
Călătorie spre
centrul Atomului

EDITURA

Decupai talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1
Căștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este
22 octombrie 2003, data poștei

Chicago

SUA/Canada, 2002 – 113 minute

Distribuit de: NEW FILMS ROMANIA

– OSCAR 2002 (pentru cel mai bun film)

– GLOBUL DE AUR 2002 (cel mai bun film-muzical sau comedie)

– câștigător a 6 premii OSCAR (13 nominalizări) și 3 GLOBURI DE AUR (5 nominalizări).

... iar lista ar mai putea continua, precizând că dintre cei trei interpreți principali ai acestui briliant „MUSICAL” (adică **RENEE ZELLWEGER**, Globul de Aur pentru cea mai bună actriță; **CATHERINE ZETA-JONES**, Oscar pentru rolul secundar; **RICHARD GERE**, Globul de Aur pentru cel mai bun actor într-un film

muzical – ?!), **nici unul NU ESTE cântăreț de profesie...!**

Fenomenul „CHICAGO” pornește de la o povestire scrisă de o ziaristă de la *Chicago Tribune* în 1926. Se materializează apoi într-un film mut realizat în 1927, un altul în 1942 cu Ginger Rogers, apoi într-un muzical

de enorm succes în 1975... Actualul film **Chicago** își începe istoria în anul 1994, atunci când scriitorul-scenarist **BILL CONDON** a trecut la punerea în text a acestui subiect, despre care el însuși declară: „Corupția din instituțiile legale, patologia aspirației către celebritate, își află expresia în încercarea de a seduce publicul!”... „Un film periculos, sexy, debordând de umor negru!” – mai completează actrița Zeta-Jones.

Și este normal să fie așa întrucât – deși acțiunea se desfășoară în perioada prohibiției și a lui Al Capone – filmul este **de o actualitate absolut impresionantă**, prin modalitatea de a acuza corupția justiției, pe de o parte – pe de alta prin a desființa toate oneroasele „tarabe” ale industriei de divertisment, bătute și astăzi de către imbecilii notorii, sau purii...! **FILMUL ÎN SINE ÎNSĂ ESTE CU TOTUL ALTCEVA...**

Este un spectacol vizual, muzical, coregrafic și interpretativ cum rar am mai întâlnit! Din acest punct de vedere, școala americană a „music-hall”-ului cinematografic se dovedește, încă, **imbatabilă!**...

Deși inedit ca subiect (două frumuseți aflate în pușcărie **pentru crimă**: R. Zellweger și Zeta-Jones – un avocat corupt dar genial: R. Gere, care bate step și cântă de te urci pe pereți de entuziasm! – ba chiar și o execuție capitală, prin spânzurătoare), filmul este absolut copleșitor, mai ales în cea de-a doua jumătate a sa, prin ritmul feroce al imaginilor, prin plastica sa desăvârșită... **dar și prin:**

...Montajul, **absolut incredibil!**, semnat de către **MARTIN WALSH** (laureat al **OSCARULUI** exact pentru acest, prea-anonim, domeniu al creației cinematografice...!).

Horia Pătrașcu

Amor pe contrasens

„El otro lado de la cama“

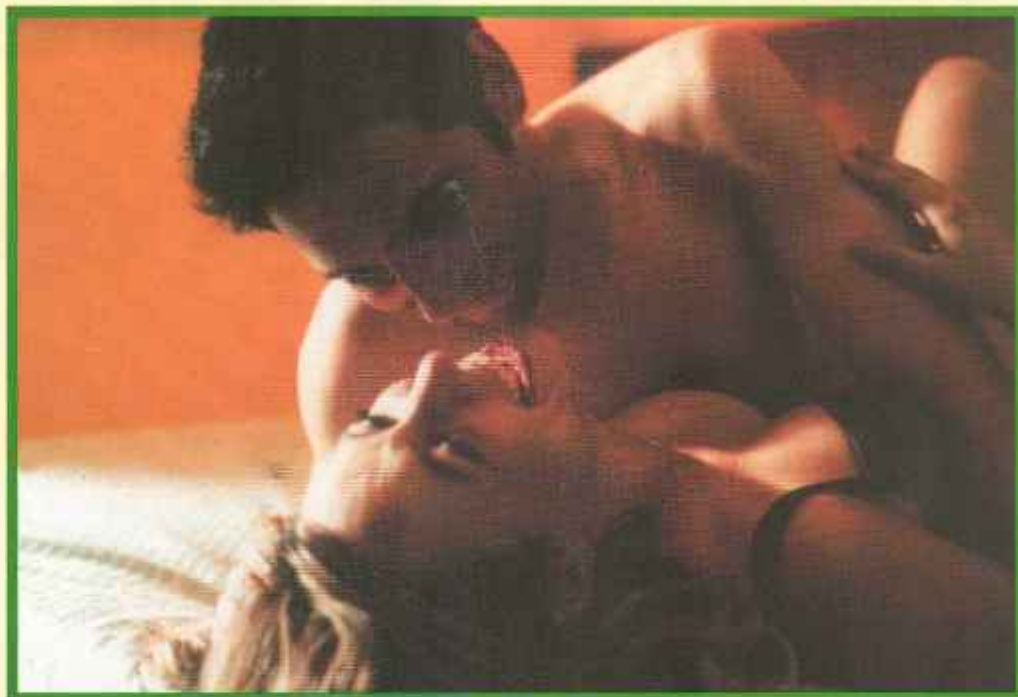
– Spania, 2000 – 114 minute

Distribuit de: ROMANIA FILM

În fața avalanșei filmelor americane... „Cine se mai duce la unul EUROPEAN?!“ – Iată o întrebare, deloc lipsită de sens, întrucât de acum știm cu toții că imensa majoritate a **cinédolarilor** se află dincolo de ocean...! Prin imensa producție de filme, cinematografia asiatică a pătruns cu brio pe piața mondială – și asta datorită TOT americanilor, prin nenumăratele premii acordate (**extremă găselniță financiară!**), „filmelor vorbite în altă limbă decât cea engleză“ – dar, **restul lumii...?!**

Africa și America de Sud au găsit soluția: **dublează** varianta sonoră a țării de baștină, în... **engleză**; europenii – mai 'oți și naționaliști peste poate!? – cu excepția unor tinere talente, rare, dar cumpărate cu bani-peșin de către aceiași producători-mamut de peste același ocean! – preferă să „tragă“ copii furate după succesele din **alte vremuri...** (vezi, mai ales, cinematografia franceză!) – deși e bine să nu uităm că ISTORIA CINEMATOGRAFIEI MONDIALE, adică operele **de valoare incontestabilă**, au apărut întâi **aici, în Europa...!** („**MARELE-MUT-AMERICAN**“ traversând Atlanticul cu câțiva **buni ani mai târziu**).

Ei, bine, iată cum în acești sublimi ani ai noștri computerizați până la sublimare, o țară europeană precum Spania ține stindardul peliculelor sus – și asta nu doar printr-un **Pedro Almodovar**, de acum celebru! – dar și prin **EMILLIO MARTINEZ-LAZARO**, autorul de care ne ocupăm în aceste rânduri și care, bazându-se pe un scenariu și câțiva actori de excepție,

reușește nu doar nominalizarea sau premiarea pentru „Cel mai bun film“ la circa zece festivaluri europene – dar obține și cele mai mari succese de casă spaniole din ultimii ani...!

Este un film „deschis“ oricărui public; o comedie romantică, cu multă muzică și „nerușinat de sexy“; un film despre două cupluri de prieteni, care se îndrăgesc nespuse... dar până în clipa în care cei doi parteneri încep a bănuși că partenerul îl înșală! Și, mai ales, **cu cine...?!** Cu... **partenerul celeilalte perechi!** De aici întreaga încurcătură, prilej de scene poate simple, dar pline de imbecilitatea vieții noas-

tre de toate zilele...! Cu toate umorile, speranțele, necazurile sau satisfacțiile ei: puse însă în evidență cu o surprinzătoare eleganță, discreție și... înțelepciune.

Dialogurile scenaristului **David Serrano** sunt delicioase și chiar și numai ele stânesc hohote de râs... sau, mai știți?! Iată numai o singură mostră: „**ASTĂZI, este prima zi din viața pe care O MAI AI DE TRĂIT!**“...

Nu e nostim?! Dacă nu credeți acest lucru, scrieți-vă textul de mai sus pe un ștraif din hârtie, lipiți-l pe peretele din camera de toaletă și citiți-l, **zilnic**, cu mare atenție...!

Cangurul Jack

„Kangaroo Jack“ – SUA, 2003 – 90 minute

Distribuit de: InterComFilm România S.A.

Câteva date, așa, ca aperitiv: regia filmului îi aparține lui **DAVID McNALLY** (început carieră Canada, videoclipuri muzicale, apoi reclame ce au rulat în întreaga lume, câștigat numeroase premii); producătorul filmului este **JERRY BRUCKHEIMER** (realizări filme produse: peste 12,5 miliarde dolari, în întreaga lume). **Câteva date, așa, critice** (și care îmi aparțin): un „haios“ film **de aventuri**, cu decor australian și subiect american; decorul reprezentat prin nisipurile roșcate ale deșerturilor australiene, potopite de căldură... subiectul reprezentat

prin „pariuri“ mafioate, urmăririi de mașini, pistoale ce trag când vrei și când nu, eroi care alunecă pe buza râpei dar sunt prinși de o mână salvatoare... aruncări în cascade, idile între doi parteneri uzi – îmbrăcăminte, „per favor!“, mai mult dezvăluindu-le nuditatea (și aici chestia aia, cu sărutul... când vrea ea și nu vrea el, când vrea el și ea se rușinează etc...)... Iar până la urmă totul se termină – unde am mai văzut chestia asta?! – **cu bineeee**. Păcat de prestația, excepțională, a actorului de culoare **ANTHONY ANDERSON** (un urmaș în devenire rapidă a lui **Ice Cuba jr.!**). Și mai și, dacă vreți, păcat, de **Cangurul Jack**...! Pentru că acest animal, unul dintre **cele mai superbe**

ale lumii – introdus pe program electronic, mișcat pe computer, ba chiar purtând ochelari de soare! – devine un, sămanu!l, tragic „fâs“ cinematografic, într-o peliculă băntuită de mafioții prostului gust...!

Loc de rugăciune, dar și centru de cultură românească

Mănăstirea „Sf. Ioan Botezătorul“

Pe platoul Lădăuțului, străbătut de pârâul cu același nume, se construiește, cu binecuvântarea și ajutorul P.S. Ioan Sălăgean, episcopul Covasnei și Harghitei, mănăstirea din Valea Mare, cu Hramul Nașterii Sf. Ioan Botezătorul – 24 iunie (sărbătoare cunoscută și sub numele de Sânziene sau Drăgaica). Situată pe teritoriul administrativ al localității Valea Mare, în sudul județului Covasna, pe DN 121 A, mănăstirea se găsește la circa 30 de kilometri de Sfântu Gheorghe și la șapte kilometri de Întorsura Buzăului.

În prezent, lăcașul de cult dispune de o clădire cu 14 camere, având curent electric, încălzire centrală, apă curentă și instalații sanitare. Slujbele religioase se țin deocamdată în bisericuța de lemn, bijuteria acestei mănăstiri, care, după terminarea lucrărilor proiectate, va rămâne ca piesă de muzeu.

Aici există un iaz cu pești, pentru hrana personalului mănăstirii, conform canoanelor monahale. Printre proiecte figurează și un parc dendrologic, cu specii de plante și arbori pe cale de dispariție, precum și sere pentru plante medicinale și legume.

Sfințirea locului și a începutului de construcție s-a petrecut pe 25 octombrie 1998. Ideea ridicării unei mănăstiri în aceste locuri s-a născut cu ani în urmă, inițiatorii fiind frații Gheorghe și Nicolae Avram. În 1994, părintele stareț Gheorghe N. Avram a fost primit de părintele episcop Ioan Sălăgean și atunci a avut loc prima discuție oficială despre mănăstire și primul acord din partea ierarhului superior. În primăvara anului 1996, a fost adus de la Galați primul clopot al viitoarei mănăstiri, iar la 16 iunie 1996, în Duminica Sfinților Români, părintele episcop a oficiat prima slujbă la fața locului.

Elementul central de compoziție al așezământului îl formează, bineînțeles, biserica, a cărei construcție a ajuns acum până la cota de naștere a bolților. Mergând pe ideea de robustețe, mănăstirea capătă o notă de mare originalitate, nefiind numai un lăcaș de rugăciune și de ortodoxism, ci și un centru de cultură românească. În acest sens, va avea posibilități de amenajare a multiple muzee. Se preconizează, de asemenea, deschiderea unor cursuri de pictură, de iconografie, desfășurate anual în cadrul unor școli de vară – sponsorizate de Grupul Energetic Tender – care să aducă la un loc copii din diferite medii sociale. „Dorim să nu fim singuri pe drumul acesta anevoios, și s-ar părea că, la această acțiune, concură și alții care trebuie pomeniți; ne bazăm pe un grup de susținători, de voluntari

care au înțeles menirea acestui ansamblu”, spune arhitectul Dan Comellu, care a participat și la restaurarea mănăstirii Moldovița.

O altă idee generoasă a celor care își dau silința la ridicarea mănăstirii este aceea ca iconostasul, peretele care desparte altarul de pronaos, să fie acoperit cu pictură, după tradiția ortodoxă, în care nu numai un singur meșter să-și arate talentul, ci o multitudine de talente îngemănate, multe dintre acestea selectate dintre participanții la școala de pictură, gândită să devină o realitate în anul viitor. Mănăstirea va avea și o bibliotecă, incluzând volume și documente donate, pe lângă spații de expunere și pentru activități culturale.

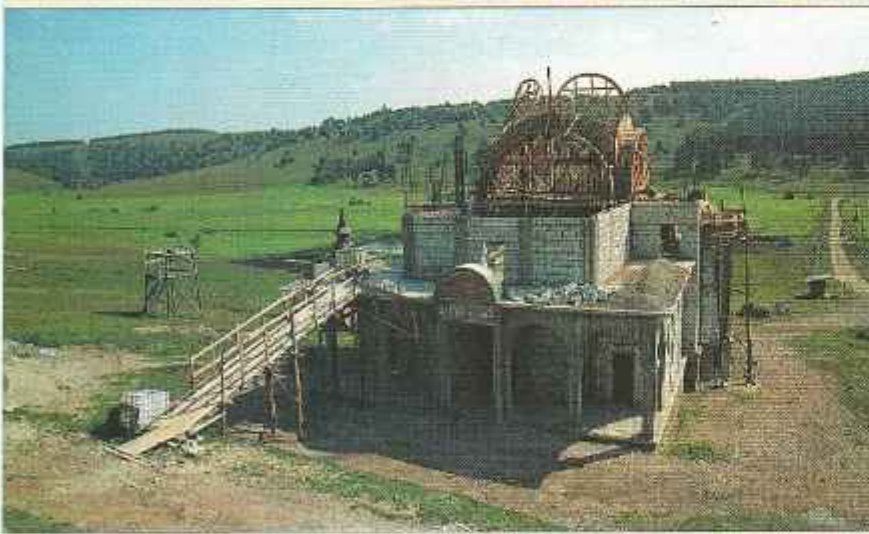
Protosinghel Avram N. Gheorghe, starețul mănăstirii, povestește: „Dacă istoria mănăstirii nu merge mult în urmă, în schimb

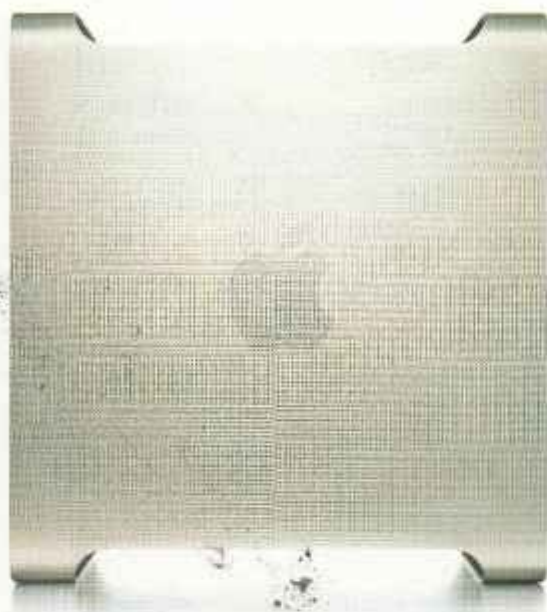
Cu binecuvântarea PS Ioan Sălăgean, episcopul Covasnei și Harghitei, la Valea Mare se construiește în prezent mănăstirea purtând hramul nașterii Sf. Ioan Botezătorul. Acest lăcaș eclesiazastic va fi nu numai loc de rugăciune, dar și un centru de cultură românească. Anual, cu ajutorul Grupului Energetic Tender, aici se vor organiza cursuri de pictură și iconografie, în cadrul cărora se vor întâlni copii din diferite medii sociale, din centre de plasament sau olimpici, criteriul de selecție fiind talentul. Mănăstirea va avea și o bibliotecă complexă, cu volume și documente donate, spații de expunere și activități culturale.

Istoria locului pe care se construiește, chiar dacă nu figurează în analele vremii, are o încărcătură aparte pentru localnici, mai ales pentru cei împovărați de ani. Aici, la Groapa Totului (sau Groapa Turcului), spun bătrânii satului că ar fi trecut și luptat cu turcii, pe vremuri, oșteni de-ai lui Mihai Viteazul. Și trebuie să le dau dreptate, dacă ținem cont că, la numai vreo șase kilometri spre Întorsura Buzăului, se află Dealul Taberii, unde într-adevăr și-a instalat oștirea marele voievod. Tot aici,

mai exact pe platoul de deasupra mănăstirii, a ființat în anii 1940-1944 pichetul grănicerilor români. Cele două fântâni de la poala de vest a pădurii au stins setea apărătorilor hotarului, atât cât a ținut nedreapta despărțire a românilor. Poate lacrimile vâlenilor obligați de administrația străină a anilor '40 să-și părăsească vatra, luând în plept poarta Lădăuțului pentru a pleca în bejanie, poate osemintele oștenilor căzuți pe aceste locuri au implorat puteri cerești acceptul pentru construirea aici a unui lăcaș sfânt, iar sfințirea locului și a începutului de construcție chiar de 25 octombrie, de ziua Armatei române, vine ca un răspuns divin la aceasta.”

(Cei care sunt interesați în a afla mai multe despre mănăstire, sunt invitați să acceseze site-ul acesteia – www.manastireasfioan.ro/)

Noul Power Mac G5.

Disponibil în limita dorinței de a vă schimba perspectiva.

NouMax

Sr. J.S. Bach, Nr. 1A, Sc B, Ap. 20, București, Sector 2
Tel.: (4021) 230 7057, (4021) 231 0361.
Fax: (4021) 230 2704, E-mail: omx@itcnet.ro

Authorized Dealer
and Service Provider

Pentru că vindem computere diferite, am învățat să fim alfel. Să fim simpli, eficienți, de încredere. Alfel spus, am învățat să fim la înălțimea conștientărilor pe care le promovăm.

Și la înălțimea așteptărilor clienților noștri. Dacă vrei un computer diferit, servicii deosebite sau pur și simplu o informație apertă, alege un dealer care gândește astfel.

TÂRGUL INTERNAȚIONAL BUCUREȘTI • COMPLEXUL EXPOZIȚIONAL ROMEXPO

2004 PROGRAMUL TÂRGURILOR ȘI EXPOZIȚIILOR INTERNAȚIONALE

www.romexpo.org

• DENTA Salon comercial internațional pentru echipamente și produse de uz stomatologic	www.denta.ro	10.03-13.03
• ROMMEDICA Expoziție internațională de echipamente și instrumente medicale	www.rommedica.ro	31.03-03.04
• ROMPHARMA Expoziție internațională de medicamente pentru uz uman și veterinar	www.rommedica.ro	31.03-03.04
• ROMOPTIK Expoziție internațională de aparatură și instrumente optice	www.rommedica.ro	31.03-03.04
• ROMCONTROLA Expoziție internațională de aparatură și instrumente de măsură și control	www.romcontrola.ro	31.03-03.04
• ROMENVIROTEC Expoziție internațională de echipamente și tehnologii pentru protecția mediului		31.03-03.04
• TNT Târgul Național de Turism	www.tntexpo.ro	01.04-04.04

MARTIE / APRILIE

• CONSTRUCT EXPO Expoziție internațională de arhitectură, echipamente, instalații, dispozitive și materiale pentru construcții	www.constructexpo.ro	05.05-09.05
• ROMTHERM Expoziție internațională pentru echipamente de încălzire, răcire, condiționare a aerului și instalații termice	www.constructexpo.ro	05.05-09.05
• EXPO SECURITY Expoziție internațională pentru sisteme de securitate, alarmare și protecție civilă, contra incendiilor și dezastrelor	www.constructexpo.ro	05.05-09.05

MAI

• TIBCO TÂRGUL INTERNAȚIONAL DE BUNURI DE CONSUM BUCUREȘTI	www.tibco.ro	01.06-06.06
• CER - GLASS Expoziție internațională de produse, tehnologii și echipamente din industria ceramicii, sticlăriei și porțelanului	www.tibco.ro	01.06-06.06

IUNIE

**ROMEXPO S.A. • B-dul Mărăști nr. 65-67, C.P.: 32-3, 011465, BUCUREȘTI, Tel.: 224 31 60; 224 31 68;
Fax 224 04 00; 224 04 02; E-mail: romexpo@romexpo.org; Internet: http://www.romexpo.org**

ÎMPREUNĂ PENTRU SUCCESUL DUMNEAVOASTRĂ !

Muzică **Delta**

Postul de radio *Delta RFI* își invită ascultătorii la concert: în 29 septembrie debutează *Săptămâna muzicii românești*. Timp de șapte zile, pe 93,5 FM se va putea asculta foarte multă muzică autohtonă, dar și interviuri cu vedete ale show-biz-ului românesc. În plus, redacția și studiourile *Delta RFI* se vor transforma seara în săli de spectacole. Vor cânta *Unu*, *Nemos*, *Electric Brother*, *The Kru* și *The Grooveholics*, în fața a câte 30 de spectatori (aleși prin tragere la sorți, în urma apelurilor telefonice la numărul 223.19.20) și a... milioane de ascultători.

Din Flacăra în **Financial Times**

Câștigătorul Trofeului
calității **Fierul de Cristal**

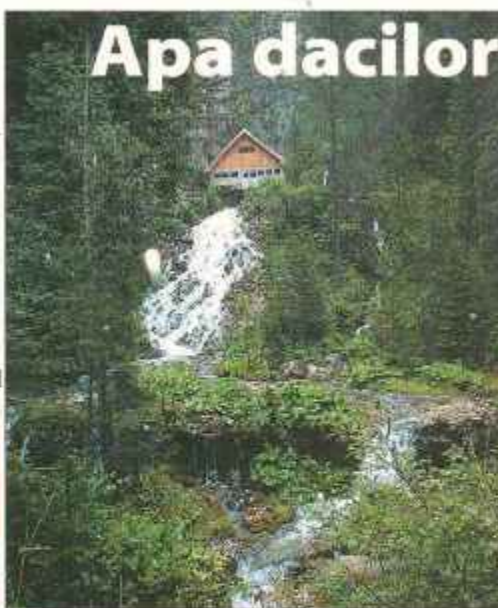
pe anul 2002 decernat de

Trustul **Flacăra**, Sorin Peneș, președinte-director general al **Megapress Holdings**, a fost eroul unui articol despre schimbările majore în economia românească, publicat de prestigiosul ziar **Financial Times** în cursul lunii septembrie. Alegerea lui Sorin Peneș drept exponent al noul generații de „întreprinzători români educați ce dispun de multă încredere și capital de investiții” într-o economie care „este în al treilea an de creștere spectaculoasă”, după cum notează **FT**, dovedește faptul că, încă o dată, **Flacăra** a avut „mână bună” în alegerea unor premianți cu adevărat importanți pentru domeniul lor.

Câștigătorul concursului organizat de Fundația Culturală Paolo Mercuri și revista **Flacăra** este Henric Victor Gaube din Piatra Neamț. Premiul constă într-o gravură semnată Paolo Mercuri.

Apa dacilor la sticlă

Pe Valea Scropoasei, în Munții Bucegi, de mii de ani izvorăște una dintre cele mai pure ape minerale plate din lume. Locul se numește *Șapte Izvoare*. Legenda spune că de aici a băut apă însuși Zalmoxe, zeul dacilor, înainte de a deveni nemuritor. Cu o investiție de aproximativ 10 milioane de dolari, prin strădania unui grup de oameni de afaceri hotărâți, conduși de dl Anton Rădulescu, la

data de 11 septembrie a.c. s-au îmbuteliat primele sticle de apă minerală plată. Apa, din punctul de vedere al calității, se aseamănă cu *Evian* sau *Perrier* (numărul de bacterii – zero, față de 5 acceptat, amoniacul, azotații și azotații – zero etc.). Din 1.000 l/s capacitatea izvoarelor, acum se îmbuteliază doar 3,5 l/s și 35 l/s intră în rețeaua națională de distribuție. În câțiva ani, oamenii de pe Valea Ialomiței, până la Târgoviște, vor putea bea apă minerală plată de la robinet.

Subtilitate premiată

Sub patronajul Ministerului Administrației și Internelor, la București a avut loc cea de-a șaptea ediție a Salonului internațional de carte juridică, civică și polițistă. La manifestare, scriitorul și publicistul George Arion, președinte-director general al SC Publicațiilor **Flacăra SA**, a primit Diploma de onoare pentru „subtilitatea demersului literar”, dovedită în numeroasele sale romane și povestiri polițiste.

GEORGE ARION

Anchetele unui
detectiv singur

-5%

în rețeaua **diverta**

Anchetele unui detectiv singur, de George Arion

480 pagini. 99 crime elucidate de un detectiv singuratic și fără nume în 99 de schițe datorate unui maestru al suspansului.

0 performanță greu de egalat!

Vino cu acest talon la oricare magazin **diverta** din toată țara și primești o reducere de din prețul de vânzare (130.000 lei) al celei mai noi cărți polițiste semnată George Arion.

Cupa Davis

Avem din nou **ECHIPĂ**

Echipa de Cupa Davis a României a câștigat barajul cu Ecuador, reușind să se mențină în Grupa Mondială. Aceasta ar fi știrea de presă care va rămâne peste ani. Intrând în amănunte, trebuie să spunem că am aliniat cea mai tânără selecționată dintre cele care evoluează în elita tenisului (media de vârstă: 21,2 ani). Am învins cu 3-2, în deplasare la Quito, prin punctele realizate de **Victor Hănescu** în primul meci de simplu și de **Răzvan Sabău** în „decisiv”, ambii cu victorii în fața lui Giovanni Lapentti. Fratele mai mare al acestuia din urmă, Nicolas, a obținut de fiecare dată egalitatea. Dar ceea ce a înclinat balanța în favoarea noastră a fost evoluția de la „dublu”, juniorii de 18 ani (debutanți în Cupa Davis) **Florin Mergea** și **Horia Tecău** impunându-se în fața acelorași doi frați. Toate cele cinci dispute au avut o desfășurare dramatică, însumând 25 de seturi sau 281 de „ghemuri” pe parcursul a 21 de ore și 25 de minute de joc, ceea ce constituie un record al întâlnirilor pentru Salatierea de argint.

Învinși în februarie de reprezentanții Franței, „tricolorii” erau creditați cu șansa a doua în America de Sud. Practic, am aliniat o nouă echipă, din componența acesteia lipsind cei cu care ne obișnuiserăm în ultimul de-

ce: Andrei Pavel, Adrian Voinea și Gabriel Trifu. De asemenea, condițiile de joc erau deosebite, altitudinea de 2.850 m fiind un impediment chiar pentru jucători mai experimentați. În plus, un adversar redutabil a fost și publicul local, care s-a manifestat „ca la fotbal”, dar românii au dovedit un psihic de fier.

Antrenorul **Florin Segărceanu** și căpitanul ne jucător **Adrian Marcu** au mizat pe o echipă într-adevăr tânără atâta timp cât „veteranul” formației a fost, la 26 de ani, Răzvan Sabău. Dar să nu se creadă că succesul a fost rodul unei conjuncturi. În urmă cu 10 ani, Sabău a cucerit titlul la Wimbledon, la fel ca „perechea” Mergea și Tecău în acest an. Florin triumfând și la simplu. O întâmplare amuzantă: ecuadorienii au crezut că folosirea „puștilor” este numai o stratagemă din partea noastră pentru a-l obosea, întrucât ei l-au utilizat doar pe frații Lapentti, „sudați” de șase ani la dublu. Astfel, pentru prima oară din 1990, ne-am menținut în Grupa Mondială.

Culmea, așa cum și-au dorit Segărceanu și Marcu, în primul tur România va întâlni Elveția, în perioada 6-8 februarie 2004, la București. Deși echipa din Țara Cantoanelor îl are în componență pe Roger Federer, numărul trei mondial și învingător vara aceasta pe gazonul

Florin Mergea (stânga) și Horia Tecău ne-au adus un punct prețios

englezesc, putem spune că suntem mai încrezători în șansele noastre de a accede în faza următoare. Până acum dispuneam în special de „omul-echipă” Andrei Pavel. În prezent avem, într-adevăr, o ECHIPĂ. Să fie oare acesta drumul spre reeditarea performanțelor lui Ilie Năstase și Ion Țiriac din anii '70 cu cele trei finale în compania tenismenilor americani?

Fotbal

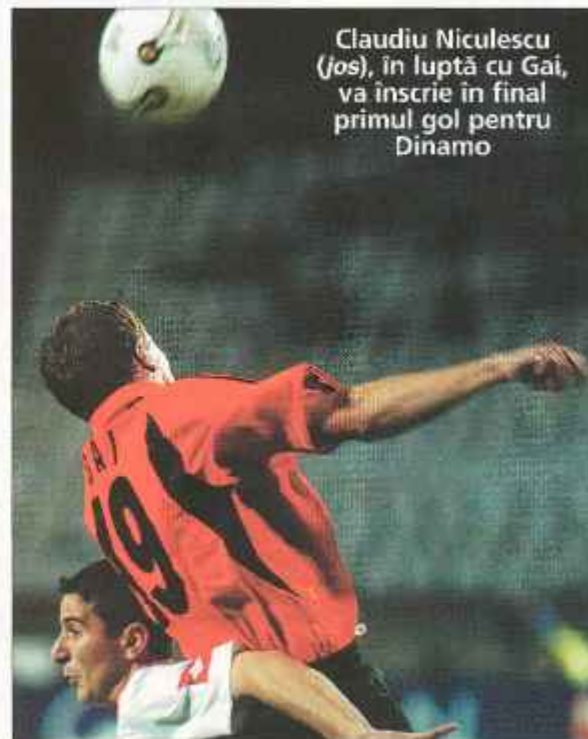
Speranța moare ultima

Cele două rezultate pozitive înregistrate de Steaua și Dinamo în Cupa UEFA constituie un moment reconfortant pentru moralul fotbalului nostru. E-adevărat, doar în **prima** manșă a **primului** tur, dar egalul (1-1) în fața „sfinților” de la Southampton, respectiv victoria cu 2-0 împotriva „mine-rilor” de la Șahtior Donețk au venit în situația îngrată în care se află echipa națională, aceea de a rata – după „mondialul” asiatic – și „europenele” lusitane. Rămâne de văzut cum vor ști să gestioneze situația favorabilă cele două reprezentante ale noastre în partidele retur de pe 15 octombrie. Ne-am bucurat când Rapidul conducea la Bruxelles pe Anderlecht (în turul al doilea preliminar al Ligii Campionilor), însă după pauză belgienii au revenit cu o triplă și au obținut calificarea. Ne-am bucurat după ce Daniel Pancu înscrisese la Copenhaga pentru 2-1, însă remiza smulsă de către danezi în prelungirea... prelunginilor ne-a aruncat în cea mai cruntă disperare. Să nu uităm că

în Ghencea va poposi o echipă engleză, despre care se spune că joacă mai bine în deplasare și are toate caracteristicile fotbalului insular. De asemenea, „alb-roșii” vor întâlni o formație a celui mai bogat om din Est, patronul unui club având un buget de zece ori mai mare decât al principalelor echipe românești. Șahtior dispune de nu mai puțin de 16 străneri, dintre care și-a permis să-și țină pe tușă la partida din Șoseaua Ștefan cel Mare pe sârbul Vukici, rusul Buharev sau nigerianul Aghahowa (acesta a intrat doar ultimele șapte minute), toți trei atacanți de temut.

Deși datele problemei vor fi mult schimbate, să sperăm că „roș-albaştrii” vor repeta măcar scorul alb din returul cu Neman Grodno, iar Dinamo nu se va preda așa cum nu a făcut-o nici în fața celor de la Metalurghii Liepaja, adversarii din singurul tur preliminar. Speranța moare ultima, nu-i așa?

— pagină realizată de **P.L. Dumitrescu**
foto **AP Rompres**

Claudiu Niculescu (jos), în luptă cu Gai, va înscrie în final primul gol pentru Dinamo

Trei dintre cele 25 de avantaje pentru membrii ACR

O premieră absolută în România : SALVAREA AERIANĂ A ACCIDENTAȚILOR PE CĂILE RUTIERE

27 martie 2003, o zi istorică pentru automobilisti: lansarea pe șoselele țării a elicopterelor de salvare aeriană. A fost semnat Protocolul de parteneriat între Automobil Clubul Român și Societatea Becker Aviation Trans S.R.L. care asigură logistica necesară, inclusiv elicoptere performante și, în perspectivă, avioane, pentru salvarea aeriană a victimelor accidentelor grave rutiere, când viața lor depinde de urgența transportării la unitățile medicale de profil.

Introducerea salvării aeriene racordează clubul nostru la practica existentă la cele mai puternice cluburi automobilistice din Europa și de pe alte continente.

Flotila de elicoptere pentru salvarea aeriană va fi pusă, de asemenea, la dispoziția organizatorilor de competiții naționale și internaționale de automobilism și karting, atât pentru supravegherea desfășurării acestora, cât și pentru intervenții de urgență.

Totodată, Flotila de elicoptere va putea fi folosită de membrii ACR, în cazul transportării lor sau a unor membri ai familiei acestora, la intervenții medicale de urgență, precum și în alte situații de forță majoră.

PERMISUL DE CONDUCERE INTERNAȚIONAL (PIC)

Permisul Internațional de Conducere asigură deplina legitimitate în circulația rutieră internațională. Este eliberat în exclusivitate de către Automobil Clubul Român, prin toate filialele sale. Forma și conținutul său au fost stabilite prin *Convenția Internațională de Circulație Rutieră* de la Viena din 8 noiembrie 1968, fiind identic în toate țările. Automobil Clubul Român eliberează aceste permise cetățenilor români, domiciliati pe teritoriul României, membri ai clubului, posesori de *Permis de Conducere Național*, cu vechime de minim un an, care se deplasează în străinătate cu autovehicule proprietate personală, precum și șoferilor profesioniști. Acesta este recunoscut în peste 150 de țări din Europa și de pe alte continente.

Permisul de Conducere Internațional scutește pe posesorul său de a purta asupra sa, pe teritoriul străin, o traducere legalizată a *Permisului Național de Conducere*, în 5 limbi de circulație internațională (engleză, franceză, germană, spaniolă, rusă) sau de transcriere a acestuia în caracterele limbii naționale ale statului respectiv.

Pentru eliberarea PIC se vor prezenta: cererea tip, carnetul de membru ACR, *Permisul de Conducere Național* în original și o copie xerox a acestuia, 2 fotografii de tip pașaport.

O mențiune suplimentară deosebită: amatorii de falsuri nu-și mai pot face jocurile; noul PIC, recent tipărit, expediat la toate cluburile partenere, exclude falsul.

SCRISOAREA DE CREDIT (SC)

Este un document de club emis în exclusivitate de ACR și recunoscut de toate cluburile partenere din AIT & FIA, venind în întâmpinarea membrilor ACR care se deplasează peste hotare cu automobilul. *Scrisoarea de Credit* are două categorii valorice: de 600 euro și, respectiv, de 1100 euro, dimensionate în cupoane aferente. Cupoanele *Scrisorilor de Credit* pot fi preschimbate total sau parțial și în numerar în cazuri excepționale, după confirmarea Centralei ACR. Membrul ACR beneficiază peste hotare de ajutorul prompt al cluburilor partenere străine.

Un alt avantaj este că membrul ACR, beneficiar al SC, nu riscă să rămână fără bani într-o țară străină ca urmare a unor plăți neașteptate. Prin acest document este creditat cu o sumă pe care o poate cheltui în limita SC, sumă pe care o va înapoia clubului la întoarcerea sa în țară. Pe baza cupoanelor din *Scrisoarea de Credit* se pot achita costuri ocazionate de reparații și remorcare neprevăzute ale automobilului, asistență medicală (ca urmare a unui accident sau unei îmbolnăviri grave subite), asistență juridică în conexiune cu accidente, taxe pentru expertize tehnice, amenzi contravenționale, precum și alte cheltuieli.

Pentru a beneficia de o *Scrisoare de Credit* se impun anumite condiții: autoturismul propriu să nu fie mai vechi de 8 ani, să aibă *Inspekția Tehnică Periodică* efectuată la zi și o verificare tehnică generală a autoturismului cu maximum 14 zile înainte de solicitarea *Scrisorii de Credit*.

Membrii ACR beneficiază, de asemenea, de un alt avantaj deosebit. La primirea *Scrisorii de Credit*, acesta va achita doar 24 euro, pentru SC în valoare de 600 euro, și, respectiv, 33 euro pentru SC în valoare de 1100 euro, plătită în lei la cursul zilei.

Scrisoarea de Credit nu este valabilă pe teritoriul României.

Mașinile au venit la București

Așteptarea de doi ani a luat sfârșit. În perioada 26 septembrie – 5 octombrie se desfășoară **Salonul Internațional de Automobile București**. Programat imediat după Salonul Auto de la Frankfurt, **SIAB** are avantajul de a aduce românilor o parte dintre premierele pe care doar nemții au avut ocazia să le admire. Ca să vedem ce amploare are manifestarea din acest an, am realizat un scurt interviu cu Victoria Lupu, director general **AMC-APIA Expo**.

– Ce noutăți aduce SIAB 2003 din punct de vedere al organizării?

– Ediția din acest an a Salonului este organizată printr-un parteneriat între APIA și prestigioasa firmă franceză **AMC Promotion**, organizatorul Salonului Auto de la Paris. Pentru a ilustra schimbarea și pentru a evidenția aportul de experiență europeană, salonul are și un nou nume: **Salonul Internațional de Automobile București – SIAB**. Față de ediția precedentă veți găsi multe surprize: suprafața de expunere a crescut apreciabil, numeroase premiere se pot vedea la aproape toate standurile firmelor expozante, sunt prezente mărci de prestigiu inexistente până acum în România, serviciile pentru expozanți și vizitatori s-au îmbunătățit.

– Care este importanța Salonului în plan național și internațional?

– **Salonul Internațional de Automobile București – SIAB 2003** este unul dintre evenimentele expoziționale cele mai importante din Europa de Est. El este așteptat într-un context

economic pozitiv, după ce în primele opt luni ale anului s-a înregistrat o creștere de 20% a vânzărilor de automobile în țară.

– La ce număr de vizitatori vă așteptați în acest an?

– Ne așteptăm la un succes de public pe măsura amploarei salonului. Calculele noastre arată că în jur de 200.000 de pasionați ai automobilului vor vizita Salonul în acest an.

– Cum este văzut Salonul de către importatorii autohtoni?

– Eu zic că foarte bine. Vor fi prezenți 125 de expozanți, cu peste 50 de modele în premieră în România. Suprafața de expunere va fi de 38.000 mp (constructori, importatori de automobile, echipamente și servicii), cu peste zece la sută mai mare față de 2001. Șase mărci de automobile vor fi expuse pentru prima dată la București. **Bentley** și **Lamborghini** vor asigura un plus de imagine, iar **Gordon** și **Morgan** vor satisface gustul pentru lux al vizitatorilor. Deja apărute pe piața internă, **Maserati** și **Ssang Yong** primesc botezul SIAB.

Vehiculele utilitare vor beneficia de o suprafață de expunere specială, în exterior, de peste 1.500 mp. Pentru prima dată, sectorul moto își va impune imaginea, odată cu prezența mărcilor **Harley Davidson**, **Honda**, **Yamaha**, **Aprilia** și **Peugeot Motorcycles**, acestea beneficiind de o atenție particulară și de un spațiu dedicat de 800 mp.

– Care sunt noutățile pentru vizitatori la SIAB 2003?

– În spațiul exterior, avem o pistă 4x4 spectaculoasă, cu denivelări și obstacole. Acompaniați de un pilot profesionist, ei vor putea să descopere și să testeze noile modele ale constructorilor de 4x4 și SUV. De asemenea, o expoziție de mașini de competiție îi va conduce pe vizitatori în atmosfera raliurilor. În cadrul unor tombole atractive, în fiecare zi se va oferi câte un premiu constând în 1.000 de litri de benzină. Toți vizitatorii vor putea participa la o tragere la sorți excepțională la care se va câștiga unul dintre modelele auto 2003.

Mașini și fotomodele. Este rețeta succesului. Încercată la toate saloanele internaționale, pare să funcționeze bine și la București. Indiferent de stand, constructorii s-au întrecut în a oferi publicului cele mai reușite combinații.

La intrarea în spațiul expozițional rezervat automobilelor, te așteaptă: *Dacia*, *Renault* și *Nissan*. Standurile așezate unul lângă celălalt marchează alianța care există între cele trei mărci.

La *Dacia*, premiera vine din partea *Solenzei* care are acum un nou motopropulsor. Este vorba de un diesel de 1,9 litri și 63 de cai putere care promite un consum mixt de 5,6 l/100 km. Este același diesel cunoscut deja de la modelul pick-up. De data aceasta este cuplat la o cutie de viteze de ultimă generație, cea prezentă și pe modelul *Renault Mégane II*. *Solenza 1.9 D* este oferită în două variante de echipare: *Confort* (6.100 euro) și *Avantage* (6.520 euro). O altă veste bună de la *Dacia* este aceea că *Solenza* este acum o mașină mai sigură. Ea beneficiază de airbag pentru șofer și o structură a caroseriei ranforsată.

Renault se laudă cu o gamă completă de mașini. Trebuie recunoscut că are și motive. Cinci dintre modelele sale au obținut cinci stele (punctaj maxim) la testele EuroNCAP și se pare că în acest moment constructorul francez face mașinile cele mai sigure din lume. La salon puteți să le vedeți pe toate și de asemenea puteți admira noii veniți pe piață: *Mégane Coupé-Cabrio*, *Mégane Break* și *Sedan*, *Scenic* și *Espace*. Pe unele le veți putea cumpăra anul acesta, iar pe celelalte la începutul anului viitor.

La *Nissan* este vedetă *Micra*. Așa cum o spune și numele, acest model țintește piața mașinilor mici, de oraș. S-ar putea să aibă și succes pentru că design-ul îl face foarte simpatic. Pentru cei care vor ceva cu adevărat special se găsește însă *350 Z*. Venit direct de la Frankfurt, *Z* este un coupé sportiv având un motor cu șase cilindri în V.

Pluriel este un *Citroën* polyvalent. Derivat din modelul *C3*, *Pluriel* este în același timp: berlină, berlină panoramică, cabriolet, spider și pick-up. Pentru un preț care pornește de la 14.220 de euro cu toate taxele incluse este o afacere.

Importatorul Auto Italia s-a întrecut pe sine la acest salon. Din partea sa avem modele noi de la *Alfa Romeo*: *156*, *Spider* și *GTV*, dar și de la *Fiat*: *Punto* și *Panda*.

BMW a adus la București legendara *Serie 6*. Mașina te uimește prin formele puternice și prin luxul caracteristic mărcii. Practic, cel mai potrivit este să o vezi cu ochii tăi pentru că nici o poză nu-ți poate oferi senzațiile transmise de acest model.

O premieră simpatică este și *Rover Streetwise*, un model perfect adaptat la oraș care oferă totuși un spațiu interior confortabil.

Porsche România ocupă o suprafață impresionantă la SIAB, aproape 2.000 mp și expune 42 de mașini. Fiecare marcă a grupului are câte o mașină deosebită: *Audi RS6*, *Seat Leon Supercupra*, *Porsche Carrera 911 Turbo Cabrio*, *Fabia RS*, *VW Beetle Cabrio*. Tot acest importator este cel care a adus la Salon două mașini de excepție: *Lamborghini Gallardo* și *Bentley Amage T*.

La *Peugeot* este prezentat în premieră în România *307 CC*. Mașinile care sunt totodată și coupé și cabrio sunt acum la modă iar *307 CC* este unul dintre cele mai frumoase. La acest stand este expusă și o sportivă atrăgătoare, *206 RC*.

O prezență specială la SIAB o au mașinile *Morgan*. Acestea sunt modele retro, inspirate din bolizii anilor interbelici. Frumuseți rare care ascund sub caroserie tehnologii moderne.

Pentru cei care preferă motocicletele, anul acesta salonul bucureștean a rezervat un spațiu mult mai mare decât în anii precedenți. Aveți ocazia să vedeți constructori consacrați și modele de toate tipurile. Ca tacâmul să fie complet, *Harley-Davidson* expune pentru prima dată în România.

În apropierea motocicletelor veți găsi și o marcă de automobile un pic mai specială. *Aixam* are ca țintă principală tinerii între 16 și 18 ani. Mașinuțele *Aixam* se conduc cu permisul de categoria B1 care se poate obține începând cu vârsta de 16 ani.

De la salon lipsesc mașinile concept. Fiecare importator sau constructor a adus însă gama completă plus ceva care să atragă privirile spre standul său. Fie că este vorba de un model nou, de o mașină de excepție sau de una de competiție, standurile merită văzute.

SIAB este deschis în perioada 26 septembrie - 5 octombrie. O astfel de șansă vine doar o dată la doi ani.

pagini realizate de **Mugurel Mărgărit**
foto **Robert Hanciarac**

senzational

**Când Cenușăreasa
ajunge Regina balului**

Are puțin peste 18 ani. A crescut prin orfelinate și pe străzi. În vreme de vară, acasă îi era malul mării. La Constanța, pentru că acolo s-a născut. Spune că nici nu i-a fost tocmai rău. Înainte de-a ajunge la cheremul unui pește. Vândută de un prieten. Și tăvălită, apoi, din bărbat în bărbat. Până l-a venit alesul. Un marinar norvegian. Øystein Farbrot s-a îndrăgostit ne-bunește de Florentina. Ca să fie numai a lui, a cumpărat-o. Cu două mii de dolari.

Am cunoscut-o într-o colonie de barăci, undeva între Mamaia și Constanța. Era de-a pe Mi s-a părut cam ciudată. Era acolo și totuși absentă. Nu privea în ochii nimănui. Un fel de tristețe. Cu telefonul mobil la ureche. Șopt

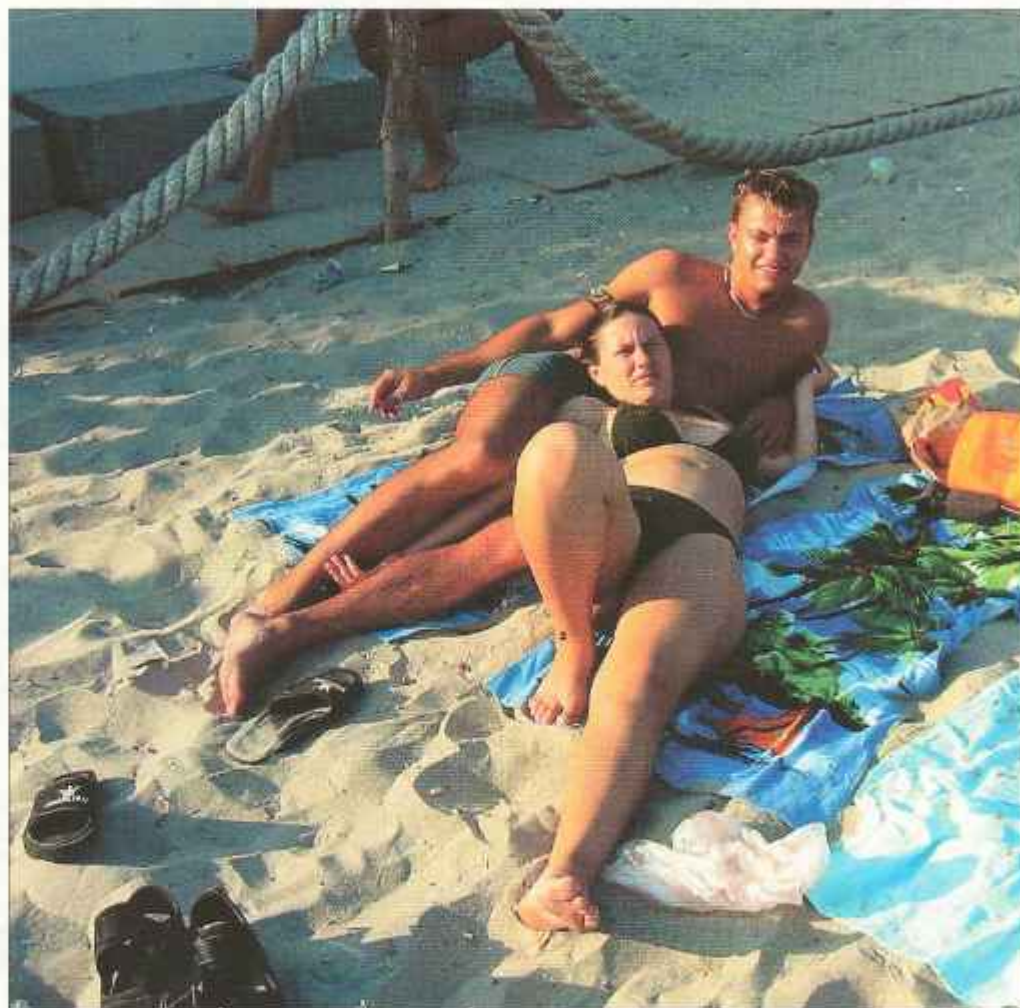
O poveste de dragoste

La doar șase ani, Ioana Florentina Olteanu a înțeles, deja, că „lumea este curvă”. Așa, în general. Și chiar în detaliu. Pentru că s-a întâmplat să dea buzna în casă. Unde mama ei era în pat cu un șofer. Scena se repeta mereu, doar că bărbatul arăta întotdeauna altfel. Și nu semăna niciodată cu tata. Pe care Flori, cum îi spun cunoscuții, de-abia dacă și-l mai aduce aminte. În schimb, știe că nu i-a plăcut la orfelinat. A fugit de-acolo de cinci ori. Viața pe străzi era mult mai „liberă și curată”. Nici nu mai știa ce înseamnă acasă. Mama ei s-a mutat în satul Iurești, din județul Botoșani. Acolo aveau rude, pământ, acareturi. Dar nu și dragoste pentru un copil traumatizat. Florentina susține că, de fapt, lipsa dragostei mamei a rămas și rămâne marea ei dramă: „Nu știam ce să mai fac în Constanța, așa că am plecat la Brașov. Niște asistenți m-au luat de pe stradă și iar am ajuns într-o casă de copii. Numai că aici, la *Nu mă uita*, mi-a plăcut. Oamenii erau cumsecade, se purtau frumos. Așa am cunoscut-o pe Natașa Bujor, care mi-a fost ca o mamă. M-a ținut în apartamentul ei, pe strada Lămâiței, m-a educat, m-a convins să mă duc la școală, m-a învățat engleză. Între timp, însă, mama mi-a dat de urmă și mă tot presa. Că are nevoie de mine, că trebuie s-o ajut, că nu se mai descurcă singură cu atâta muncă. Mi s-a înmuiat inima și am zis hai să încerc, poate nu e prea târziu să am și eu o familie. Așa că am plecat în Moldova. Aveam 14 ani, acolo am terminat clasa a opta. Chiar îmi pare rău că nu am continuat și liceul. Atunci mi se părea mai important s-o ajut pe mama, care, între noi fie vorba, mă muncea toată ziua. Și nici asta nu-l era destul, că ar fi vrut să se căpătuiască pe seama mea. Mi-a aranjat să mă mărit cu unul din sat, Cristi, de vreo 34 de ani. Că era bogat. Când am văzut că n-am încotro, am fugit iar de-acasă. La 17 ani eram tot pe străzi, în Constanța.”

Din vorbă-n vorbă, cineva i-a propus să lucreze la pescărie. În iulie-august era treabă multă, pește cât cuprinde, turiști cu duiumul. Bineînțeles că a acceptat. Avea un acoperiș, mâncare la discreție, bani de buzunar și, mai ales, oameni de treabă în jurul ei. Daniel Roșu, un fel de lider al coloniei de pescari, i-a fost ca un fel de tată. A sfătuit-o să nu revină la vechiul anturaj. Numai că ea încă mai cre-

dea în prieteni. Și unul dintre ei a vândut-o. I-a spus că i-a găsit o slujbă „super”, în București. La un mare centru comercial. Să se ocupe de curățenie, pentru început. Zis și făcut, fata noastră a plecat spre Capitală. În toamna anului trecut. Urmând să se întâlnească, în gară, cu „binefăcătorul” ei. Care a dus-o, fără prea multe explicații, la noul loc de muncă. Nu era nici un mare magazin, ci un apartament într-o casă, pe strada Toamnei. Despre câte i s-au întâmplat acolo, Flori povestește ca și când n-ar fi vorba despre ea. Scurt, sec, fără gesturi și lacrimi. O întreb de unde această indiferență, la un moment dat? Îmi răspunde că aia era o altă viață a ei. În care nu existau sentimente: „În casă eram

vreo 15 fete, la început, apoi am rămas doar patru. *Peștii*, tată și fiu, ne zăpăceau în bătaie. Cu lanțuri și brățări metalice, să ne intre bine în cap cine-i șeful. Cel mai rău era puștiul, deși nu avea mai mult de 14 ani. Ne aduceau clienți la domiciliu sau ne transportau, sub supraveghere, la niște vile din Snăgov. Nu se puneau problema intimității, eram și trei-patru perechi laolaltă. Pentru că nu acceptam să fac chiar orice, eu o luam cel mai des pe spinare. Nu protestam, nu plângeam. Nici măcar nu m-am gândit să fug. Mi-era frică. *Peștele* al bătrân, însă, se cam săturase de mofturile mele. Așa că m-a vândut mai departe, tot în bransă. M-a dus, ca pe un pachet, la Mangalia.”

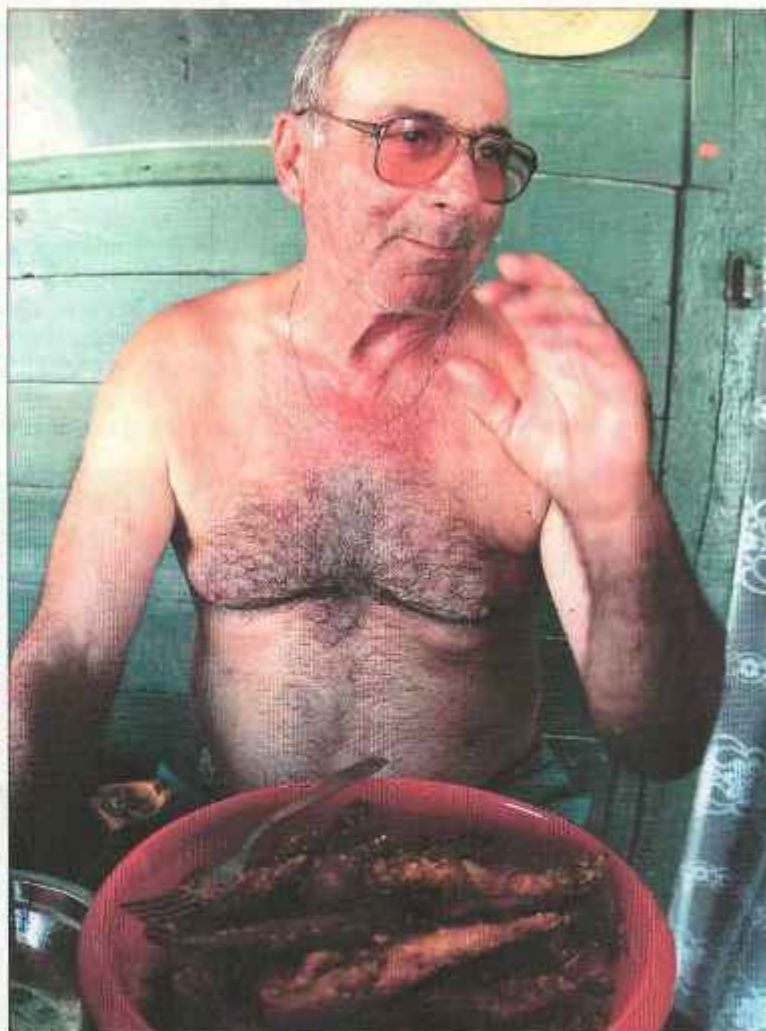
„Nu știu de ce, dar din prima clipă am crezut în el, deși avusesem destui bărbați care mi-au promis luna de pe cer și nu mi-au dat-o”, mărturisește Florentina.

arilor, un fel de fată în casă. Trebăluia printre oale și crățiți, spăla, curăța de zor la pește. În cursă lungă parcă o împiedica să vorbească. În schimb, alerga destul de des spre malul mării. Id, în engleză, dulceturi cu iz de iubire.

de două mii de dolari

Din 27 martie 2003, povestea Florentinei parcă se mai îmblânzește. În Mangalia a nimerit la o familie care o trata omeneste. Peștii erau soț și soție, au și un băiețel de cinci ani: „Nu mă băteau dacă nu ieșeam la treabă, nu mă obligau să accept orice client. Măncam la masa lor, cred că s-au atașat de mine. În doi aprilie mi-au sărbătorit și majoratul, la o discotecă. Au cheltuit peste cinci milioane de lei”, povestește Cenușăreasa noastră, ajunsă între timp un fel de Regină a balului. Normal că n-o să vă vină să credeți, dar asta se întâmplă, uneori, și în viață. Chiar și Flori e zăpăcită de întorsătura lucrurilor: „Uneori cred că visez, că n-are cum să fie adevărat. De ce să fiu eu aleasă pentru atâta fericire? Și după atâta suferință? Minunea s-a întâmplat în 5 mai, pe la șapte și jumătate seara. Eram la hotelul *President*. Ei a intrat în hol, parcă îl văd și acum: pantaloni albaștri, cămașă albastră, *Diesel*, tatuaj grecesc pe mână, inel în sprânceană, păr în șuvițe blonde. Era super-scurt, așa, cum se făția pe-acolo, cam ameteit. Ca și când ar fi căutat ceva. Cred că vreo două ore ne-am tot uitat unul la altul. Într-un final mi-a spus că mă place. Eu simțeam la fel. Ne-am îndrăgostit ca în filme, din primul minut. Timp de 11 zile, m-a luat în fiecare seară. Plătea câte o sută de dolari pe noapte, dar eu nu puteam să stau mai mult de trei ore, pentru că asta era regula. În 15 mai am vrut să fug cu el și peștele s-a infuriat rău de tot. Aflase, deja, de dragostea noastră. A zis că dacă mă vrea n-are decât să mă cumpere, cinci mii de dolari și sunt liberă să fac ce vreau. Într-un final, adică pe 21 mai, m-a lăsat la două mii de dolari. Eram însărcinată, prețul îmi scăzuse automat. I-am dat banii, mi-a dat hainele și actele. Ai meu a plecat pe mare. El lucrează în comunicații speciale, Marina norvegiană l-a împrumutat de la Armată pentru niște misiuni speciale. Mi-am închiriat o garsonieră în Constanța, cu 80 de dolari pe lună, și am respectat promisiunea de-a nu mai călca în zona neagră a existenței mele. De atunci până în august a fost o veșnicie. Vorbeam la telefon câteva ore pe zi, îl visam noaptea, mă sfășiam de dorul lui. Îmi trimitea bani, în jur de 500 de dolari pe lună, îmi spunea că mă iubește, că trebuie să-l aștept, că nimic n-are sens dacă n-o să fim împreună.”

Perioada în care a lucrat și a locuit la pescăria din Constanța a fost una dintre cele mai liniștite din viața ei. Oamenii au tratat-o cu înțelegere și chiar respect, ceea ce nu i se întâmplase pe străzi sau în orlelinate. Daniel Roșu, liderul pescarilor, a învățat-o că viața nu este chiar atât de rea, dacă o iei în serios. Lecția „predată” la pescărie pare să-i folosească Florentinei, în Norvegia.

Până când se va naște copilul, răsfățatul familiei este iepurașul Nakat

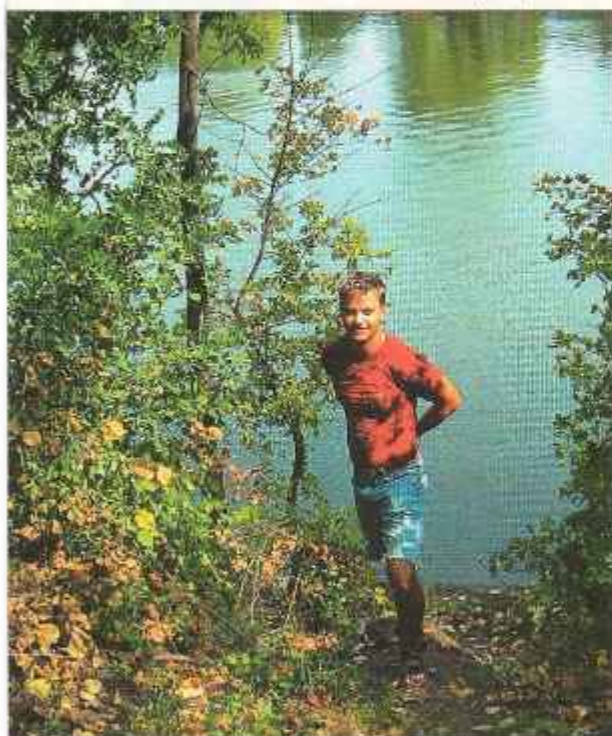
De la *pește* la psihologia maternității

Øystein Farbrot a venit în România în 14 august. Florentina, cu o burtică deja vizibilă, l-a așteptat, sufocată de emoție, la Aeroportul Otopeni. După o noapte de pasiune, a cerut-o de nevastă. S-au logodit, au fost la ecograf, au plăns amândoi când au văzut mânuțele copilului. I-au cumpărat, deja, hăinuțe, jucării, cărți de povești. M-am întâlnit cu ei la Muzeul Satului, înainte de-a pleca în Norvegia. Erau copleșiți de atâta bucurie. Invitația pentru Florentina, semnată de Anne Karin Bekken, consul al Ambasadei Regale a Norvegiei la București, expiră în 21 noiembrie 2003. Ca să nu-i mai streseze hărțile, până atunci se vor căsători oficial. Flori mă sună aproape zilnic. Doar ca să-mi confirme, încă o dată, că e fericită. Și că nu se prea poate obișnui cu starea asta. Ceva de genul e prea frumos ca să fie

adevărat. A început să ia lecții de norvegiană, să decoreze camera copilului, să-l gătească bărbatului ei, la cerere, românește. A scris acasă și la școală, mai exact fostei dinginte. Pentru o viață nouă, parcă ar avea nevoie de încurajările ei. În schimb, se teme de răspunsul mamei. Ea nu știe decât să acuze și să ceară bani. Pentru că a suferit prea mult din cauza asta, Florentina învață acum despre psihologia maternității. Citește, subliniază, scrie într-un caiet lucrurile importante. E înduioșător s-o auzi vorbind. Despre cât de mult își dorește un copil care să se nască deja fericit. Timp de 18 ani, Ioana Florentina Olteanu a plătit în fiecare zi pentru asta.

text **Liliana Petruș**

foto **Paul Agarici** și **arhiva personală**

Øystein Farbrot o să revină curând în România, în interes profesional. Ii plac oamenii de aici, poezia și marea. Mai puțin peștii de uscat, cărora le-a plătit, deja, „taxa pe sentiment”.

Un apartament cochet, cu patru camere, în Oslo. De la fereastră, Flori și Farbrot privesc, în fiecare zi, locul de joacă unde își vor duce și ei copilul mult așteptat.

BONTON DĂ TONUL

APA TONICĂ DE LA BUCOVINA

"BonTon dă tonul bunei dispoziții. BonTon este mai mult decât o apă tonică: e o stare de spirit efervescentă. E o băutură care, în proporțiile potrivite, dă tonul amar-dulce-acrișor al cocktailurilor. Se combină și te combină cu tot ceea ce este de bun gust. E de bonton să bei BonTon!"

Marte

Profitând de faptul că în această vară Pământul și Marte au fost mai aproape ca niciodată în ultimii 60.000 de ani, agenția americană NASA și cea europeană ESA au lansat trei sonde spre Planeta Roșie. În drum spre Marte se află o a patra sondă trimisă de japonezi, iar în jurul planetei orbitează încă două sonde trimise anii trecuți de NASA. Ele trebuie să dea un răspuns la o întrebare ce chinuiește omenirea: există viață pe Marte?

A Mars Exploration Rover (MER) is shown on the left side of the image, partially cut off. It has a tall mast with a camera and various sensors. The rover is on a reddish-brown, sandy surface with some rocks. In the background, there are some low, rocky hills under a hazy sky. The title 'invazia pământenilor' is written in large, bold, red letters across the top right. Below it, the word 'documentar' is written in black letters, preceded by a red triangle pointing to the left.

invazia pământenilor

documentar

Mars Exploration Rover. Electromobilul american cu șase roți are o autonomie de deplasare de un kilometru. Misiunea acestuia este analizarea rocilor marțiene în căutarea unor urme care să ateste existența apei pe această planetă. În față, Mars Rover-ul are o cameră care oferă imagini asemănătoare celor văzute de un astronaut.

E timpul ca micuții marțieni

Se întâmpla în New York cu o zi înainte de sărbătoarea de Halloween, pe 30 octombrie 1938. Milioane de americani deschideau radioul pe un program popular al producătorului Orson Welles. În eter erau transmise melodii de dans, când programul a fost întrerupt de un buletin de știri ce anunța că uriașe obiecte învăluite în flăcări au căzut din cer pe terenul unei ferme din Grovers Mill, New Jersey. Știrile au devenit din ce în ce mai dese și mai alarmante culminând cu anunțul că o forță extraterestră venită de pe Marte tocmai a invadat Pământul și a început distrugerea sistematică a Statelor Unite. Îngrozit, reporterul transmitea în direct descrieri exacte ale invaziei și ale marțienilor: „Dumnezeule! În fața mea văd umbrele unor creaturi ce seamănă cu niște șerpi cenușii.” Vocea reporterului suna din ce în ce mai disperată: „Acum alta și alta. Pot să le văd corpul. Este mare ca al unui urs. Au ochii negri și gura sub formă de V din care curge neconținut salivă. Mulțimea se retrage, îngrozită, din fața lor. E o experiență extraordinară. Numi mai găsesc cuvintele. Tăresc microfonul după mine în timp ce vorbesc. Trebuie să închid. Așteptați un moment, revin într-un minut”.

Pe măsură ce știrile curgeau la radio, panica a început să pună stăpânire pe locuitorii New York-ului. O parte s-au urcat în mașini pentru a ieși din oraș, unii și-au încărcat armele, alții s-au ascuns în pivnițe, iar câțiva chiar și-au înfășurat mâinile în prosoape ude pentru a se proteja de gazele otrăvite ale marțienilor.

În timp ce, panicați, americanii se pregăteau să înfrunte extratereștrii, alte posturi de radio aveau deja o altă știre bombă: panica însăși și extraordinarul motiv care a creat-o. Știrile, de această dată adevărate, anunțau că totul a pornit de la o piesă de teatru radiofonic, o adaptare a povestirii științifico-fantastice *Războiul Lumilor* scrisă de H.G.Wells în 1887.

Idea regizorului, scenaristului și actorului Orson Welles a provocat un adevărat scandal în America acelor ani și a rămas ca mostră de manipulare a maselor, dar evenimentul arată cât de puține erau cunoștințele în chiar plin secol XX despre fascinanta planetă Marte.

Ar mai fi posibil un asemenea scenariu acum, după aproape 70 de ani? Probabil că nu. Există puțină lume care să nu știe că planeta cea mai apropiată de Pământ, Marte, nu este decât un uriaș deșert, pe suprafața căreia ar fi imposibilă apariția și păstrarea vieții. În lipsa unui strat de ozon protector ca pe Pământ, razele ultraviolete ale Soarelui

izbesc Planeta Roșie făcând imposibilă orice formă de viață. Marțienii, în caz că ei există, ar putea fi cel mult sub forma unor microbi, îngropați acânc sub pământul marțian, protejați astfel de razele ucigătoare ale Soarelui.

Un lucru este cert: oricum ar arăta, marțienii ar trebui să se pregătească. Pământenii pregătesc o adevărată invazie: în drum spre Planeta Roșie sunt nu mai puțin de trei sonde spațiale care vor ajunge pe orbita acesteia în preajma sărbătorilor de iarnă.

Faptul că americanii și europenii au ales tocmai acest moment pentru a lansa misiunile spre Marte nu este o întâmplare. În luna august planetele Pământ și Marte au fost mai aproape ca niciodată în ultimii 60.000 de ani, iar acest lucru scurtează timpul pe care sondele spațiale îl au de parcurs și pot economisi astfel carburant.

E-adevărat, nu oamenii vor fi cei care vor cuceri planeta Marte, ci roboții trimiși de ei. Chiar dacă perspectiva unei expediții umane pe Marte este încă destul de îndepărtată, misiunile științifice pentru aflarea cât mai multor date despre această planetă sunt mai dense ca niciodată. Deja în jurul planetei orbitează de mai bine de șase ani an sonda *Mars Global Surveyor* trimisă de agenția spațială americană (NASA) pentru a detecta posibilele zone acoperite cu apă ce ar putea exista sub formă de gheață, iar de anul trecut în ajutorul ei a venit o altă sondă, *Mars Odyssey*.

În lumea științifică mondială se poartă o

dezbaterie aprinsă: au existat vreodată apă și viață pe planeta Marte, dacă da, cu cât timp în urmă și din ce motive au dispărut, conțin sau nu calotele înghețate de la poli planetei apă sub formă solidă, există microorganisme ascunse în solul planetei. Cu toate că până în prezent au avut loc numeroase misiuni spre Marte și s-au făcut sute de mii de fotografii ale planetei, aceste întrebări au rămas deocamdată fără răspuns.

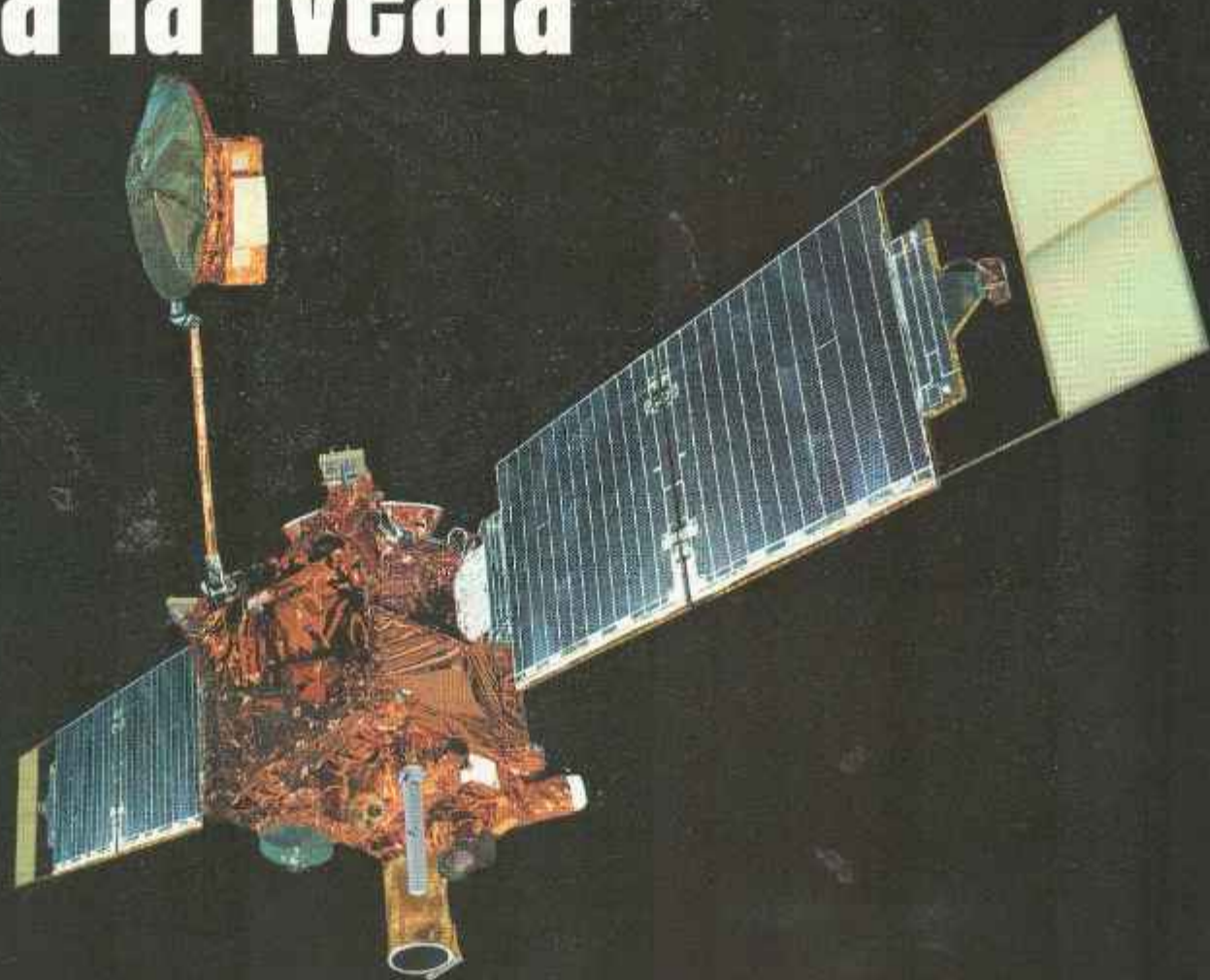
Nu pentru multă vreme, se pare. În prima sa misiune interplanetară, ESA, agenția spațială europeană, speră să dea răspunsul mult așteptat căutând urme de viață acolo unde n-a căutat nimeni până acum: în solul marțian. Sonda *Mars Express*, lansată spre Marte pe 2 iunie cu o rachetă *Soluz* este programată să ajungă pe orbita planetei spre sfârșitul lui decembrie 2003. Ani la rând *Mars Express* se va învârti în jurul planetei și va trimite date despre aceasta prin unde radio spre stațiile de pe Pământ. Sonda, în greutate de 1.120 de kilograme, construită de compania spațială *Astrium*, are încorporată și o capsulă de 60 de kilograme, în care se găsește micul robot *Beagle 2*. Capsula, fără unitate de propulsie proprie, va fi plasată de către sonda *Express* pe o orbită de coliziune cu Marte și va intra în atmosfera acesteia tocmai în ziua de Crăciun, după patru zile de zbor balistic.

Deși este atât de mic, *Beagle 2* poate descoperi lucruri mari. Robotul, botezat după legendara corabie a lui Charles Darwin, este

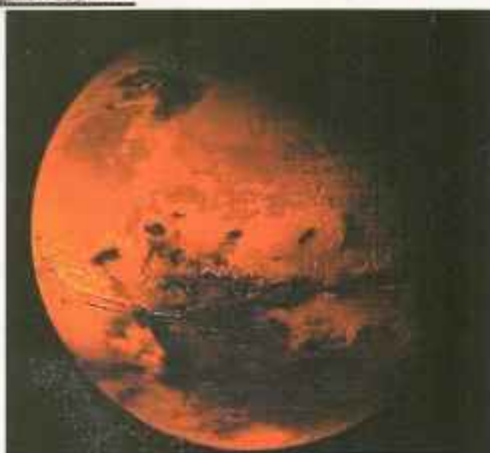

Planeta Marte: Un uriaș deșert care ar fi putut fi odată acoperit cu apă.

să iasă la iveală

Mars Global Surveyor: Sonda spațială lansată de NASA în 1996 se află încă pe orbita planetei Marte de unde transmite date și imagini spre Pământ. *Mars Global Surveyor* se află într-o fază avansată, după ce și-a îndeplinit toate țintele fixate de misiunea inițială.

Multi cercetători consideră că odată pe Marte ar fi existat oceane cu apă la fel ca și pe Pământ. Cu timpul oceanele s-ar fi evaporat, dar o mare cantitate de apă ar putea totuși să se găsească în solul marțian. Existența apei ar însemna că există viață pe Marte.

Furtună marțiană

Racheta rusească Soyuz, a lansat în iunie a.c. sonda Mars Express. Este prima misiune interplanetară europeană.

dotat cu instrumente care vor forța în solul marțian căutând urme de viață. Dar Beagle 2 nu va fi singura mașină ce va lucra pe Marte. Tot în iunie, de pe cosmodromul Cape Canaveral, a fost lansat, cu o rachetă Delta 2, vehiculul spațial Mars Exploration Rover 1, denumit Spirit, iar în iulie o a doua mașină robot, botezată Destiny.

Cele două mașini electrice concepute pentru a se putea deplasa pe solul marțian vor concura cu Beagle 2 pentru renumele de a fi primul găsit al unor dovezi care să ateste existența vieții pe Marte.

Americanii și europenii vor mai avea un vecin din Asia. Cam în aceeași perioadă este așteptat să sosească pe Marte satelitul meteorologic japonez Nozomi (Speranța). El a fost lansat în spațiu acum mai bine de cinci ani, dar a rătăcit drumul spre Marte din cauza unor probleme la motoarele propulsoare.

Cu această adevărată armada de sonde spațiale, la startul cel mai ambițios program de cercetare a unor corpuri cerești după programul Apollo, cel care a trimis oameni pe Lună, scrie revista germană *Der Spiegel* într-un cover story recent dedicat Planetei Roșii. NASA și ESA se pregătesc să facă din aceste misiuni adevărate campanii de PR. Cu Mars Express a fost trimisă spre planeta Marte și o mostră din vopsea specială a mașinilor Ferrari, fără ca ESA să încaseze nici un ban pentru acest lucru de la compania italiană, iar Beagle 2 va transmite spre Pământ, imediat după aterizarea pe Marte, o scurtă melodie compusă special pentru această misiune de către trupa britanică Blur.

Rover-urile americane nu vor face mai puțin impresie. Echipate cu niște camere stereo, acestea vor transmite imagini asemănătoare cu cele pe care le-ar putea vedea un astronaut. Americanii speră ca impactul mediatic să fie cel puțin la fel de puternic precum cel adus de predecesorul roverelor, electromobilul Sojourner, ale cărui imagini transmise în premieră de pe planetă, în 1997, au fost un eveniment media internațional.

Dar în afara loviturilor de PR pe care cele două agenții le-au pregătit minuțios, adevărata miză este totuși una științifică, iar din acest punct de vedere ar fi posibil ca europenii să fie mai bine echipați, deși este prima lor misiune interplanetară. Altfel decât cele două Rover-uri care vor putea cel mult să facă fotografii și să analizeze rocile de pe Marte, Beagle 2 va fi capabil să pătrundă până la un metru jumătate în solul marțian, de unde va extrage probe ce vor fi analizate de un minilaborator chimic, iar rezultatele lor vor fi transmise pe Pământ. Conform ESA, solul marțian este „locul cel mai potrivit pentru a descoperi viață pe Marte. Alt loc nu mai există unde ea s-ar putea ascunde.”

În ciuda acestei rivalități, cercetătorii de la NASA și ESA se vor ajuta reciproc în îndeplinirea cu succes a celor două misiuni.

Astfel, o sondă spațială americană va fi folosită ca releu pentru a transmite mai departe spre pământ datele culese de pe Marte de Beagle 2. Cercetătorii americani au pregătit o serie de experimente la bordul Mars Express, iar cei europeni au experimente la bordul rover-urilor.

Mai întâi de toate va trebui ca sondele spațiale să ajungă la destinație și acesta nu este un lucru de la sine înțeles. Că drumul spre Marte e periculos o dovedește faptul că din totalul sondelor lansate n-au ajuns la destinație nici măcar jumătate. Majoritatea au explodat la lansare, au fost pierdute pe drum, au trecut razant pe lângă Marte ori s-au sfărâmat de suprafața acesteia.

Și misiunea Mars Express a fost pe cale să se termine încă înainte de a începe. Cu puțin timp înainte ca sonda să fie transportată la cosmodromul Baikonur, tehnicienii de la Astrium au descoperit o defecțiune la sistemul de alimentare cu energie electrică a sondei. Fără curent ar fi fost imposibil de transmis cel mai mic semnal spre Pământ, iar sonda ar fi fost pierdută definitiv. Chiar și după lansarea ei în spațiu au existat probleme cu alimentarea cu energie electrică, dar specialiștii de la ESA susțin că defecțiunile nu pun în pericol misiunea.

Și chiar dacă sondele ajung cu bine pe Marte, greul abia de acolo începe. Cea mai periculoasă operațiune este aterizarea pe suprafața planetei. Aproape toate sondele rusești au eșuat în încercarea de aterizare pe Marte, iar singura care a reușit să ajungă întreagă, a întrerupt după puțin timp legătura radio cu Pământul.

Pentru a preîntâmpina astfel de cazuri, inginerii europeni și americani folosesc o tehnică de aterizare ce s-a dovedit eficientă în două misiuni anterioare. După utilizarea unei parașute cei va reduce uriașa viteză de cădere de pe orbită la doar 90 km/h, capsulele Beagle 2 sau Rover vor fi acoperite de trei airbag-uri uriași ce se vor deschide înainte cu doar câteva secunde de aterizare. În acest mod, după câteva salturi, capsulele se vor deschide pentru a face loc mașinilor robotizate.

Abia când Beagle 2 va trece cu bine de această fază se poate spune că misiunea științifică a Mars Express începe cu adevărat. Camerele de la bordul său vor sonda mai întâi terenul și, după ce bateriile vor fi încărcate cu ajutorul celulelor solare, brațul robotic va putea începe operațiunea de forare. Timp de 687 de zile marțiene Mars Express va orbita în jurul planetei, analizând-o din toate unghiurile posibile, în timp ce jos, 180 de zile la rând Beagle 2 va scoate mostre din subsol, le va analiza și va transmite datele oamenilor. Pentru micuții marțieni, dacă ei există, va fi cu adevărat timpul să iasă la iveală.

text Dan Tornea
foto Arhiva NASA

Beagle 2. Capsula de aterizare ce va fi lansată de sonda spațială *Mars Express* este un laborator staționar. Cel mai important instrument de la bordul său este instrumentul de forare *Pluto*. Misiunea acestuia este aceea de a colecta probe din solul marțian ce va fi analizat la un minilaborator chimic în vederea unor urme ale existenței vieții.

MISIUNI SPRE MARTE

Misiune	Țara	Anul	Destinația misiunii	Rezultatul misiunii
Fără nume	URSS	1960	Proximitatea planetei Marte	Nu a atins orbita terestră
Fără nume	URSS	1960	Proximitatea planetei Marte	Nu a atins orbita terestră
Fără nume	URSS	1962	Proximitatea planetei Marte	A ajuns abia până pe orbita terestră
Marte 1	URSS	1962	Proximitatea planetei Marte	Legătura radio a căzut la 106 mil. km
Fără nume	URSS	1962	Proximitatea planetei Marte	A ajuns abia până pe orbita terestră
Mariner 3	SUA	1964	Proximitatea planetei Marte	Lansare eșuată
Mariner 4	SUA	1964	Proximitatea planetei Marte	S-a întors cu 21 de fotografii
Zond 2	URSS	1964	Proximitatea planetei Marte	A trecut pe lângă Marte
Mariner 6	SUA	1969	Proximitatea planetei Marte	A realizat 75 de fotografii
Mariner 7	SUA	1969	Proximitatea planetei Marte	A realizat 126 de fotografii
Mariner 8	SUA	1971	Zbor pe orbită Marte	Lansare eșuată
Kosmos 419	URSS	1971	Aterizare pe Marte	A ajuns abia până pe orbita terestră
Marte 2	URSS	1971	Zbor pe orbită/capsulă pe Marte	Capsulă distrusă la aterizare
Marte 3	URSS	1971	Zbor pe orbită/capsulă pe Marte	Puține date și fotografii
Mariner 9	SUA	1971	Zbor pe orbită	A adus 7.329 de fotografii
Marte 4	URSS	1973	Zbor pe orbită	A trecut pe lângă Marte
Marte 5	URSS	1973	Zbor pe orbită	A durat doar câteva zile
Marte 6	URSS	1973	Zbor pe orbită/capsulă pe Marte	A transmis prea puține date
Marte 7	URSS	1973	Zbor pe orbită/capsulă pe Marte	A transmis prea puține date
Viking 1	SUA	1975	Zbor pe orbită/capsulă pe Marte	S-au realizat peste 50.000 de fotografii
Viking 2	SUA	1975	Zbor pe orbită/capsulă pe Marte	S-au realizat peste 50.000 de fotografii
Phobos 1	URSS	1988	Zbor pe orbită/capsulă pe Marte	Pierdută în ruta spre Marte
Phobos 2	URSS	1988	Zbor pe orbită/capsulă pe Marte	Pierdută lângă satelitul Phobos
Mars Observer	SUA	1992	Zbor pe orbită	Pierdută înainte de a ajunge pe orbită
Mars Global Surveyor	SUA	1996	Zbor pe orbită	Încă în misiune pe orbită
Marte 96	Rusia	1996	Zbor pe orbită/capsulă pe Marte	Lansarea eșuată
Mars Pathfinder	SUA	1996	Capsulă și mașină pe Marte	Ultima transmisie 27.09.1997
Nozomi	Japonia	1998	Zbor pe orbită	Va ajunge în decembrie 2003
Mars Climate Orbiter	SUA	1998	Zbor pe orbită	Pierdută la destinație
Mars Polar Lander	SUA	1999	Explorarea Polului Sud	Pierdută la destinație
Mars Odyssey	SUA	2001	Zbor pe orbită	Aflată în misiune

Caracteristica lunii octombrie

În ciuda unor mici obstacole, colaborările cu cei din jur se vor dovedi avantajoase. Prezența lui Marte în zodia Peștilor nu favorizează activitățile cu un consum prea mare de energie.

Cristina Vanea

Berbec (21.03. - 20.04)

Este posibil ca la serviciu să aveți parte de o colaborare interesantă. Relația cu partenerul de viață va fi bună în această perioadă, în ciuda unor mici neînțelegeri. Dacă ați fi mai puțin încăpățânat ar fi mai bine pentru toată lumea.

Taur (21.04 - 20.05)

Situația în ansamblu vă avantajează. Totuși, în această lună va trebui să munciți destul de mult pentru a realiza ceea ce v-ați propus. La serviciu va fi multă agitație, dar pe dv. nu vă va afecta în mod special. Pe la mijlocul intervalului, fiți prudent dacă vi se propune ceva.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Veți avea ocazia să vă petreceți timpul liber într-o companie extrem de plăcută. Proiectele dv. vor putea fi puse în practică, ceea ce vă va binedispune pentru mult timp. Din punct de vedere financiar situația nu vă prea favorizează dar după data de 9 octombrie vă va fi mai bine.

Rac (22.06 - 22.07)

Pe acasă vor fi multe de făcut. Lucrurile vă ies greu și încet ceea ce vă va crea un sentiment de nemulțumire, de nerealizare, de izolare. În a doua jumătate a lunii starea dv. generală se va îmbunătăți căci veți avea motive de a privi cu încredere spre viitor.

Leu (23.07 - 23.08)

Veți fi într-o mare agitație căci va trebui să luați decizii și să vă ocupați de chestiuni dintre cele mai diverse. Energia fizică nu va fi la nivelul cu care ne-ați obișnuit, dar veți reuși să vă descurcați destul de bine. Ar trebui să acordați ceva mai multă atenție sănătății.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Situația financiară vă preocupă în mod special. Mai ales în prima jumătate a lunii veți avea ocazia să câștigați sume de bani în mod neașteptat. Nu este însă cazul să vă implicați în jocuri de noroc sau în speculații. Pe cât posibil dați dovadă de prudență.

Balanță (23.09 - 23.10)

Vă agitați mai mult decât este cazul pentru chestiuni nesemnificative. O persoană cu funcție vă va face unele observații ceea ce vă va crea o stare de iritare. Spre sfârșitul lunii veți primi diverse propuneri care vă vor îmbunătăți considerabil starea de spirit.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Acordați mai multă atenție celor din jur căci există o persoană care încearcă să vă facă rău. Proiectele dv. secrete ar putea fi puse în practică cu succes, chiar dacă vor mai apărea și unele obstacole. Există destui prieteni dispuși să vă sprijine atunci când aveți nevoie.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Chiar dacă sunteți mai agitat, mai neliniștit relația dv. cu cei din jur va fi în ansamblu bună. Pe acasă este posibil să se producă o stricăciune ceea ce va necesita cheltuieli suplimentare. Dacă doriți să întreprindeți ceva nou gândiți-vă bine înainte de a lua o decizie.

Capricorn (22.12 - 20.01)

În plan profesional sunt posibile unele schimbări care vă vor ține cu sufletul la gură. Nu veți avea parte de neplăceri mari, dar nu vă va fi prea ușor să depășiți prima jumătate a lunii. Veți reuși să vă faceți înțeles cu oarecare întârziere.

Vărsător (21.01 - 18.02)

Din punct de vedere intelectual funcționați la limita superioară. Ideile dv. sunt excelente și vor fi apreciate de toți cei din jur. În cazul în care doriți să plecați într-o călătorie există șanse să obțineți aprobările care vă sunt necesare. Pe la mijlocul lunii veți primi vești interesante.

Pești (19.02. - 20.03)

Aveți tendința de a reacționa fără o matură chibzuință, ceea ce ar genera și unele neplăceri. Sunteți un pic cam repezit și de aceea ar fi bine ca, în cazul în care sunteți implicat în proiecte de mai mare anvergură, să vă sfătuiți cu cineva de încredere.

SANKT PETERSBURG
INCĂLZEȘTE INIMA

CONCURS

Nume: _____

Prețuri: _____

Vârstă: _____

Profesie: _____

Stare civilă: _____

Adresă: _____

Telefon: _____

4 PREMII „SANKT PETERSBURG” PE ADRESA DUMNEAVOASTRĂ!

Citiți cu atenție articolele din acest număr al revistei și veți reuși, într-un mod plăcut, să vă încălziți inima. Răspundeți corect la întrebarea de mai jos și puteți câștiga unul dintre cele 4 premii:

4

premiu a câte 1. litru de vodcă „SANKT PETERSBURG” de 40%.

Completati talonul și expediați-l, până pe data de 22 octombrie 2003, împreună cu răspunsul pe adresa: Publicitatea Placuta, Bucuresti, sectorul 1, Piata Presoi nr. 1, cod 71341.

ÎNTREBARE:
După câți ani s-a despărțit Andrei Gheorghe de Trustul Pro?

RĂSPUNS:

Colecționarii vor primi în recompensă:

Sankt Petersburg,
din data 01.09.2003, în vala

Emilian Frîculescu
București

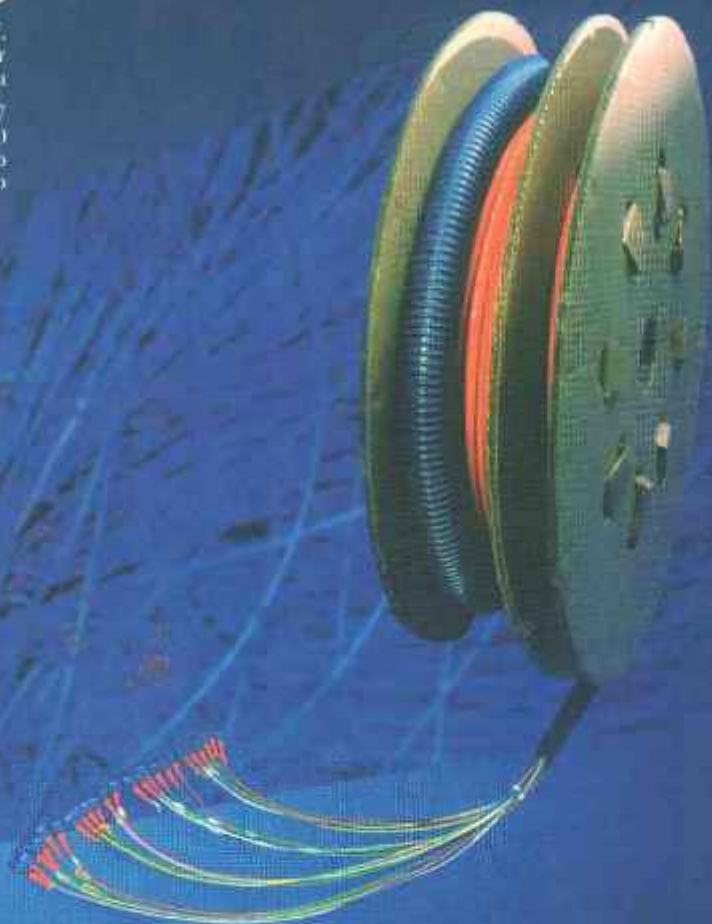
Florin Daniel Poiana
București

Ioan Chelaru
București

Vasile Nicolae
București

NK CABLES

2, Expozitiei Blvd., WTC,
Entrance F, 1st Floor
783341 Bucharest, Romania
Telephone: +4021 202 3057
Telefax: +4021 202 3100
e-mail: vladimir@nkables.ro
Website: www.nkcables.ro

Clienți NK CABLES

ROMÂNIA – Romtelecom, Transelectrica, Astral, RCS
MOLDOVA – Moldtelecom, Telemedia
SERBIA – Serbija Telecom

ascultă ce mică e lumea!

"Altfel Spus"

știri de ultimă oră la prima oră

08:20
07:45 și 08:45
07:50 și 09:45
06:50 și 09:20
07:23 și 08:50
06:43 și 09:15

reportajul zilei,
revista presei europene,
invitatul dimineții,
sport,
rubrica economică,
cronica internațională.

"Altfel Spus" îți aduce lumea mai aproape!
În fiecare dimineață, între **6:30 și 10:00**,
Constantin Drăgan duce vorba de la București la
Paris ca să ai informații românești și internaționale.
Ești în direct cu Mircea Iorgulescu, Matei Visniec,
Dinu Flămând, Sorin Pamfil și două redacții Radio
France Internațional.

deltarfi 93.5 fm

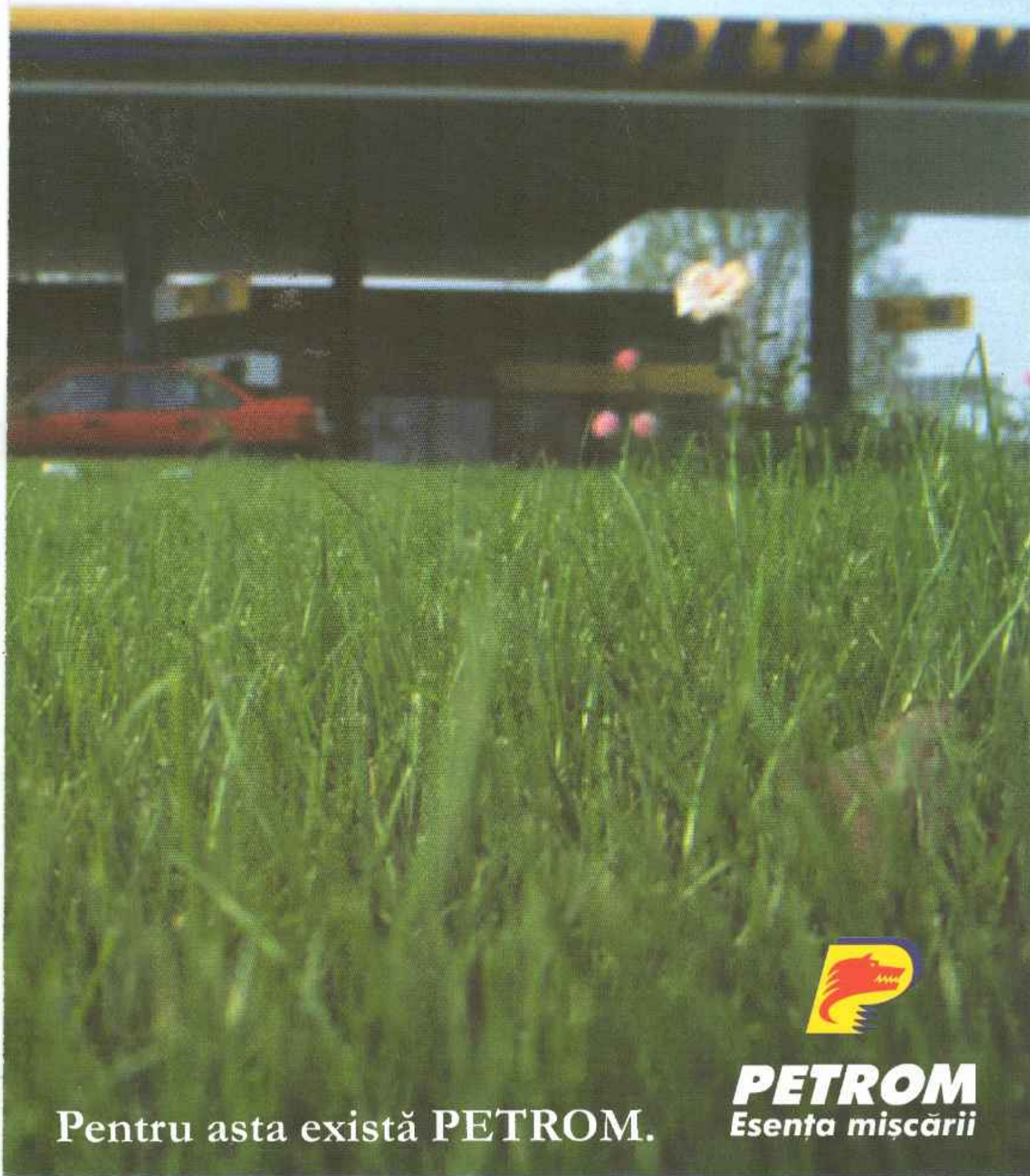
www.deltarfi.ro

CONTORȘIONĂRI

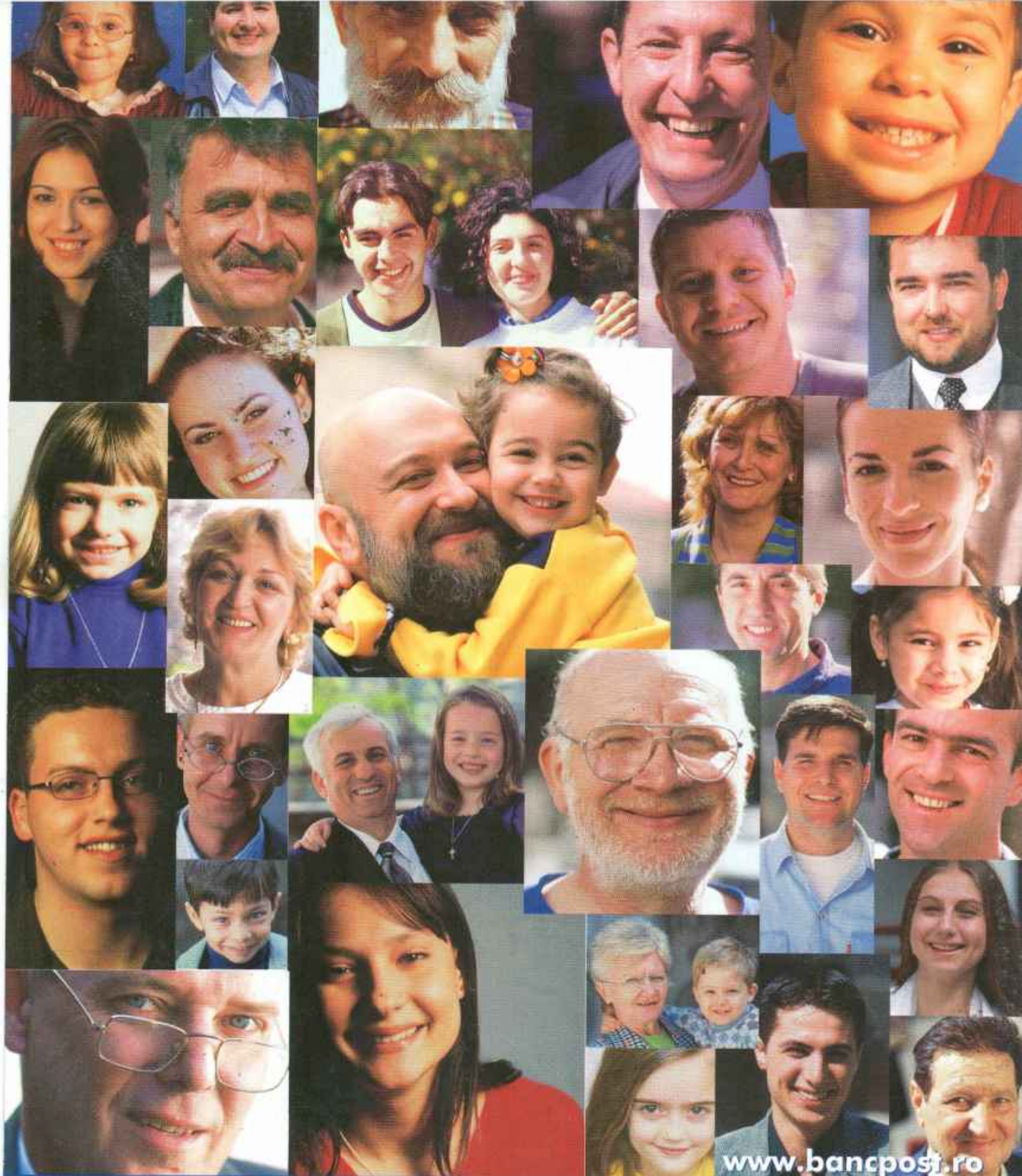
Benzina nu există în natură.

Pentru asta există PETROM.

PETROM
Esenta mișcării

www.bancpost.ro

BANC POST
O bancă a tuturor